

စိုးမိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.com

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

မိုးနေ.

www.burmeseclassic.com

LINE

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေရန်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေး
- ★ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးပုဂ္ဂလိ၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဆုအဥ္ဇလီ
မိုးနေ

အနံ့အရသာ

အရသာ

- L လင်း
- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးစိုးသိမ်း (မြ - ၀၂၀၇၇)
သုခပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၄၈) ၄၅-လမ်း(အထက်)၊
ပိတ်တောက်လမ်း။

အခန်း (၁)

အတွင်းဖလင်

- ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ်
- ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း
- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။
- ၅၀၀
- အုပ်ရေ
- ၁၅၀ ကျပ်
- တန်ဖိုး

ဆုအခွာလီ

မိုးနွေ / ဆုအခွာလီ ။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၅၆ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) မိုးနွေ

အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လာသော အဖြူရောင် လင်ခရူဆာ
ကြီးက ခေတ်မီခန့်ညားသော ဟိုတယ်တစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့
ဆီလိုက်တာနှင့် အလုပ်သမားအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား
သည်။

“ဒေါ်နုမြတ်သီကီဦးပါလား”

တစ်စုံတစ်ယောက်ထဲမှ တီးတိုးရွတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။
ဒီမကြာလိုက် လင်ခရူဆာ အဖြူရောင်ကားက ဟိုတယ်
အမှတ်နံပါတ် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ညင်သာစွာ ထိုးရပ်သွားပြီးနောက်
ကားမောင်းသူနေရာမှ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် သွယ်လျမြင့်မား၍
အဝင်းနှစ်နေသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။
နောက် ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ ဟိုတယ်ထဲ ဟောက်လျှောက်
ဆွဲသွားပုံက ကျောရှင်းလှပစွာ စတိုင်ကျကျ။ ပျော့ပျော့အံ့

ဆွေရောင်ဝတ်စုံအောက်မှာ ဝင်းဝါသော အသားရည်က လှုပ်ရှား
လိုက်တာနှင့် လင်းခနဲ လက်ဖြာသွားပုံကအစ အလှများ အယဉ်
ဆင့်လျက်ရှိသော အလှဆုတောင်းကောင်းသူဖြစ်သည်။

“ဟယ်... နမ္မိတ်၊ ရှင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ၊
ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ညိုကို အကြောင်းမကြားရတာလဲ နရယ်”

နမ္မိတ်သီကီကို မြင်တာနှင့် ညိုက အံ့သြဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်
သလို နမ္မိတ်သီကီဦး ရုတ်တရက် ဘာတစ်ခုမှ အကြောင်းမကြားဘဲ
ရောက်လာတာကို အံ့အားသင့်နေသည်။

ညိုမှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသားညိုညို၊ ခန္ဓာကိုယ်
တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာတော့ အစဉ်ပြုံးချိုလျက် စိတ်
သဘောထား ဖြူစင်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ညိုဆိုတာ နဲ့ အချစ်ဆုံး၊ အားအကိုးရဆုံး၊ စိတ်အချဆုံး
သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး နကိုယ်ကိုင် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ
လွှဲအပ်ထားရသူ ဖြစ်သည်။

“န အခုပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ ညိုကို န အကြောင်းမကြား
ဘူးဆိုတာက ညို အလုပ်ရှုပ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ပြောလိုက်ရင် နကတော့ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ အန်တီဦးတို့ရော
နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ညိုအတွက် လက်ဆောင်တွေ ပေးလိုက်
တယ်”

“လက်ရှိ ဟိုတယ်အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဟိုတယ်က ဖွင့်တာမကြာသေးဘူး
ဆိုပေမယ့် လာတည်းတဲ့လူ များပါတယ်”

“န ဒီကိုလာတာ ဒီဟိုတယ်ကိစ္စအတွက်ပဲလား”

“နလာတာက အန်တီဦးကိစ္စအတွက်ပါ၊ ကြိုတာနဲ့ ညိုဆီ
ခင်လာတာ၊ တခြားကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ဟိုတယ်အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

တကယ်တော့ ဒီဟိုတယ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်မှာ ဘာမှ
မကြာသေး။ နနှင့်ညို ရယ်ယာတစ်ဝက်စီထည့်၍ လုပ်ကြခြင်း
ဖြစ်၏။ နတို့ဟိုတယ်နာမည်က...

ဟိုတယ်ဖွင့်တာ မကြာသေးပေမယ့် အောင်မြင်သည်ဆိုတော့
အမောပြေစရာ။ န ရုံးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့စဉ် ညိုက နောက်မှ
ထိုက်လာ၏။

“တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး”

“ညိုတို့ဟိုတယ်မှာ Tore အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေတယ်”

“သြော်...”

န စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ဖိုင်တွဲအချို့ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ညှိက နမူနာပေါ်က အပြောင်းအလဲကို ရှာဖွေစူးစမ်းဟန်ဖြင့် နမူနာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်၏။

“အဲဒီအဖွဲ့မှာ ဘယ်သူတွေ ပါတယ်ဆိုတာ မင်းသိလားနဲ့”

“ဘယ်သူပါလို့လဲ”

နက စိတ်မဝင်စားသလို သာမန်မေးလိုက်ပေမယ့် ညှိမျက်နှာကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုဟန်ဖြင့် စိတ်စောနေသည်။

“အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ပါလာတဲ့သူက တခြားသူဟုတ်ဘူးနဲ့၊ မိုးနေ့ကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဘာ...”

မိုးနေ့ဆိုသည့်အမည်ကို ကြားယုံဖြင့် နနလုံးသားက အရှိန်ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သွားကာ လူကိုယ်တိုင် နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်မိမတတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“ဒီဟိုတယ်မှာ မိုးနေ့ ရောက်နေတယ်လို့ ပြောတာ နဲ့”

“သူ့ဘာသာ ရောက်နေတာ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ညှိ”

တုန်လှုပ်မှုတွေကို ချုပ်တည်းမျှချပြီး အေးစက်စွာ နမြတ်

သီဂီဦး မေးလိုက်တော့ ညှိက နအမူအယာကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်သည်။

“နနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့လည်း ညှိ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိုးနေ့ ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ န သိထားစေချင်လို့ပါ”

“အခုလို နကို သတိပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ညှိ”

“တကယ်လို့များ နတို့ ဆုံဖြစ်ကြရင်...”

“သူနဲ့ န ဘာအတွက်မှ ဆုံစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး ညှိ။ သူလည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြမှာပါ”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်လိုက်ခြင်းကြောင့် နမြတ်သီဂီဦး၏ တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံက သူ့အလိုလို အေးစက်သွား၏။

“နဘက်က မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် မိုးနေ့က ညှိကို တွေ့တာနဲ့ နအကြောင်း မေးလိုက်တာ စုံနေတာပဲ၊ အထူးသဖြင့် န အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးလား ဘာညာပေါ့”

ညှိစကားကြောင့် နနလုံးသားတွေ သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ သွပ်ရှားသွား၏။ မိုးနေ့... ဒီနာမည်ကို န မကြားချင်။ ခေ့သားချင်သည်။ မိုးနေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး န နလုံးသားတွေ ဒီလို

မလှုပ်ရှားသင့်။ တည်ငြိမ်အေးစက်နေဖို့ ကောင်း၏။ နုကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့မဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ ဦးနှောက်ရဲ့ အသိတရားက ဒါတွေ ဒီလိုမဖြစ်နဲ့လို့ ဘယ်လိုအမိန့်ပေးပေး နုမြတ်သီဂီဦးရဲ့နှလုံးသားက မနာခံတာ ခက်သည်။ နု ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်သည်။ တကယ်တော့ နုနဲ့ မိုးနေ့ဆိုတာ ဘဝချင်းတခြားစီ။

နုမြတ်သီဂီဦးဆိုတာ စီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်နေသော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်။ မိုးနေ့ကတော့ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ သူ ယုံကြည်ရာ အလုပ်တွေထဲမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နစ်မြုပ်ထားသူ။ အယူအဆ ဘာဆိုဘာမှမတူတဲ့ နုတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို သည်လို တွေးမိတော့ လှပသော နုမြတ်သီဂီဦးနှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ခနဲ ပြုံးဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ညို့ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သူ့လို နာမည်ကြီးတစ်ယောက်က နုကို သတိတရမေးတယ်ဆိုတော့ နုက ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့လေ”

“မိုးနေ့က နုနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာကို မေ့ထားပုံပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူဟာ မင်းသားတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ

ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရဘူး ညို့၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းသားဟာ မင်းသားပါပဲ ညို့ရယ်”

“နုကိုတော့ အရှုံးပေးပါတယ်၊ ကဲ... နု ဘရိတ်ဖက်စ် မစားရသေးရင် ညို့ သွားမှာပေးမယ်”

“သင့်ခံယူ - ညို့”

ညို့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့မှ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် ခေါင်းမှီချလိုက်ရင်း နုမြတ်သီဂီဦး မျက်ဝန်းအစုံကို မှေးမှိတ်ချလိုက်၏။

ထိုအခါ နုမျက်ဝန်းထဲသို့ ဝင်းဝါသော အသားအရေ၊ မြင့်မားကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ဟန်၊ ယောက်ျားပီသစွာ နုနယ်ချောမောသော မျက်နှာလေး။ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် ပါးလှပသည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေ၊ ကော့ညွတ်အောင် ပြုံးလိုက်တိုင်း ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်လို နွေးထွေးလှုပ်ခတ်မှုအပေါင်း၊ ချစ်မြတ်နိုးမှုအပေါင်း ပေးအပ်နိုင်သူ။

မိုးနေ့... ရှင့်ကို နု မုန်းတယ်။

ထိုတုန်းက နုကိုယ်တိုင် ရင်ခွန်တတ်ကာစ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်။ အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက အချစ်ဆိုတာ နုမြတ်သီဂီဦးအတွက်

~~အခု~~ ပြင်းပြရူးသွပ်စွာ ခံစားခဲ့ရသော လိုက်မမီနိုင်သည့်
~~အခါ~~ ဆွက်တစ်ခု။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ တကယ်တော့ မေ့ဖျောက်၍မရ။ တိုက်
ဆိုင်မှ ကြိုတိုင်း ပြန်လည်သတိရတတ်သည်က သဘာဝ။

“ဒီနေ့ ညှိတို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားသစ် ရောက်လာတာ
မင်း သိပြီးပြီလား နဲ့”

“ဟင့်အင်း... နဲ့ မသိဘူး ညှိ”

ညှိအမေးကို န ခေါင်းခါလိုက်တော့ ညှိက ရယ်သည်။

“နာမည်က မိုးနေတဲ့၊ မိုးရွာတဲ့နေ့မှာ မွေးလို့လား မသိဘူး၊
လူကလည်း တော်တော်ချောတယ်၊ ညှိတို့နဲ့ အတန်းအတူတူပဲ၊
ကေသီတို့ဆို သည်းသည်းကို လှုပ်နေတာပဲ”

နအရင် ညှိက ကျောင်းသားသစ် ရောက်လာတာကိုလည်း
အရင်သိနှင့်နေပြီး ဖြစ်သည်။ နက ညှိစကားကို နားထောင်နေ
ပေမယ့် လက်ထဲက လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်ကို အဖတ်မပျက်၍
ညှိက နလက်ထဲက စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟိတ်... န၊ ညှိပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားသားပဲ”

“ကြားတယ်သာ ပြောတယ်၊ နပုံစံက အေးစက်စက်နဲ့၊

ညှိပြောတဲ့ကျောင်းသားကို နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလား
နဲ့ရဲ့၊ ညှိကတော့ န စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်နေတာ”

ညှိအပြောကြောင့် န ပြုံးလိုက်သည်။ သူများ သတင်းကောင်း
လာပေးရတာတဲ့။ ဒီသတင်းကို သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျောင်းသား
သစ် ရောက်လာတာ သူနဲ့ မဆိုင်။

“ညှိပြောလို့ ကျောင်းသားသစ် ရောက်လာတာကို သိပြီပဲ၊
နက ဘာကို စိတ်ဝင်စားရဦးမှာလဲ”

“အေးပါ၊ နကသာ ဘာကို စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ မေးနေ၊
တစ်ကျောင်းလုံးက ကျောင်းသူတွေကတော့ မိုးနေ၊ မိုးနေနဲ့ မိုးနေ
ချောလွန်းလို့ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ တကယ့်ကို အသည်းအသန်
သိလား”

“သူတို့ဘာသာ စိတ်ဝင်စားကြတာ နတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊
ညှိရယ်၊ နစာအုပ်ကိုသာ ပေးစမ်းပါ”

နက ပြောရင်း ညှိလက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ပြန်ဆွဲယူကာ
ဖတ်နေ၍ ညှိက နမျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ပြီး ဘာဆက်ပြော
ဇွန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ယန်းနသွေးရောင်လွှမ်းနေသည့် နအသား
လေးတွေက နှင်းဆီပွင့်ချပ်လို နနဖတ်ဖတ်လေး ဖြစ်နေယုံမက
နလှနေသည်။ ကြွေသွားမလား ထင်ရသည့် အလှပိုင်ရှင်။ ကျောင်း

တစ်ကျောင်းလုံး၏ အလှဘုရင်မက တခြားလူတစ်ယောက်ကို စိတ်
မဝင်စားတာ သိပ်တော့မဆန်း။

“အေးပါ... နက မိုးနေ့ကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် မိုးနေ့
ကတော့ သိပ်လှတဲ့ နကိုတွေ့ရင် တခြားကျောင်းသားတွေလိုပဲ
နမူနာ ဖြစ်သွားမှာ သိလား”

“စာသင်တဲ့အချိန်မှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ညိုရယ်”

“ဟော... ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးနေ့ လာပါပြီ၊ န
ညာဘက်တစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်စမ်း၊ မချောဘူးလား”

ညိုညွန့်မြရာသို့ န အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်တော့ ဝင်းဝါ
သော အသားအရေ၊ မြင့်မားထွားကြိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ မျက်ခုံး
ထူထူ၊ မျက်လုံးတောက်တောက်၊ ဆံပင်နက်နက်၊ ချွန်မြသော
နှာတံ၊ နီရဲနုထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကော့ညွတ်စွာပြုံးလျက်
အနားက သူငယ်ချင်းပြောသမျှ စိတ်ပါစွာ နာခံနားထောင်နေ
သည့် မိုးနေ့ဆိုသူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်သော မိုးနေ့က လူချော
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက နတို့ကိုမမြင်ဘဲ တခြားဘက်ကို
လျှောက်သွားသည်နှင့် ညိုက နဘက်ကိုလှည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ န၊ မိုးနေ့က မချောဘူးလား”

“ချောသားပဲ”

“ဟင်... န ပြောပုံကြီးကလဲ”

အေးစက်စက် နအပြောကို ညိုက သဘောမကျဖြစ်နေသည့်
အတွက် နက ညိုမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မျက်ခုံးလေးတွန့်၍ ကြည့်
လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ နက ချောတာကို ချောတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊
ဘာထပ်ပြောရဦးမှာလဲ”

“ခစ်... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကေသီတို့ကတော့ နလို
မဟုတ်ဘူး၊ မိုးနေ့ကို စာကူးပေး၊ မုန့်ဝယ်ကျွေး၊ ကျူရှင်အတူ
တက်နဲ့ တစ်ချိန်လုံး သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတာ”

မိုးနေ့ ရောက်လာတာ မကြာသေးပေမယ့် နမြတ်သီကီဦး
အလှနှင့် မိုးနေ့အချောတို့ ပေါင်းစပ်ကာ တခြားကျောင်းတွေကပါ
နတို့ကျောင်းကို တမင်လာစောင့်ကြည့်ကြသည်အထိ သတင်းတွေ
ပျံ့ကုန်သည်အထိ မိုးနေ့က နာမည်ကြီးသည်။ အရင် နတို့
ကျောင်းမှာ နက အလှဆုံးဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ခုတော့ မိုးနေ့ဆိုသည့်
ရွှေမင်းသားရောက်လာမှ နတို့ကျောင်းက ပိုနာမည်ကြီးသွားသည်။
အားလုံးက မိုးနေ့မှ မိုးနေ့ဖြစ်နေချိန်မှာ ထိုသူတွေထဲမှာ နမြတ်
သီကီဦးမပါ။ မိုးနေ့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ ညို ပြောနေတာတွေကို

မကြားဟန်ဖြင့် စာကိုသာ ဆတ်ဖတ်နေသည်။

တကယ်တော့ နုမြတ်သီဂီဦးဆိုတာကလည်း သူတို့ကျောင်းရဲ့ အလှဘုရင်မ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာသည့်မိဘရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ရုပ်ကလေး မှန်နေအောင်ချောသလို စာတော်ခြင်း၊ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်ခြင်း၊ ကျောင်းစာမှလွဲ၍ တခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခြင်းတို့ကြောင့် နုမြတ်သီဂီဦးဆိုတာကို မသိသူ မရှိ။ အထူးသဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ယောက်ျား လေးတို့၏ နှုတ်ဖျားမှာ နုမြတ်သီဂီဦး၏အမည်က ထင်ရှား တောက်ပလွန်းသော ငွေကြယ်ပွင့် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း မိုးနေရောက်လာခြင်းအတွက် တခြားမိန်းကလေး တွေ သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေသလောက် နုကတော့ တည်ငြိမ် အေးချမ်းစွာ သူမဘာသာ စာကြည့်မပျက်၊ အသွားအလာမပျက် ရှိနေ၏။ မိုးနေကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့လည်း မကြိုးစားသလို မိုးနေနှင့်တွေ့လျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်နေတတ်သူဖြစ်၍ နုကိုကြည့်ပြီး ညှိုက အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေ၏။

“တခြားကျောင်းသူတွေက မိုးနေမှ မိုးနေဖြစ်နေပေမယ့် မိုးနေက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး နုရေ၊ နုကိုသာ မြင်လိုက် ရရင်တော့...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ညိုရယ်၊ စာသင် ရမယ့်အချိန်မှာ စာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားချင်စမ်းပါနဲ့”

နထံမှ ပြတ်သားတင်းမာသော အပြောကြောင့် ညို မျက်နှာ ခွံ့မဲ့သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ ပြောတဲ့စကားတွေကို မှတ်ထား ဝါတယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ မိုးနေအကြောင်း မပြောပါဘူးတဲ့၊ တဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“နုက စေတနာနဲ့ပြောတာ ညို၊ ညို မကြိုက်ရင်...”

“နု ပြောတာကို ညိုလည်း ကြိုက်ပါတယ် နုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကေသီတို့လိုမိန်းမတွေကို မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် ပညာပေးချင်တာပါ”

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ညိုရယ်”

“နုတို့အရွယ်ဟာ အလှအပကို စိတ်ဝင်စားရမှာထက် စာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားရမယ့် အရွယ်ပါ၊ ဒီတော့ စာကြိုးစားဖို့ပဲ ငါ့အပ်တယ်”

“နုက တော်ပြီးသားပါ၊ ညိုပဲ အများကြီး ကြိုးစားရမှာ”

“လာ... ဟိုနေက ညို နားမလည်တဲ့စာတွေ နု ရှင်းပြ

မယ်”

နုမြတ်သီဂီဦးက မိုးနေ့ကို ဘယ်လိုပင် မသိအောင်နေပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ မိုးနေ့နှင့် နု ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးမိကြသည်။ ထိုနေ့က နုတို့ကျောင်း၏ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်နေ့အတွက် နုတို့ ကျောင်းမှာ ပြဇာတ်ကဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ အရင်ကတော့ ကျောင်းကပွဲများတွင် ကူညီခဲ့သော နုကို မင်းသမီးနေရာတွင် ထားကာ မိုးနေ့ကိုတော့ မင်းသားအဖြစ် အတူတွဲ၍ ပွဲထုတ်ကြ သည်။

ကျောင်း၏ကိစ္စများမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မငြင်းခဲ့ဘူးသော နုမြတ်သီဂီဦးအတွက် မိုးနေ့နှင့်အတူ တွဲကရမည့်ကိစ္စကိုလည်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့သည်။ အားလုံးကတော့ မိုးနေ့နှင့် နုမြတ် သီဂီဦး တွဲကကြမှာကို စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ အထူးသဖြင့် မိုးနေ့ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ နုမြတ်သီဂီဦးဆိုတာ ကျောင်း၏ အလှ ဘုရင်မအဖြစ် သူ သိထားပေမယ့် နုမြတ်က မိုးနေ့ကို လုံးဝ အရေးမစိုက်သလို နေနိုင်ပေမယ့် မိုးနေ့က နုကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ သည်။

ပြဇာတ်တိုက်သောနေ့မှ မိုးနေ့ကိုယ်တိုင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် နုအလှူကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အနီး

ကပ် တွေ့မြင်ရသော နုအလှူက ဖူးသစ်စ ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှယ် လန်းဆန်းတင့်တယ်နေသည်။ ဆရာက မိုးနေ့နှင့် နုကို မိတ်ဆက် ပေး၏။

“မိုးနေ့... ဒါ မင်းနဲ့တွဲကမယ့် နုမြတ်သီဂီဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အတန်းချင်းတူပေမယ့် အခန်းချင်းက ကွဲသည်။ ပြီးတော့ နုက အပေါ်ထပ်မှာ၊ သူက အောက်ထပ်မှာဆိုတော့ သိပ်မဆုံ ဖြစ်ကြ။ နုမြတ်သီဂီဦးက သူမဘာသာ သီးသီးသန့်သန့် နေတတ် တာလည်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိုးနေ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မခံဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေတတ်ခြင်းဖြစ်၍ လှပသော နုမြတ်သီဂီဦး မျက်နှာလေးကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း မိုးနေ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာ လှုပ်ခတ်သွားပေမယ့် နုက သူ့ကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲ မျက်လွှာချသွားပုံလေးက မိုးနေ့ရင်မှာ စွဲကျန်ရစ်၏။

“မိတ်ဆက်သာ ပေးနေရတယ် မင်းလည်း နုကို တခြား ကျောင်းသားတွေလို ကြိုသိနေမှာပဲ မဟုတ်လား မိုးနေ့”

“နာမည်ကိုတော့ သိပါတယ် ဆရာ၊ လူချင်းတော့ အခုမှ ဆုံရတာပါ”

“ဟုတ်လား... ငါ့သမီး နုမြတ်သီဂီဦးက သိပ်အေးတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သိပါတယ်”

မိုးနေအပြောကြောင့် နုမုက်နှာလေး နွေးခနဲ ပန်းနုရောင် ဖြစ်သွားချိန်မှာ ဆရာက မိုးနေစကားကို သဘောကျစွာရယ်၏။

“အေး... အေး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး စာတော်တဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေဆိုတော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ပြဇာတ်ကို သေချာတိုက်ပြီး လာကြယုံပဲ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မိုးနေက နုကို စူးလက်သော မျက်လုံးတောက်တောက်မျှား ဖြင့် လှပသော မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

နုကတော့ မိုးနေကို မကြည့်။ ဆရာ သင်ပြသမျှကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်နာမှတ်သားနေ၏။ ပြဇာတ်တိုက်ကြချိန်အထိ နုက မိုးနေကို စကားမပြော၍ မိုးနေကပဲ နုကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

“နုမြတ်သီဂီဦး”

မိုးနေခေါ်သံကြောင့် နုက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဒီကျောင်းကို စရောက်တဲ့နေ့တည်းက နုမြတ်သီဂီဦး အကြောင်း ကြားခဲ့ရတာ၊ ကိုယ်တိုင် အနီးကပ်မြင်ရတော့မှ သူတို့ ပြောတာ အပိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်”

“နုက သိပ်လှတယ်”

“ထင်လို့ပါ”

“ဗျာ”

နုစကားကြောင့် မိုးနေ အံ့သြသွားသည်။ နုကတော့ မပြုံး ခရယ် မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် မိုးနေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး...

“လောကကြီးမှာ နုထက် လှတဲ့၊ ချောတဲ့လူတွေ အများကြီး ခိုပါသေးတယ်”

“နုမြတ်သီဂီဦးရယ်”

မိုးနေရင်ထဲက နုနာမည်ကို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း လှပသော နုမျက်နှာလေးကို နှစ်သက်သဘောကျစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ သည်။ မိုးနေနားမှာ မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် မိုးနေ စိတ်ဝင်စားမိသူက နုကိုပါ။

နုမြတ်သီဂီဦးဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက မိုးနေကိုတွေ့တိုင်း ချက်နှာထား ခပ်တည်တည်လေးနှင့် မသိဟန်ဆောင်ကာ သူနှင့် ဆေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ရှောင်ကွင်းသွားတတ်ပုံလေးကို မိုးနေ စိတ်မှာ စွဲနေသည်။ မျက်လုံးချင်း တစ်ခါမှမဆုံဘူး။ အနီးကပ်တွေ့ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း နုက သူ့ကိုမြင်တိုင်း လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွား တတ်သူ။ အခုလို အနီးကပ် မြင်တွေ့ခွင့်ရမှ နုအလှမှာ သူ

ရင်ခုန်ရသလို နအပေါ် ချစ်မိသည့် အချစ်ကိုလည်း အံ့သြမယုံနိုင်အောင် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး နနဲ့ကိုယ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရမလားဟင်”

“နမှာ သူငယ်ချင်း ရှိပြီးသား”

“ဗျာ”

“ညိုကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူနဲ့မှ မခင်ဘူးလို့ပြောတာ”

“ကိုယ့်ကိုရောလား”

“ဟော... ဟိုမှာ မေမေ ခေါ်နေပြီ၊ န သွားတော့မယ်”

နက မိုးနေနားက လှစ်ခနဲ ထွက်သွား၍ န ထွက်သွားရာကို ငေးကြည့်ရင်း မိုးနေတစ်ယောက်တည်း ရင်မောကျန်ခဲ့သည်။

နမှာ သူငယ်ချင်းရှိပြီးသားတဲ့။

နရယ်...

အတွေးဖြင့် နကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ မိုးနေ ပြုံးလိုက်သည်။ နက သူ တွေ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတွေအားလုံးနှင့် ဘယ်သူနဲ့မှ မတူ။ နပုံစံက ရိုးရှင်းသည်။ ဟန်မဆောင်။ ရင်ထဲရှိတာကို ရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။ မိုးနေကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်မခံ၍ နှုတ်မဆိုးပါ။ မိုးနေ တကယ်ဖြစ်ချင်တာကလည်း နရဲ့

သူငယ်ချင်းမဟုတ်။

သူ တကယ်ဖြစ်ချင်တာက နရဲ့ချစ်သူ။

နရဲ့ အချစ်ဆုံး ချစ်သူ။

ပြဇာတ်ကတော့ မိုးနေနှင့် နမြတ်သီဂီဦးတို့၏ အချောအလှခြင်း လိုက်ဖက်ညီမှုကြောင့် ပရိသတ်များ တစ်ခဲနက် အားပေးကြခြင်းခံရသည်။ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်မှာ မိုးနေတို့ နှစ်ယောက်၏ ပွဲတော်ဖြစ်သွားယုံသာမက ပွဲပြီးသွားပေမယ့် မိုးနေနှင့် နတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူစုံတွဲအဖြစ် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားအားလုံး၏ နှုတ်ဖျားမှာ နာမည်အကြီးဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပျံ့နှံ့သွားသည်။

“ဒီပြဇာတ်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်တာ သိပ်မှန်တာပဲ၊ မင်းတို့ကြောင့် တို့ကျောင်း နာမည်ပိုကြီးသွားတယ်”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ချီးကျူးစကားဆို၍ ဝမ်းသာရပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူစုံတွဲအဖြစ် အားလုံးက ပြောနေတာကိုတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိ။ မိုးနေက ယောက်ျားလေးမို့ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း နမြတ်သီဂီဦးကိုတော့ အနာမိသည်။ ပြဇာတ်နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ မိုးနေတို့ နှစ်ယောက်အတွက် မမေ့နိုင်သော အမှတ်တရနေ့လေး ဖြစ်သည်။

ပြဇာတ်ပြီး၍ လိုက်ကာချလိုက်စဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ န ခြေ
ခေါက်လဲကျသွားသည်။

“အမလေး”

“န”

န အော်သံကြောင့် မိုးနေ့ နနား အပြေးရောက်သွားပြီး
နကိုယ်လေးကို ဆွဲယူဖမ်းထိန်းလိုက်ချိန်မှာ နကိုယ်လေးက မိုးနေ့
ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်လာ၍ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်သွား၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ န”

“နခြေထောက်... အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ပြစမ်း”

“အား... နာတယ်”

မိုးနေ့က နခြေထောက်လေးကို ဆွဲယူလိုက်တော့ နက
မိုးနေ့လက်ကို သူမလက်လေးနဲ့ဆွဲပြီး မျက်နှာလေးမဲ့လျက်
မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မိုးနေ့မျက်နှာကို မော့အကြည့်
မိုးနေ့နှလုံးသားက ကျင်စက်နှင့် အတိုခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားကာ...

“သိပ်နာနေလား နရယ်၊ ကိုယ် နကို ပွေ့သွားမယ်နော်”

“ဟို... နဘာသာလျှောက်...”

“ဟင့်အင်း... အို”

န၏ ငြင်းဆန်စကားလေးက မဆုံးလိုက်။ နွေးထွေး သန်မာ
သော မိုးနေ့ရင်ခွင်ထဲ နကိုယ်လေး တင်းကျပ်စွာ ရောက်သွား
သဖြင့် နပါးလေးတွေ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရင်လည်း အခုန်မြန်
သွားသည်။

“ဒီမှာ ထိုင်နော် န၊ နခြေထောက်ကို ကိုယ် ကြည့်လိုက်
မယ်”

“နခြေထောက်လေး ယောင်သွားတာဆိုတော့ ဆရာဝန်
ပြမှ ထင်တယ်”

မိုးနေ့က နခြေထောက်လေးကို တယုတယ ကိုင်ကြည့်
ချိန်မှာ နကတော့ မိုးနေ့၏ ယောက်ျားပီသ၍ တည်ငြိမ်ချောမွေ့
လျက်ရှိသော မျက်နှာကိုသာ တည့်တည့်စူးစူးလေး ပြန်ကြည့်နေမိ
သည်။

မိုးနေ့တို့နားသို့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ရောက်လာပြီး န
ခြေထောက် အခြေအနေကို ကြည့်ကြသလို အနားမှာရှိနေသည့်
ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းကြနှင့် ချက်ချင်း
အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။ နမေမေ အနားရောက်လာတော့ ပိုဆိုး
သည်။ နမှာတော့ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကြောင့် မျက်နှာလှလှလေး
ပွက်နေတာကြည့်ပြီး မိုးနေ့ရင်ထဲ န၏ ထိပ်ခံလေးမှာ သူနှလုံးသား

ထဲသို့ စွဲငြိဝင်ကပ်သွားတာ ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်။ နုအတွက် စိတ်ပူပေမယ့် နုနားမှာ လူတွေဝိုင်းနေ၍ အဝေးကပဲ နုအခြေအနေ ကို ငေးကြည့်နေခိုက်မှာ မိုးနေ့နားကို သူငယ်ချင်းကျော်ကြီး ရောက်လာကာ သူ၏ အေးစက်စက် အမူအယာကို အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် မိုးနေ့ကို နုနားသွားဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

“နုနားကို မင်းက မသွားဘဲ ဘာလို့ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း လာဝိုင်နေရတာလဲကွ မိုးနေ့”

“နုမြတ်သီဂီဦးတစ်ယောက်တည်း သနားပါတယ်”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သူနားမှာ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရော သူ့အမေပါ ရှိပါတယ်”

မိုးနေ့အပြောကြောင့် ကျော်ကြီးက မျက်ခုံးတွန့်ပြီး နုမြတ်သီဂီဦးရှိရာ လှမ်းကြည့်သည်။

သူတို့ကြည့်နေဆဲမှာပဲ နုကို သူတို့အိမ်ကလူတွေက ပြန်ခေါ်သွားသည်။

ပထမဆုံး မိုးနေ့ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်ဖူးသော မိန်းမလေးမှာ နု ဖြစ်နေ၍ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက မိုးနေ့။

အခန်း (၂)

“နုရေ”

“ဟေး... နု”

နားထဲမှ ခေါ်သံကြောင့် မှေးမှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းများကို သူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နုအတွက် မနက်စာကို ကိုယ်တိုင် ယူလာသည့် ညီ။

“နုရယ်... ညီဖြင့် နုများ အိပ်ပျော်သွားတာလားလို့”

“ဆောရီး... ညီ၊ ကား တောက်လျှောက်မောင်းလာတော့ နည်းနည်းပင်ပန်းသွားတယ်”

“အလုပ်တွေချည်း ဖိလုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး”

“ရော... ဒီမှာ နုအတွက် ဘရိတ်ဖက်စ် စားလိုက်ဦး”

ညီက သတိပေးရင်း ယူလာသည့် စားစရာများကို နုရေ

အသားချပေး၏။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးအတွက် ဤမျှ
နည်းရှာနေစရာ မလို။ န ဝိုင်ဆိုင်မှုတွေက နတစ်သက် စား၍
ဓကုန်အောင် ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည်။

န တက္ကသိုလ်တက်နေဆဲမှာ နဒက်ဒီ ဆုံးသွားသဖြင့် ဒက်ဒီ
ကိုယ်စား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဦးဆောင်ရသူက န။ နမာမိက
ဒက်ဒီဆုံးပြီးကတည်းက ဘုရားခန်းထဲမှာပဲ အနေများစွာ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေချည်းလုပ်လျက် တခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့။

ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး၏တာဝန်ကို နက ဦးဆောင်ရ၏။
မာမိ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေနိုင်အောင် နက မာမိရှေ့က
မားမားရပ်ခဲ့ရသည်။ မာမိအတွက် အားကိုးရာလည်း န တစ်
ယောက်တည်း။

“န ကြိုးစားတိုင်း နရဲ့လုပ်ငန်းတိုင်း အောင်မြင်နေပြီပဲ။
နဘဝအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ န လုပ်ရဦးမယ်”

“နက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နအနေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီလို့ ညှိထင်တယ်”

“တော်ပါ ညှိရယ်၊ နဘဝနဲ့ နေတတ်နေပါပြီ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ န။ နကိုယ်တိုင်က
တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ နဘဝရှေ့ရေးအတွက် နမှာ မိသားစု

နို့တို ရှိသင့်တယ်”

“အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရင် အိမ်မှာ ကိုယ့်ခင်ပွန်း၊ ကိုယ့်သား
သမီးတွေက ကြိုလို့ သူတို့ကို မြင်ရတာနဲ့ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းခဲ့
ရသမျှ စိတ်ထဲလန်းပြီး အမောပြေသွားတာပဲ”

အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သော ညှိက မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်
ထားသူအဖြစ် နဘဝကို ညှိက သူ့ဘဝနှင့် နှိုင်းဆပြောပြတော့
နကလဲ လစ်လပ်ခြောက်သွေ့နေသလို ဘာလိုလို့။

နအာရုံထဲမှာ မိုးနေပုံစံက ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။
တည်ကြည်ခန့်ညား ချောမောသော မိုးနေလို မိန်းမချော မိန်းမလှ
လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့သူက နအတွက် ခင်ပွန်းကောင်း၊
သားကျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ န သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချကာ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဖြစ်ချိန်တန်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ညှိရယ်၊ အခုတော့
နခေါင်းထဲမှာ ဘာဆို ဘာမှမရှိဘူး”

“မရှိလို့ မရဘူး န၊ န အသက်အရွယ်နဲ့ စဉ်းစားရမယ့်အချိန်
ဆုတ်နေပြီ၊ နနားမှာ နအချစ်ကို လိုချင်နေတဲ့လူတွေ အများကြီး
ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးသင့်ပြီလို့ ညှိထင်တယ်”

“နမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ”

“ခက်လိုက်တာ နုရယ်”

“ဘာမှ မခက်ပါဘူး ညို”

“နဘာသာပဲ အေးအေးနေချင်တယ်”

နုက ညိုထံမှ စူးစမ်းအကဲခတ်သော မျက်လုံးများကို ရှောင်ဖယ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် ကောင်လေးတစ်ယောက် အခန်းဝမှ ပေါ်လာပြီး ညိုကို လာခေါ်သွားသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း မနက်စာကို အေးစက်တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်ရင်း အတွေးက ပျံ့လွင့်နေ၏။ အားလုံးက နုကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေကြတာ နု သိသည်။ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် သင့်တော်သူတွေ နုနားမှာ ရှိနေပေမယ့် နုကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင် ပြုဖို့ စိတ်မဝင်စားတာကရော ဘာကြောင့်လဲ။ နု နှလုံးသားအသစ်နဲ့ အချစ်သစ်ကို ရှာရမယ့်အရွယ်မှာ မိုးနေ့ကို လုံးဝမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း နု ဘာကို ရွှေ့လင့်နေတာလဲ။

နုကိုယ်နု ညာလို့ရပေမယ့် နုနှလုံးသားကို နု ညာလို့မရတာ ခက်သည်။

မိုးနေ့ကို နုချစ်သည်။

မုန်းသည်လို့ နုနှုတ်ဖျားက အခါခါရွတ်ဆိုနေခဲ့ပေမယ့် နု တကယ်မမေ့နိုင်တဲ့သူက မိုးနေ့ပဲ ဖြစ်နေ၏။ ရှင် နုဘဝထဲက

နုနှလုံးသားထဲက အပြီးထွက်သွားလိုက်စမ်းပါ မိုးနေ့ရယ်။ ရှင် နုရဲ့ဘဲနဲ့ နုဘဝကို နုဘာသာ ရှေ့ဆက်လျှောက်စမ်းပါရစေ။ အတွေးတွေက ဟိုအတိတ်ကို ညင်သာစွာ စီးပျောသွားတာကို တားဆီးနိုင်။ အဲဒီအချိန်ထဲက မိုးနေ့ကို နု မတွေ့အောင် ရှောင်ခဲ့ တာ ပြန်အမှတ်ရသည်။

“ညို့ကျောင်းက နုတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း နာမည်ကြီး သွားသလို နုတို့နှစ်ယောက်သတင်းကလည်း လူတိုင်း စိတ်ဝင်စား ကြတဲ့ သတင်းပဲ”

“ဘာသတင်းလဲ ညို”

နေကောင်း၍ ကျောင်းတက်သောနေ့မှာ ညိုက နုကို ဆိုစကား ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ညိုပြောသည့်စကားကို ရုတ် တရက် နု နားမလည်။ ညို ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ၍ ပြန်မေးတော့ ညိုက သဘောကျစွာရယ်သည်။

“ဘာသတင်းရမှာလဲ နုရဲ့၊ မိုးနေ့နဲ့ နုတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေ ကြပြီဆိုတာကိုပေါ့”

“မဟုတ်တာ ညိုရယ်၊ သူနဲ့ စကားတောင် ကောင်းကောင်း ပြောဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ လူတွေက ဒီလိုပဲ ပြောစရာလား”

“ပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူး နုရ၊ ထင်ကို ထင်နေကြတာ၊ အရင်က နုကိုလိုက်တဲ့ကောင်တွေတောင် နုနားမှာ မိုးနေရုံနေပြီ ဆိုတာ သိသွားကြပြီ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ညိုရယ်”

“ဒီစကားတွေ ဒီမှာရပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ တော်ကြာ မိုးနေကြားသွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး”

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် နုမျက်နှာ လှလှလေးကိုကြည့်ပြီး ညိုက ပြုံးသည်။

“မိုးနေကိုယ်တိုင်က နုကို စိတ်ဝင်စားနေတာပါ နုရယ်၊ သေချာတယ်၊ သူ နုကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ”

“ပြောရင်းက ပိုဆိုးလာပြီ၊ တော်ပါတော့ ညိုရယ်၊ မကြားချင်ဘူး”

“နု မကြားချင်လည်း ပြောသူတွေက ပြောနေကြတာပဲ အဲဒါ နု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နု ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်ပါ။

ငိုပဲ ငိုချင်သည်။

“ဟော... ဟိုမှာ မိုးနေလာနေပြီ”

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ”

မိုးနေ လာနေပြီဆို၍ နု ဘယ်ကို ပြေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား ကြည့်ပြီး ညိုက ရယ်သည်။

“အလကားစတာပါ နုရဲ့၊ မိုးနေနာမည်ကြားတောနဲ့ နုလေးကို ဖွေးသွားတာပဲ၊ မှန်းစမ်း... နု ရင်တွေခုန်နေလား”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ညိုကို နု မခေါ်တော့ဘူး”

“နုကိုလည်း မိုးနေနဲ့ မစနဲ့ သိလား”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နုရယ်၊ နု မကြိုက်ရင် နောက် မစတော့ဘူး လား”

ဒီတော့မှ နုမျက်နှာလေး ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာသည်။

တခြားသူတွေရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိမည်မသိသော်လည်း နုကတော့ အသက်အရွယ်နှင့် အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်သေးပါ။

“ညို တကယ် သိချင်လို့ပါ၊ နု မိုးနေကို နည်းနည်းမှ စိတ်ဝင်စားဘူးလားဟင်”

“နုအရွယ်က စာသင်ရမယ့်အရွယ်ပဲ ညို၊ ဘာလို့ ဒါတွေ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ နုကို ခုကတည်းက စိတ်ဝင်စားကြတဲ့လူတွေက ကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ နုနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဟော... ဟိုမှာ မိုးနေလာနေပြီ၊

သူ့ရှေ့မှာ ဘာမှ လျှောက်မပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေ ညို့”

“အေးပါ”

ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာသော မိုးနေ့ကြောင့် နုတို့ အသံတိတ်သွားကြသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်တို၊ ကျောင်းစိမ်းလုံချည် အစိမ်းလေး ဝတ်ထားသော မိုးနေ့ပုံစံက ရှင်းသန့်နေ၏။ မိုးနေ့ နုကိုမြင်တော့ ပြုံးပြ၏။

“ကျောင်းကို အစောကြီး ရောက်နေတာလား နု”

ပြဇာတ်ကပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မိုးနေ့က နုကို ခင်မင် ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံလာ၍ နု ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း...

“ဟုတ်တယ် မိုးနေ့၊ ဒီနေ့ နုတို့အသင်းနေ့”

“ဪ... ဒါဆို ညိုလည်း နုနဲ့ အတူတူပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

မိုးနေ့က ညို့ကိုပါ တစ်ဆက်တည်းမေးရင်း ပြုံးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ညို့က နုကို လာကူတာ”

“ဘာလာကူတာလဲ၊ နုတို့တော့ စကားအကောင်း မပြောဘဲနဲ့”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့စကား ရှိဦးမလား နုရဲ့၊ ညို့က စေတနာနဲ့”

ညို့က မိုးနေ့ကိုကြည့်ရင်း အစိပွယ်ပါပါ ပြောလိုက်၍ မျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင်ဖြစ်သွားကာ ညို့ကို စိတ်ဆိုးချင်သလို...

“ညို့နော် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

မိုးနေ့က ညို့ကို နု မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပုံလေးကို သဘောမကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေ၍ ညို့က နုကို ပခုံးတွန့်ပြသည်။ မိုးနေ့နှင့် နုတို့ စကားပြောနေတာကို ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေက နှုတ်စားစွာ ကြည့်သွားကြသည်။ တချို့ကလည်း...

“မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက အပြင်ဘက်မှာလည်း လိုက်တာပဲ”

“မကြားတကြား၊ ပြောသွားတာကြောင့် နုမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မိုးနေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နု အလုပ်တွေမပြီးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ် မိုးနေ့”

“ကောင်းပါပြီ နု”

“ညို့ လာလေ”

“အေးပါ... နုရယ်၊ နင်ကလဲ”

မိုးနေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညို့ကိုပါ နု တစ်ခါတည်း ဆွဲခေါ်၏။ ညို့ပါးစပ်ကြောင့် မိုးနေ့ရှေ့မှာ နု ပိုအနေရခက်မှာ ကြောက်သည်။

“နဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲ၊ မိုးနေ့ကို အားနာစရာ”

“ဘာအားနာစရာရှိလဲ၊ ညိုနော်... ညို”

“ကေသီသာဆို မိုးနေ့နားက ခွာမှာကို မဟုတ်ဘူး”

“နက ကေသီမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာ သနားပါတယ်”

“သနားရင် ညို သွားနေလိုက်”

“ညိုကို မခေါ်လိုပေါ့ နဲ့ရဲ့”

“သူ ခေါ်ချင်တာက နဲ့ပဲ”

“ညိုနော်... ဒီစကား မပြောနဲ့ဆို၊ ကဲ... ကဲ”

“န... န”

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် န လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးနေ့ကို တွေ့ရသည်။ မိုးနေ့က ကျောင်းဝတ်စုံပေါ်မှာ အဖြူရောင် အနွေးထည်တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားပုံက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။ မိုးနေ့ နှုတ် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလာလည်း ရပါတယ် မိုးနေ့ရယ်”

နအပြောကြောင့် မိုးနေ့ ရှက်သလို တစ်ချက်ရယ်ရင်း နဖူးတွင် စိုနေသော ချွေးများကို လက်ကိုင်ပငါဖြင့် ဖုဖုသုတ်ပြီး

နမျက်နှာလေးကို ရွန်းစိုတောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ...

“နကို မမိမှာစိုးလို့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင် မိုးနေ့”

န အံ့သြစွာ မေးတော့ မိုးနေ့က နမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ မိုးနေ့မျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဖို့ စဉ်းစားနေဟန်။ မြို့ကြောင့် နကပဲ အလိုက်သိစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ပြောလေ... မိုးနေ့၊ နကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

နစကားအဆုံးမှာ မိုးနေ့က နမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးဘဲလို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ခုတစ်လော ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို န ရှောင်နေတာလဲ”

“ရှင်...”

မိုးနေ့ထံမှ ဓထင်မှတ်သောမေးခွန်းကြောင့် န ရုတ်တရက် အပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ မိုးနေ့မေးခွန်းအတွက် နတာပြေရလျှင် နအနေဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အထင်မြင်လွှဲမှားကို မခံချင်၍ ဖြစ်သည်။ နက တိတ်ဆိတ်နေတော့ မိုးနေ့က မြို့သည်။ ထို့နောက် တိုးဖျော့သောလေသံနှင့်...

“န အဖြေခက်ရင်လည်း ရပါတယ်”

“န မဖြေပေမယ့် န ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို ရှောင်နေတယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်”

“သိတယ်... ဟုတ်လား”

“အင်း”

န အံ့ဩသလိုမေးတော့ မိုးနေ့က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် သည်။

“ကိုယ် သိပါတယ် န၊ ကောင်းတဲ့သတင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတဲ့ သတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့ကြတာပဲ”

“ပြဇာတ်တွဲကပြီးကတည်းက လူတွေက ကိုယ်နဲ့ နကို တွဲစနေကြတာ မဟုတ်လား”

န မျက်နှာထားရ ခက်သလို ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ မိုးနေ့မျက်နှာကို ရှက်ရွံ့စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီ မဟုတ်မမှန်သတင်းတွေအတွက် နကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အို... မဟုတ်တာ၊ မိုးနေ့ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး အဲဒီသတင်းပျံ့တာ မိုးနေ့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားတွေကြောင့် န ကိုယ့်ကို ရှောင်နေတာ

မဟုတ်လား”

“ဟို... အဲဒါက”

“နကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပါ၊ ဒီသတင်းအတွက် တကယ် နှစ်နာမှာက နပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို န တမင်ရှောင်နေ

မြင်ရတော့ ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

“နလည်း ဒီလို မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ဒီလို ရှောင်နေရင် ဒီသတင်းတွေ ပျောက်သွားမှာပဲလို့ ထင်လို့ပါ”

“ဪ... နရယ်”

လှပပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းနက်လေးများဖြင့်ကြည့်ကာ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြနေသော နမျက်နှာလှလှလေးကို

ကြည့်ကာ မိုးနေ့ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ နက မိုးနေ့ကို ရှောင်နေပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောနေသည့် နနှင့် မိုးနေ့

ကြားက လျော့မသွားပါ။ နကို အဝေးမှမြင်လျှင်ပင်...

“မိုးနေ့... ဟိုမှာ မင်းရဲ့မင်းသမီး နမြတ်သိင်္ဂီဦး”

ဟု သူငယ်ချင်းတွေက လက်ညှိုးထိုးပြတတ်ကြ၏။ မိုးနေ့ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသားစွာ ရှိနေပါစေ တစ်ချိန်

ကြီးပြင်းလာချိန်မှာ မိုးနေ့တို့နှစ်ယောက် သေချာပေါက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်မှာပဲဟု ပြောသူတွေက မနည်း။

“ခက်တယ် နုရယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း လူတိုင်း ပါးစပ်ကို လိုက်မပိတ်နိုင်ဘူး”

“ဒါတွေ နု နားလည်ပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ဘာပြောပြော ကိုယ်တို့ရိုးသားနေသလဲ နုနဲ့ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှု ပြောင်းမသွားစေချင်ဘူး ကိုယ်ပြောတာ နု နားလည်ပါတယ်နော်”

“အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူတို့ပြောသလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာသိရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့စကားကံတွေ အလိုလို တိတ်သွားမှာပါ နု”

“နု သွားတော့မယ်”

မိုးနေ့က လူကြီးတစ်ယောက်လို တွေးခေါ်သွားနိုင်ပေမယ့် နုက ပြောစရာစကားမရှိ၍ သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် သူမ နေရာမှ မရွေ့။

“နု သွားချင်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကို ရှောင်မတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါလား နု”

“အို”

ဒါကတော့ နု ကတိမပေးနိုင်။

“နု”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို နု မခင်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“နု မသိဘူး”

“နု သွားတော့မယ်”

“နု”

“နု”

မိုးနေ့ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် နု နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့။ ညိုကတော့ နုလုပ်တာ မှားသည်ဟု နုကို အပြစ်တင်သည်။ နု ဘာမှမပြော။ မိုးနေ့ကို မတွေ့အောင် ရှောင်နေမိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မိုးနေ့ကို သနားသလိုလို ဘာလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။

“ရော... ဟောဒီမှာ မိုးနေ့ကိုယ်တိုင် ပေးလိုက်တဲ့ ဖိတ်စာ”

ညိုက နုရှေ့ကို ဖိတ်စာတစ်ခု လာချပေး၍ နု လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖိတ်စာလဲ ညို”

“သူမွေးနေတဲ့”

နု တစ်ချက်တွေသွားသည်။

“နု လာဖြစ်အောင် လာပါလို့ သေချာ ညှိကို မှာလိုက်တယ်၊

အထဲမှာလည်း စာရေးထားတယ်တဲ့”

စာပါသည်ဆို၍ နု ရင်တွေ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

မိုးနေ့ လက်ရေးကို မမြင်ဘူးသလို မိုးနေ့စာကိုလည်း မဖတ်ဘူးပါ။

“ဖတ်ကြည့်လိုက်လေ”

ညှိက တိုက်တွန်း၍ စာရွက်ခေါက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

နု

လာဖြစ်အောင် လာပါနော်၊ နု မလာမချင်း ကိုယ်
စောင့်နေမယ်...

မိုးနေ့

မိုးနေ့စာကိုဖတ်ပြီး နုရင်မှာ လှုပ်ရှားသွား၏။ ညီညာဝိုင်းစက်
သော မိုးနေ့၏ ပန်းချီဆန်သော လက်ရေးတွေက ကဗျာဆန်နေ၏။

ဪ... မိုးနေ့ရယ်။ နု မလာမှာကို ဘာကြောင့်များ
ဒီလောက် စိုးရိမ်နေရတာလဲ။

အခန်း (၃)

မသွားဘူးဟု စိတ်က ရည်ရွယ်ထားလျက်ကပင် နု အိပ်ရာ
ထ အစောကြီး နိုးနေသည်။ မွေးနေ့ရှင်အတွက် နုကိုယ်တိုင်
ဝယ်ထားသည့် လက်ဆောင်ထုပ်ကို ညှိနှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်
သည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ညှိ မလာခင် ရေမိုးချိုးကာ အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။ နု
စောင့်နေစဉ်မှာ ညှိ ရောက်လာသည်။ ညှိက နုကိုမြင်တော့
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား နု ပိုလှနေပါလား”

ထိုစကားကြောင့် နုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံသလို ငုံ့ကြည့်၏။
နုကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာတွေများ ထူးခြားနေလို့ပါလိမ့်။ နု ဝတ်ထား

တာက ရိုးရိုးသားသားပင်။ အစိမ်းနုရောင် ပခုံးချိတ် ဂါဝန်ရှည်လေး ပေါ်မှာ ဇာနားကွပ်အပေါ်အင်္ကျီလှလှ။ ဖြူဝင်းနုဖတ်နေသော နု အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။ ဆံပင်ကို ခေါင်းစည်းကြိုး လှလှလေးနှင့် ကပိုကရီလေး ချည်နှောင်ထားယုံကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ ပြင်ဆင်မထား။ သနပ်ခါးပါးပါး လူးထားတာကြောင့် လှပသော မျက်နှာလေးက ဖြူစင်ကာ မွှေးနေ၏။

“ညိုနော်... နု ဘာမှလည်း ထူးထူးခြားခြား လုပ်ထားဘဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

နုက ညိုကို မျက်စောင်းထိုးတော့ ညိုက ရယ်သည်။

“နုကိုလည်း ညိုက ထူးခြားတယ်၊ ပိုလှတယ်လို့ပဲ ပြော တာပါဟယ်၊ သိပ်လည်း မလုံမလဲ ဖြစ်မနေပါနဲ့”

“ညို နုကိုပဲစနေ၊ တစ်နေ့ ညို ဝဋ်လည်မယ်သိလား”

“ဒါမျိုးတော့ လည်စမ်းပါစေဟယ်၊ ခစ်... ခစ်”

“ပြောရင်းက ဆိုးလာပြန်ပြီ၊ ရော... ဒီမှာ လက်ဆောင်ထုပ် ညှိပဲယူသွား”

“နုက မလိုက်ဘူးလား”

“အင်း”

“မိုးနေ့က သူ ဆင်းရဲလို့ မလာတာလို့ ထင်တော့မှာပဲ”

“ဘာပြောတယ် ညို”

“နု မသိဘူးလား၊ မိုးနေ့တို့က နုတို့လို မချမ်းသာဘူးလေ”

“အို...”

နု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ နုကိုယ်တိုင် ဆင်းရဲချမ်းသာ ခြားတတ်သူမဟုတ်၍ မွေးနေ့ရှင် မိုးနေ့ကို သနားတာနှင့် ညှိနှင့် အတူ မိုးနေ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့သည်။

အစိမ်းနုရောင် ဂါဝန်ရှည်လေး ဝတ်ထားသော နုကို မြင် တော့ မိုးနေ့မျက်နှာ ပြုံးပျော်သွားတာကို မြင်လိုက်ရ၍ နုရင်ထဲ သနပ်သွား၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နုရယ်၊ ကိုယ်က နု မလာဘူး ထင်နေ တဲ့”

“ညို ပါအောင် ခေါ်လာမယ် ပြောထားတာပဲ မိုးနေ့ရဲ့”

“ကဲ... စကားပြောကြဦး၊ ညို စုစုတို့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“နုလည်း လိုက်မယ် ညို”

မိုးနေ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်၊ အင်္ကျီအဖြူလေး နှစ်သား အမြဲမြင်ရတတ်သော နုကို ယခုလို ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် လိုက်ရတော့ တစ်မျိုးဆန်းကာ လှနေ၍ နုအလှကိုသာ မျက် နှလုံးမခတ် လိုက်ကြည့်နေ၍ နု မနေတတ်တာနှင့် ညိုနောက်က

ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားတော့ မိုးနေပါ နုတို့နှင့် အတူပါလာသည်။

“မိုးနေက နုကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး မျှော်နေတာ”

“အဲမယ်... နုကိုပဲ မျှော်တာဆိုတော့ ညီရော မပါလူးလား သိပ်မျက်နှာလိုက်တဲ့ မွေးနေ့ရှင်ပဲ”

ညီစကားကြောင့် နုပါးမိုးမိုးလေးမှာ နီရဲသွားတာကြည့်ပြီး မိုးနေ ရင်တွေခုန်သွား၏။

“ညီလည်း ပါပါတယ်ဗျာ၊ အားလုံး အတူတူပါပဲ”

“အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာဆိုတာ ဒါပဲနုရ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သနားလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဟော... ဟိုမှာ မေမေလာနေပြီ၊ မေမေနဲ့ နုတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မိုးနေဦးဆောင်ကာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြ၏။ နုတို့ကို မိုးနေမိဘတွေနှင့် မိုးနေက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မိုးနေမိဘများမှာ ရိုးသား အေးဆေးကြသူများဖြစ်၍ နုတို့ကိုလည်း သေချာဂရုစိုက်လိုက်ပါသည်။

“သမီးတို့ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ကြရအောင်၊ သား မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို သေချာဂရုစိုက်လိုက်”

စသည်ဖြင့် တဖွဖွ ပြောမဆုံး။ မိုးနေက နုတို့အုပ်စုကို သီးသန့်ဝိုင်းဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

မိုးနေ၏ညီငယ်နှင့် ညီမငယ်တို့ကလည်း နုတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

“ငှာ နို့စိမ်းခေါက်ဆွဲဆို သိပ်ကြိုက်တာ မိုးနေရဲ့၊ ဟင်းချက်တဲ့လက်ရာက တကယ်ကောင်းတာပဲ၊ ဘယ်က မှာတာလဲ မိုးနေ”

ညီ နုနန်းကန်ထဲ နို့စိမ်းဟင်းရည်များ ထည့်ပေးရင်း မိုးနေ နုတို့ မေးသည်။

“ဘယ်မှာမှ မမှာဘူး ညီ၊ မေမေကိုယ်တိုင် ချက်တာပါ၊ နုတို့က ဘေးက ကူပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျရင် ချက်တတ်အောင် သင်မယ်လေ”

“ဘာလဲ... နို့စိမ်းခေါက်ဆွဲ ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့လူ အတွက် ဘာလဲ”

“အို... ညီကလည်း ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

မိုးနေက နုကိုကြည့်ပြီး ပြုံး၍ ငြိမ်နေပေမယ့် နုမှာ ရှက်နေသည့် ညီလက်ကိုသာ ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။ နု ရှက်နေမှန်း မြင်၍ မိုးနေက နေရာမှထကာ တခြားစားပွဲဝိုင်းသို့ ကူးသွားသည်။

၇၀

ဆုဒုဇ္ဈလီ

မိုးနေ့ထွက်သွားမှ န ညို့ကို နှုတ်ခမ်းစုမိသည်။

“တော်ပြီ... နောက်ဆို ညို့နဲ့ ဘယ်ကိုမှ မလိုက်ဘူး သိလား”

“ဆောရီးပါဟယ်၊ မိုးနေ့ ပျော်နေတာကို ညို့က စချင် လို့ပါ”

“ဒါ စရာလား... ညို့နော်”

“ချစ်လို့ပါ နဲ့ရဲ့”

ညို့ကတော့ န ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးဆိုး မျက်နှာမှာ အပြုံး မပျက်။

အခန်း (၄)

နမ့်တံသီကီဦး ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် အောင် ခဲ့သွင် မိုးနေ့ စာမေးပွဲကျသည်။ နေမကောင်းသည့် ဖခင်ကို ခြေခြင်းကတစ်ဖက်၊ အိမ်၏စီးပွားရေးကို ဖခင်ကြီးကိုယ်စား တာင်နေခြင်းက တစ်ဖက်တို့ကြောင့် စာတော်ပေမယ့် ဩဇာချိန်မရ၍ ကျရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီနှစ်မအောင်လည်း နောက်နှစ်ပေါ့ မိုးနေ့၊ မိုးနေ့ ဉာဏ် ထင်းပြီးသားပဲ”

န ပြောသမျှစကားကို ငြိမ်နားထောင်နေပြီး မိုးနေ့က ပြုံး ညို့

“န စာမေးပွဲအောင်လို့ ကိုယ့် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဖေဖေ နဲ့မာရေးကြောင့် ကိုယ့်ဘဝတော့ ဘာတွေ ဘယ်လို ဆက်ဖြစ်

ဦးမယ် မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးနေ့ ဆယ်တန်းအောင်အောင်တော့ ပြေးပါ”

န အားပေးတော့ မိုးနေ့က ဖျော့တော့စွာ ပြုံး၏။

“ကိုယ် ကြိုးစားမှာပါ၊ န ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် နပါးလေးတွေ နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟို... နဆိုလိုတာက...”

“ကိုယ် ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရအောင်ယူမှာပါ၊ န ကျေနပ်တာ မဟုတ်လား”

မိုးနေ့အမေးကို န မဖြေတတ်။

မိုးနေ့ကိုသာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်အရာမဆို ကြိုးစားရင် တစ်နေ့အောင်မြင်တာပါပဲ”

“ကိုယ့်ကို ခုလို အားပေးတာ နကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“န တက္ကသိုလ်ဆက်တက်မှာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

န ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မိုးနေ့မျက်နှာမှာ အားငယ်ရိပ်ကို မြင်လိုက်ရပေမယ့် ချင်းပင် တောက်ပစွာ ပြုံးသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် နရယ်၊ ကိုယ်လည်း တက္ကသိုလ်တက်တာပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူဘဝဆိုတာ သိပ်

ခက်ရောကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“နတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ မိုးနေ့”

“အိုခေ”

နစကားကြောင့် မိုးနေ့က နကို မျက်ဝန်းတောက်တောက် ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ကြိုးစားမယ် န၊ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ဝန်းကျင်အသစ်မှာ နက ကိုယ့်ကို မေ့သွားမှာပါ”

“ဘယ်နေရာရောက်ရောက် နက န ခင်ခွဲရတဲ့လူတွေကို အသိတော့မှ မမေ့ပါဘူး မိုးနေ့”

“သင့်ခံယူ... န”

“နစကားကို ကိုယ် အမြဲသတိရနေမှာပါ”

မိုးနေ့ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ မိုးနေ့က နမျက်နှာလေး ခိုက်ကြည့်သည်။

“န”

“ဟင်”

မိုးနေ့မျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့စွာ ရွန်းလဲ့တောက်ပနေ၍ မျက်လွှာချလိုက်၏။

မိုးနေ့အကြည့်အောက်မှာ နှစ်တံတွေ လှုပ်ရှားနေတာကို သူ မသိစေချင်။

ဒီနေ့ မိုးနေ့မျက်နှာက ပို၍ကြည်လင်ချောမွေ့နေသလို ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံဖြင့် သိပ်လှနေသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ မိုးနေ့... ပြောလေ”

“ဪ... နုသွားရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နုက အမြဲသတိရနေမှာလို့ ပြောမလို့ပါ”

“နုလည်း မိုးနေ့ကို သတိရနေမှာပါ”

“ဒီနေ့ နုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပွဲစား ထွက်မလို့၊ မိုးနေ့ပါ နုတို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့နော်”

“ကိုယ် မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပျော်နေတဲ့သူတွေကြားမှာ စိတ်မညစ်ချင်လို့”

မိုးနေ့စကားကြောင့် နု သက်ပြင်းချလိုက်မိသလို တောက်စနေသော မျက်ဝန်းလေးတွင် ရုတ်တရက် မှေးမှိန်သွားသည်။

“မိုးနေ့ သဘောပါ၊ မိုးနေ့ မလိုက်ချင်လည်း ရပါတယ်”

“နု သဘောကရော”

“မိုးနေ့ကို လိုက်စေချင်တယ်”

မိုးနေ့နှင့်နု အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

“အိုခေ... နု စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ် လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါဆို နု သွားမယ်နော်”

“ကိုယ် စောင့်နေပါ့မယ် နု”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲထွက်လာချိန်မှာ နေညိုနေပြီ။

ညည်းဆာချိန်မှာ နုအလှက ပို၍တောက်ပနေသည်။ တကယ်

ဘာ နုနှင့် မိုးနေ့ကြားမှာ မမြင်ရသော သံယောဇဉ်တစ်ခု ရှိနေ

တာကို နှစ်ယောက်သား မသိခဲ့။

မိုးနေ့ကို နုမြတ်သီဂီဦးတို့အုပ်စု ကားဖြင့် ခေါ်လာကြ

သည်။ အားလုံး လူငယ်တွေဆိုတော့ ပျော်နေကြသည်။

ညိုလည်း နုနှင့်အတူ အောင်သဖြင့် တက္ကသိုလ်တက်ရမည့်

သူအဖြ လန်းဆန်းတက်ကြွနေ၏။

“ဟိတ်... မိုးနေ့၊ နု တက္ကသိုလ်တက်ရင် နင်တစ်ယောက်

တည်း ကျန်ခဲ့မှာနော်၊ နင် နုကို စိတ်ချလား”

“စိတ်မချရအောင် နုနဲ့ ငါက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“တကယ် မဆိုင်ဘူးလား”

ညိုစကားကြောင့် မိုးနေ နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

နကတော့ ညိုနှင့် မိုးနေစကားကို မကြား။ တခြား သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေပုံ ချစ်စရာအသွင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“အခုချိန်မှာ နကို ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေဘဲ သွားလိုက်ဦးမယ်”
ချင်ဘူး ညို”

“အဲဒါ နအပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက မေတ္တာစေတနာပါ”

“ဒါပေမဲ့ နကတော့ နင့်ကို...”

“ဟိုမှာ နတို့ ဒီဘက်ကို လာနေပြီ”

မိုးနေစကားကြောင့် ညိုက ဘာမှထပ်မပြောတော့။ မိုးရင်ထဲက နအပေါ်ထားသည့် ချစ်မေတ္တာကို ဖွင့်မပြောလည်။ ညို ဘာသာ နားလည်လိုက်သည်။ နက အဖြူရောင် ဝတ်စုံဖြင့် လှပနေသလို နအပြုံးတို့ကလည်း လတ်ဆတ် လန်းဆန်းနေ၏။

“ပျင်းနေပြီလား မိုးနေ”

“န ပျော်ဖို့သာ အဓိကပါ”

“မိုးနေကိုလည်း နလို ပျော်စေချင်တာပါ။ န စေတနာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် န”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားလို့လေ”

“မိုးနေရယ်”

“ကဲ... နနဲ့ မိုးနေ စကားပြောကြဦး၊ ညို ဟိုဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ညိုက မိုးနေတို့နားက အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက်သွား၍ နနှင့် န နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ကြိုးတံတားပေါ် လျှောက်မလား န”

“မိုးနေနဲ့ဆိုရင် လျှောက်မယ်လေ”

မိုးနေတို့ နှစ်ယောက်အတူ ကြိုးတံတားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

တလှုပ်လှုပ်နှင့် ကြိုးတံတားကို န ကြောက်ပေမယ့် မိုးနေနှင့် နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်ရသည့်အတွက် ကြောက်ရွံ့ရင်ခုန်နေသည့်ကြားမှ စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ မိုးနေကိုယ်တိုင်လည်း နနှင့်အတူ ကြိုးတံတားပေါ်လျှောက်ရင်း နမျက်နှာလှလှသောကြည့်ကာ ရင်ခုန်နေ၏။

“နတစ်ယောက်တည်းဆို ဒီကြိုးတံတားပေါ် ဖြတ်ရဲမှာ”

မဟုတ်ဘူး”

“နနားမှာ ကိုယ် ရှိနေတာပဲ”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ လျှောက်ဖြစ်တာလေ”

နုတို့ အတူရယ်မိကြသည်။

“ရေတံခွန်ဘက် သွားဦးမလား န”

နုက မိုးနေခေါ်ရာ မငြီးမငြူ လိုက်လာသည်။ တဝေါ်
စီးဆင်းနေသော ရေတံခွန်ကိုကြည့်ပြီး နု ကလေးတစ်ယောက်
ပျော်မြူးနေ၏။

“ကျောက်တုံးတွေက ရေညှိတွေနဲ့ နု၊ ချော်လဲမယ်
သတိထား”

“အင်းပါ”

လုံချည်စလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာစုမကာ ခုန်
သွားနေသော နုကို မိုးနေ သတိပေးသည့်တိုင် တစ်နေ
အရောက်မှာတော့...

“အမလေး”

“နု”

“ဟာ”

ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်မှာ နု ချော်လဲမလို ဖြစ်သွား

မိုးနေက နုကိုယ်လေးကို အမြန်ဖမ်းထိန်းလိုက်ရ၍ နု တစ်ကိုယ်လုံး
မိုးနေရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွားကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိကြသည်။

“တော်သေးတယ်၊ မိုးနေ ဆွဲလိုက်လို့... အဟင်း”

နုက အရှက်သည်းသော မျက်နှာလေးဖြင့် မိုးနေရင်ခွင်ထဲက
ရုန်းထွက်ရင်း ဆိုလိုက်သလို မိုးနေကိုယ်တိုင်လည်း နုမျက်နှာလေး
ကို စိုက်ခနဲကြည့်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက နုကိုယ်လေးကို ဖြေလွှတ်
ပေးလိုက်သည်။

နုရင်ထဲ ဘယ်လိုနေသည် မသိ။ မိုးနေရင်ထဲမှာတော့
စည်းချက်မမှန်သော ရင်ခုန်ခြင်းတွေကို လှပစွာ သယ်ဆောင်လျက်။

အခန်း (၅)

“န”

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

“ဟင်... ဒါ”

ညို ယူလာသည့် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး နမုက်နာ လှလှလေး မှာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးကြောင့် ပန်းနုရောင်ဖြစ်သွားကာ ညို လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ကမ်းယူလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံက ရေတံခွန် တွင် နု ချော်လဲမလိုဖြစ်တုန်း မိုးနေ့ ဆွဲထိန်းလိုက်သော အရှိန်ဖြင့် နု တစ်ကိုယ်လုံး မိုးနေ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသည့်ပုံ။ နုမှာ မိုးနေ့နှင့် သူမ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာ နီရဲလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီဓာတ်ပုံကို ရိုက်ရတာလည်း ညိုရယ်၊ တော်ကြာ မာမီတို့မြင်သွားရင်...”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး နုရဲ့၊ ညိုက နုကို စချင်လို့ ရိုက်ထားတာပါ”

နုနု

၁၁

“ဒါ စ,စရာလား ညိုရာ”

ထင်မှတ်မထားသောပုံကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ နုစိတ်တွေ လှုပ်ရှားရသလို ကြံကြံဖန်ဖန် ဒီပုံမှ ရိုက်တတ်သော ညိုကိုလည်း နီတံဆိုးချင်မိသည်။

“ဪ... ဒါကတော့ ညိုက နုနဲ့ မိုးနေ့ကို သဘောတူ တာကိုးကွ၊ ညိုမျက်လုံးထဲမှာတော့ နုနဲ့ မိုးနေ့က အလိုက်ဖက်ဆုံး စုံတွဲလေးပဲ”

“တော်ပါ ညိုရယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံမျိုး ဘယ်နှပုံရှိလဲ၊ နုကိုပေး”

“ဒီတစ်ပုံပဲ ရှိတာပါ နုရဲ့၊ ဒါကလည်း မထင်မှတ်ဘဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ရိုက်ဖြစ်သွားတာ၊ တခြား ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး”

“နုတို့က ရိုးရိုးသားသားပါ”

“ညိုကလည်း မရိုးသားဘူးလို့ မပြောပါဘူးကွာ”

ထိုစကားပြောသည့် ညိုမျက်နှာက ခပ်ဖြိုးဖြိုး။

“ဒါ နု ချော်လဲမလိုဖြစ်တုန်း မိုးနေ့က ဆွဲထိန်းလိုက်တဲ့ ပုံပဲ”

“ဒီပုံကို မိုးနေ့တွေ့သွားရင် နုကို ဘယ်လိုထင်မလဲညို”

“နု မပြရင် မိုးနေ့ မတွေ့ပါဘူး နုရဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ညိုနဲ့

နဲ့ပဲ သိတာ”

“ညို့နဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲ”

ဒေါသဖြစ်မှန်းသိတော့ ညို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်ပန်၏။

“ဆောရီးပါ နုရယ်၊ ညို့လည်း တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျော်ချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ။ ဒါကြောင့် ဒီဓာတ်ပုံကို လာပေးတာပေါ့၊ နဲ့ မကြိုက်ရင် ဓာတ်ပုံကို စုတ်ဖြုတ် ပစ်လိုက်ရတာပဲ”

ညို့က စုတ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ပြောပေမယ့် နဲ့ မလုပ်ရက်။

ဓာတ်ပုံကိုလည်း လက်ထဲမထားချင်နှင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံလေးကို ထပ်ကြည့်မိတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မိုးနေ နဲ့ ဖြစ်နေပုံက တကယ့်ချစ်သူတွေလို ဘာလိုလို။

“ညို့မှာ ဒီတစ်ပုံတည်းရှိတာ သေချာတယ်နော်”

“ဒါတော့ ယုံပါ နုရယ်၊ ကျိန်ဆို ကျိန်ပြောရဲပါတယ်”

“တော်ပါ၊ အခုမှ ကျိန်မလေး ဘာလေးနဲ့၊ နောက်တစ်

ညို့ ဒီလိုလုပ်ရင် ညို့ကို နဲ့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘူး သိလား”

“သိပါပြီ မမနုရယ်၊ သိပါပြီတဲ့”

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတည်းဆို၍ နဲ့ သက်သာရာ ရသွားသည်။

မိုးနေသာ ဒီပုံကိုမြင်သွားလျှင် နဲ့ပဲ အရှက်ရမှာ သေချာ

သည်။

“ဒီဓာတ်ပုံအကြောင်း ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့ ညို့”

“စိတ်ချပါ၊ ဒီသတင်း အပြင်ကိုပေါက်ရင် ညို့ကို ဘယ်

တော့မှ မခေါ်နဲ့၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“ကိုယ့်ကတိ ကိုယ့်ဘာသာ တည်အောင်ထိန်းပါ”

“ဒီဓာတ်ပုံကို နဲ့ ဘာလုပ်ပစ်မလဲဟင်”

“မီးရှို့ပစ်မှာပေါ့”

“ဟယ်... နှမြောစရာကြီး နုရယ်”

“ဘာနှမြောစရာလဲ... ညို့နော်”

နဲ့ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်မှ ညို့ ငြိမ်သွားသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နဲ့ တက္ကသိုလ်သွားတော့မှာ

တော့ ဒီပုံလေးကို နဲ့အတွက် အမှတ်တရ...”

“ဘာ အမှတ်တရလဲ၊ အမှတ်တရဆိုရအောင် မိုးနေနဲ့ နဲ့

မဆိုင်လို့လဲ ညို့၊ ပြောရင်းက ပိုပိုဆိုးလာပြီ”

“အခု မဆိုင်ပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ဆိုင်ရင်ဆိုင်လာမှာပေါ့

“အနာဂတ်မှာ ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူ ကြိုမြင်နိုင်မှာလဲ”

“ကဲ... တော်ပြီ၊ ဒီဓာတ်ပုံအကြောင်းကို ဒီမှာပဲရပ်တော့”
နောက်ဆုံး နုဘက်က တင်းမာလွန်း၍ လက်လျော့သွားသည်။

နု တက္ကသိုလ်သွားကနီး မိုးနေ့ကို နှုတ်ဆက်၏။
ထိုနှုတ်ဆက်ခြင်းက မိုးနေ့နှင့် နု နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် နုတို့ ထပ်မံဆုံဖြစ်ကြတော့ပါ။

“မိုးနေ့တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားပြီ နု”
မျှော်လင့်မထားသော ညှိထံမှသတင်းကြောင့် နု အံ့သြသွားသည်။

မိုးနေ့တို့ ပြောင်းသွားတာ နု လုံးဝမသိ။ ကြားထဲမှာ ဘာအဆက်အသွယ်မှလည်း မရ။ နုရင်ထဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလို ဖြစ်သွား၏။

“သူတို့ပြောင်းသွားတာ ကြာပြီလား ညှိ”
“နု တက္ကသိုလ်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး နု”

“မိုးနေ့အဖြစ်ကလည်း သနားစရာပါ။ သူ့အဖေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတော့ သူတို့မိသားစုအနေအထားက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမေကလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးလေ၊ မိုးနေ့က မိသားစုထဲမှာ အကြီးဆုံးဆိုတော့ သူ့အမေ အစီအစဉ်အတိုင်း

“အေဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားကြတာပဲ”
“မိုးနေ့လိပ်စာကိုသိလား ညှိ”
“ညိနဲ့လည်း မတွေ့လိုက်ပါဘူး၊ လိပ်စာလည်း မသိလိုက်ဘူး”

နှုတ်ဆက်ဖော်မရဘဲ ရုတ်တရက် ခွဲခွာသွားရသော မိုးနေ့အတွက် နုရင်မှာ မကောင်းနိုင်ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။
တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ကံဇာတ်ဆရာက မျက်လှည့်

ပြလိုက်သလို အရာရာ ပြောင်းလဲသွားပုံက အံ့သြစရာ။
မိုးနေ့အတွက် နု ဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို

အချိန်အကြာကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။
“မိုးနေ့ကတော့ ညိနဲ့တွေ့တိုင်း နုအကြောင်း ပြောပါတယ်၊ နုတို့ အမြဲသတိရတာ”

နုလည်း သတိရပါတယ် ညှိရယ်ဆိုသည့်စကားကို စိတ်ထဲ ထဲတိုးတိုးညည်းမိ၏။

ယခုတိုင် နုထံတွင် ရှိနေသော ဓာတ်ပုံလေးကို မိုးနေ့ကို သတိရတိုင်း မကြာခဏ ကြည့်မိတာ ဘယ်သူမှ မသိ။

“နုရော မိုးနေ့ကို သတိမရဘူးလား”
“နု သူ့ကို သတိရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မိုးနေ့ဆိုကို နဲ့ စာတစ်စောင်မှ ပြန်မရေးခဲ့ဘူးနော်”

“မိုးနေ့က ပြောတာလား”

“ဒါပေါ့”

“စာပြန်မရေးဖြစ်ပေမယ့် နဲ့ သူ့ကို သတိရနေသားပဲ”

နုထံလာသမျှ စာတွေကို မာမီ ယူထားတတ်၍ မိုးနေ့စာရေးမှန်း နဲ့ မသိခဲ့ရပါ။ ညိုကတော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဟု ထင်သည်။

ဒါတွေကို ညိုကိုလည်း ရှင်းပြမနေချင်တော့။

“အေးလေ... နုမှာလည်း နဲ့အကြောင်းနဲ့နု နေမှာပေါ့လို့ ညိုလည်း ပြောလိုက်တယ်”

နုမျက်ဝန်းထဲ မိုးနေ့ ပုံရိပ်တွေသာ တဝဲလည်နေသော်လည်း မမြင်ရ မတွေ့ရမှ မိုးနေ့ကို ပိုတွေ့မြင်နေချင်မှန်း သိလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ နဲ့ ချစ်သူတွေပြီလား”

“နုမှာ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူး ညို”

“နုကို ချစ်တဲ့သူတွေတော့ အများကြီးနေမှာပဲ”

“နုက ကွင်းဘွဲ့ရထားတာပဲ”

“သူတို့ကို နဲ့ စိတ်မဝင်စားဘူး ညို”

“နဲ့ စိတ်ဝင်စားမယ့်သူက ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်မလဲလို့ ညို

စဉ်းစားနေတယ်”

“ပူးစာဆိုတာလည်း ဆန်းကြယ်တတ်တာမျိုးပဲနော် နဲ့”

နဲ့ ဘာမှမပြော။ လောကရှိ လူတိုင်းသည် မျှော်လင့်ချက်

တိုင်းသာ ဖြစ်မယ်ဆိုလျှင် သောကဆိုတာလည်း ရှိလာစရာ

ကြောင်း ရှိမည်မဟုတ်တာကို ညို သိစေချင်သည်။

ဘဝဆိုသည်မှာ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလို ဘယ်တော့မှ

ဖြောင့်တန်းနေခြင်းမရှိ။ အကောက်အကွေ့များစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား

သည်ဟု ထင်သည်။ မိုးနေ့တို့ ပြောင်းသွားပြီးနောက် နဲ့ ဘဝမှာ

သွေး ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ခဲ့၏။

ရုတ်တရက် နုဒက်ဒီ ဆုံးပါးသွားသဖြင့် အိမ်၏ စီးပွားရေး

ထိခံသည် နုပရုံးပေါ် ရောက်လာ၏။ နုကိုယ်တိုင် ကျောင်း

ဆွေး။ ဒက်ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ချက်ချင်း တာဝန်

ယူနိုင်သလို နားလည်မလည်သဖြင့် နုတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ

အခက်အခဲများ ဖြစ်လာ၏။

နု ကျောင်းပြီးအောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ အိမ်၏စီးပွားရေးကို

အသိဦးဆောင်ခဲ့ရသည်။ အစပထမပိုင်းမှာတော့ မကျွမ်းကျင်

သော အခြေအနေကြောင့် အခက်အခဲ တွေ့ခဲ့ရ၏။ စိတ်ရောကိုယ်
နှစ်ပြီး လုပ်ငန်းကို နု၏ မလျော့သော ဇွဲလုံ့လဖြင့် ဦးဆောင်
ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ပြန်လည်ဦးမော့လာသည်
နဘက်က အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ရသလို မိုးနေ့သတင်းမ
ကိုလည်း မအားလပ်သည့်ကြားမှ ကြားနေရ၏။ မိုးနေ့၏ ဓာတ်
တွေ၊ ကြော်ငြာတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ဖုံးများတွင် လှပ
နေရာယူလာတာ တွေ့ရသည်။ မိုးနေ့က အနုပညာဘက်
တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ကျော် လူသိများလာသော မင်းသား တ
ယောက်ဖြစ်လာသလို မိုးနေ့ သတင်းတွေကလည်း အမျိုး
ဖြစ်သည်။

အနုပညာလောကမှာ မိုးနေ့က စူပါမင်းသားတစ်ယောက်
အဖြစ် အမြင့်ဆုံးဈေးဖြင့် ရိုက်ရက်မရှိအောင် အလုပ်လေ
အများဆုံး မင်းသား။

“ခေတ်ကတော့ မိုးနေ့မှ မိုးနေ့ ဖြစ်နေပြီ နုရေ၊ အခုချိန်
မိုးနေ့နားမှာ မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ”

ညိုက ပြုံးစစဖြင့် နုမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေပေမ
နု မသိသလို နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ မိုးနေ့နှင့်ပတ်သက်
ဘာဆိုဘာမှ ပြောစရာမရှိ။ ဘဝခြင်းက အလှမ်းကွာဝေးသော

ရပ်မှာ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ဖြစ်သွားပြီဟု ထင်သည်။

“မိုးနေ့အကြောင်း ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား နုရဲ့”

“ဘာပြောရဦးမှာလဲ ညို၊ ဘဝခြင်းက ခြားသွားပြီပဲ”

“ပြန်သတိမရတော့ဘူးလား”

“သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သတိရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ညို”

“ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သာလုပ်စမ်းပါ ညိုရာ၊ စိတ်ကူးတွေ
ညီမနေစမ်းပါနဲ့”

“နုတို့ဘဝတောင် ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွားပြီလဲ၊

စိတ်ဆိုတာ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ၊

ညိုလည်း နုတို့ဘဝနဲ့ နုတို့ပဲ ညို”

“နုစကားက သိပ်စိမ်းလွန်းတယ်ကွာ”

“စိမ်းတာမဟုတ်ဘူး ညို၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို နုက

ပြောတာ”

“နုက မိုးနေ့ကို မေ့လိုက်ပြီလား”

“နု သူ့ကို မေ့ခဲ့တာ ကြာပြီ ညို”

ညိုက နုမျက်နှာလှလှလေးကို ငေးကြည့်နေရာက သက်
ချသည်။

“မင်း ဘယ်လိုပဲ ပြောပေမယ့် မိုးနေ့ကတော့ နုကို မေ့ပုံ

မရဘူး၊ သူ့အင်တာဗျူးထဲမှာ ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေ သူငယ်ချင်းတွေကို မမေ့ဘူးဆိုတာတွေ အမြဲပါတယ်”

“အဲဒါက သူ့အပိုင်းလေ၊ နနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“တကယ် မဆိုင်တာလား”

“အစကတည်းကကို မဆိုင်တာ ညှိ”

“နရယ်”

န အပြတ်ပြောလိုက်၍ ညှိ နှုတ်ပိတ်သွားပေမယ့် နအဖြေတော့ ကျေနပ်ပုံမရပါ။

နကိုယ်တိုင် မိုးနေနဲ့ ပတ်သက်စရာမရှိဟု ထင်ခဲ့သည်ကိုယ်ဘဝနဲ့ကိုယ် နေခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိုးနေနှင့် ပြန်ဆုံလာ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် အတိတ်တွင် မျောနေသော အာရုံများ နထံ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ညှိလား... ဝင်ခဲ့လေ”

နစကားမဆုံးခင် ညှိ တံခါးဖွင့် ဝင်လာ၏။

“ဟယ်... ဘာမှလည်း မစားပါလား န၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟင်”

ညှိက သူ ယူလာသော အစားအသောက်တွေ ဒီအတိုင်း နကို အံ့သြစွာမေးသည်။

“န ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ သောက်လိုက်တယ် ညှိ”

“မိုးနေကြောင့်လား န”

“သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ညှိရယ်၊ နဘာသာ ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

“အစားမစားဘဲတော့ နေလို့မရဘူးနော် န၊ နေလယ်စာ တော့ ညှိကိုယ်တိုင် နကို စောင့်ကျွေးမှဖြစ်မယ်”

“ဒါနဲ့ ဟိုတယ်ကို မိုးနေရောက်နေပြီ န၊ သူက နနဲ့ ဆွဲချင်လို့တဲ့”

“န ရှိနေတာ သူ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ညှိ ပြောလိုက်တာ”

“ဘာလို့ ပြောလိုက်ရတာလဲ ညှိရယ်၊ န သူ့ကို မတွေ့ဘူး”

အချိန်အကြာကြီး မေ့ထားရသည့် လူတစ်ယောက်ကို အတွက်နှင့်မှ မတွေ့ချင်တော့ပါ။ န ခံစားချက်ကို ညှိ မလည်။

“အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ နရယ်၊ တစ်ချိန်က နနဲ့ကြတဲ့လူတွေအဖြစ်...”

န လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီ ညို၊ ပြောရရင် အခုချိန်မှာ နကို တွေ့ရင်တောင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ညိုကသာ တမ်းတမ်း တတ ဖြစ်နေတာ”

“မိုးနေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း န ဒီရောက်နေတယ်ဆိုလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေပါတယ် နရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် န သူနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး”

“ညိုက နရဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြီးပြီ န”

“အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ ချက်ချင်းပြန်သွားတယ် ပြော လိုက် ညို၊ န ပြန်မယ်”

“န”

နက ညို လှမ်းခေါ်တာကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွား၍ ညို စိတ်ညစ်သွားသည်။

“နနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်၊ မိုးနေ့မေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိဘူး”

“န... နေပါဦးဟယ်၊ ညိုပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

“ဟယ်... ဟိုမှာ မိုးနေ့ လာနေပြီ”

“ညို... ဘယ်လဲ”

“ဟင်...”

“န”

ပထမတော့ မိုးနေ့က နကို မမြင်။

နောက်မှ ညိုကို နှုတ်ဆက်ရင်း နကို မြင်သွားကာ နဆီ ညိုမတ်စွာ လျှောက်လာ၍ န ဘယ်လိုမှ ဆက်သွားလို့မရဘဲ မသွားသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် န”

“မိုးနေ့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

နစကားကြောင့် မိုးနေ့က နမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး လုံးချင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သံက နရင်ကို ဖုံးတစ်လုံးလို နှိပ်စပ်စွာ တိုးဝင်သွား၏။

“ကိုယ့်အမြင်ကို ပြောရရင် န သိပ်လှနေတယ်”

“မိုးနေ့”

နနှင့်သူ အကြည့်ခြင်းအဆုံမှာ ထူးခြားစွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သည့် ကြည်လင်တောက်ပ ရွှန်းလက်နေသည့် မိုးနေ့မျက်ဝန်း ကြည့်မျှားအောက်မှာ န အသက်ရှူမှားသွားသည်။

“ရှင်ကို န မုန်းချင်တယ် မိုးနေ့”

အခန်း (၆)

မိုးနေက ဘယ်သူနဲ့မှ မတူသော အလှပိုင်ရှင် နုကိုယ်
မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေ၏။

အသားအရေသည် ဖြူဝင်းနေကာ မျက်လုံးကြည်ကြည်
မျက်တောင်ကော့ကော့များဖြင့် ဆဲပင်ရှည်များကို အပြာနုရောင်
ပဝါစဖြင့် ခပ်လျော့လျော့ ချည်ထားကာ မိုးပြာရောင်နုနု ဝတ်
အောက် နုပျိုလှပသော နုအလှက ဘာတစ်ခုမှ သဘာဝကို ဆဲ
ကျင်ခြယ်သထားတာမရှိ။ ဘာမှ မပြင်မဆင်ဘဲ တစ်နေ့က
ထိုင်ငေးချင်စရာ အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

“နုကို ကိုယ် တစ်ချိန်လုံး သတိရနေတာ၊ ကိုယ် ဖြူ
လာတော့ နုတို့က မရှိတော့ဘူးလေ၊ ညှိနဲ့လည်း အဆင်
အသွယ် ပြတ်သွားကြတာ၊ ဒီဟိုတယ်ရောက်မှ ပြန်တွေ့လို့”

အကြောင်း မေးရတာ၊ နု ဒီမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတော့
ထိုယ့်နားကိုတောင် မယုံဘူး၊ သိပ်ဝမ်းသာတာ နု သိလား”

မိုးနေ ပြောသမျှကို နု ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်၍နားထောင်
နေမိသည်။ မိုးနေ ရုပ်ချောတာကို နု သိသည်။ အခု မိုးနေပုံက
အရင်ကထက် ပိုပြီးချောနေတာကို မြင်နေတော့ နှစ်တ်ထဲ တစ်မျိုး
ဖြစ်မိသည်။

“နု”

“ပြောပါ”

“ကိုယ့်ကိုရော နု သတိမရဘူးလားဟင်”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း သတိရပါတယ်”

“တစ်ခါတလေ ဟုတ်လား”

မိုးနေက နုကားကို မနာကျင်ဘဲ သဘောကျစွာ နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လိုက်၍ မိုးနေပုံက ပိုပြီး နုနယ်ချောမွေ့သွားဟန်
ကို ငေးခနဲကြည့်မိပြီးမှ အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲမိသူက နု။

“မိုးနေက နုကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ... ကိုယ့်ကို လုံးလုံးမေ့မသွားဘဲ တစ်ခါတလေ
သတိရသေးတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာမိလို့ပါဗျာ”

“အဝိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့”

“ဟောဗျာ... ကိုယ်က ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ် အမှန်ကို ပြောနေတာဗျာ၊ ဘယ်နှယ် အပိုတွေရမှာလဲ”

နုမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့် မိုးနေ့မျက်နှာကို နု မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းရွယ်မိမလို ဖြစ်သွားတာကို မနည်း ထိန်းလိုက်ရသည်။

“မိုးနေပုံစံက အရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး”

ထိုစကားကို နု အမှန်အတိုင်းပြောတော့ သူက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအယာနှင့် နုကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်အပေါ်ယံပုံစံက အရင်ကနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ မှန်ချင် မှန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကတော့ အခုချိန်ထိ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေ တုန်းပါ နု”

“အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ နု မသိချင်ဘူးလားဟင်”

“ဟင်အင်း... နု မသိချင်ဘူး”

နု ခပ်သွက်သွက်ငြင်းလိုက်တော့ မိုးနေ့က ရယ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်သည့်ဟန်ဖြင့် နုမျက်နှာကို အကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသော်လည်း နုကို ဘာမှမပြော။

“ကိုယ်က နုကို ပြောပြချင်နေတယ်ဆိုရင်ရော နု နား

ဆောင်ပေးနိုင်မလား”

“နုမှာ တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ် မိုးနေ့”

သူ ပြောမည့်စကားကို မကြားချင်၍ နု တမင်ငြင်းလိုက် တာကို မိုးနေ့ သိပ်ဖြင့် နု မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“နုအချိန်တွေကို ကိုယ် အများကြီး မယူပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ် ပြောချင်တဲ့စကားကလည်း နှစ်ခွန်းထဲပါ”

“ကိုယ် နုကို ချစ်တယ်”

“အို”

“အခုမှချစ်တဲ့ အချစ်မဟုတ်ဘူးနော် နု၊ ဟိုးအရင် နုကို တွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းက နုကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိပဲ”

“နုကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို နု လက်ခံစဉ်းစား သေးပါ”

မမျှော်လင့်ဘဲ နုကို ချစ်ရေးဆိုလာသည့် မိုးနေ့ကြောင့် နု နှုတ်လှုပ်ရှားရသော်လည်း မိုးနေ့၏ ချစ်သူအဖြစ် ရပ်တည် နှစ် နု ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးတာ ပြန်အမှတ်ရပြီး နု နှစ်ချင်း ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မိုးနေ့ရယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဟုတ်လား”

“ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလဲဆိုတာ ကိုယ် မသိရဘူးလား။
နဘက်က မဖြစ်တာလား၊ ကိုယ့်ဘက်က မဖြစ်တာလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ”

“ဟင်”

“န ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“မိုးနေ့ကို န မချစ်ဘူး၊ နချစ်တဲ့သူဟာလည်း မိုးနေ့လို
အနုပညာရှင်တစ်ယောက် မဖြစ်ရဘူး”

“န”

“န ပြန်တော့မယ် မိုးနေ့”

“န မပြန်ရဘူး၊ ကိုယ်တို့ ဒီကိစ္စကို အကြေအလည် မဆွေ
နွေးရဘဲ နကို ကိုယ် ပြန်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး န”

မိုးနေ့ပုံစံက စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေနှင့်
နမျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်လျက် နရှေ့မှာ ပိတ်ဆီး ရပ်တန့်
ထားသလို နကိုယ်တိုင်လည်း မိုးနေ့ထံမှ ထင်မှတ်မထားသည့်
အပြုအမူကြောင့် စိတ်ညစ်သွား၏။

“နရှေ့က ဖယ်ပါ မိုးနေ့”

“ဖယ်စေချင်ရင် ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို န နားထောင်
ရမယ်”

“မိုးနေ့ပြောမှာကို န စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နရှေ့ကသာ
ဖယ်စမ်းပါ။ နကို အဲဒီလို အတင်းအကျပ် စေခိုင်းတာမျိုး န
သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“ဆောရီး... န၊ ကိုယ် နကို သိပ်ချစ်လို့၊ နအချစ်ကို
အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ အခုလို ဖြစ်သွားတာ”

“ကိုယ့်ကို န အချိန်ပေးပါ၊ ကိုယ် နကို ဘယ်တော့
သိပ်တွေ့ရမလဲ၊ အဲဒါ ကိုယ် သိချင်တယ်”

“အားတဲ့အချိန် တွေ့ကြရမှာပေါ့ မိုးနေ့”

“ကိုယ် နဆီကို ဖုန်းဆက်မယ်”

“မိုးနေ့သဘောပါ၊ န သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

မိုးနေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နမြတ်သီဂီဦး ထွက်ခဲ့သည်နှင့်
နနားမှာ လှပသော မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားတာကို
တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို အများက ကိုယ်နဲ့အပြိုင်
ချစ်နေကြတဲ့ကိစ္စကို နနလုံးသားက ဘယ်လို သွေးအေးအေး
လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်ပါ့မလား။

နမြတ်သီဂီဦးအတွေးထဲ ဟင်အင်းဆိုသည့် အဖြေက

ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

အချစ်ကို ခွဲဝေယူရန် နှမြတ်သိင်္ဂီဦးမှာ ဆန္ဒမရှိ။ တစ်နေ့ ကိုယ့်ချစ်သူနား ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ရောက်လာမလဲ ဆိုတာ တွေးပြီး ပူပင်သောကရောက်နေရတာမျိုး နှမြတ် မှန် သည်။

မဖြစ်ပါဘူး မိုးနေ့ရယ်။

ရှင်နဲ့ နဲ့ ဒီလိုပုံနဲ့ ရှေ့ဆက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။

ထိုသို့ မဖြစ်အောင်လည်း နကိုယ်န အတင်းကျပ်ဆုံး ဆင်ခြင် ထိန်းချုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးနေ ဖုန်းဆက် ပေမယ့် နက သူ့ဖုန်းကို လုံးဝမကိုင်။ တစ်ကြိမ် မဟုတ် အကြိမ်ကြိမ်။

မိုးနေလာရင်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အတွေ့မခံ နဘက်က ထိုသို့လုပ်လေ မိုးနေဘက်က ပိုပြီး ခံစားချက်ပြင်းထန် တွေ့ခွင့်မရပေ။ ပိုတွေ့ချင်လေ။ တွေ့ခွင့်ရအောင် ဇွတ်အတင်း ကြိုးစားလေ။

“မင်းတို့ဟာက ဘယ်လိုလဲ န၊ မိုးနေကို နက လုံးဝ အတွေ့မခံဘူးဆို ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ရောက်လာတဲ့အချိန်နဲ့ မရှိတဲ့အချိန် တိုက်ဆိုင်တာမျိုးပါ”

နမျက်နှာကို ညှိက စိုက်ကြည့်သည်။ နပြောသည့် စကား တွေကို ညှိ မယုံကြည်ကြောင်း ညှိအကြည့်ကို မြင်တာနှင့် န သိလေမယ့် မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“န”

“ဟင်”

“အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ နဘက်က တမင် ပြင်နေတာလို့ ညှိက ထင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“န သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး ညှိ”

“ဟုတ်ပြီ၊ နက မိုးနေကို မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတော့ မိုးနေကို မသိလား”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ နကိုယ်န ဒုက္ခအဖြစ်မခံနိုင်တာ ပြီး ပါတယ် ညှိ”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ... ဟုတ်လား န”

“နအတွက် အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ တကယ့်ကို ဘာမဟုတ် လဲ အရာလား”

“အချစ်အကြောင်း န မသိဘူး ညှိ၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး”

“ဪ... န... န”

ညိုထံမှ ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ သက်ပြင်းချသံကိုပါ ကြား
လိုက်ရသည်။

“အေးလေ... န ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလိုလည်း
ညို ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ မိုးနေ့က နကို ပေးခိုင်း
လိုက်တာ”

န ရှေ့စားပွဲပေါ် ရောက်လာသည့် စာအိတ်ဖြူဖြူလေးကို
န ကြည့်လိုက်သည်။

“ညို အလုပ်ရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ် န”

ညို ထွက်သွားတော့ နတစ်ယောက်တည်း မိုးနေ့ ပေးလိုက်
သည့် စာအိတ်လေးနှင့် အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့
သည်။

စာအိတ်ဖြူလေးကို ဆွဲယူပြီး န ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့
မမေ့နိုင်သော အနုပညာဆန်သည့် မိုးနေ့လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေး
များကို မြင်ရသည်။

န...

ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ န...

စိုးမိုးစာပေ

န အခုလို လုပ်နေရင် ကိုယ် ဘယ်လိုနေရမလဲ...

ကိုယ့်ရင်ထဲ နကြောင့် ဘယ်လောက် ခံစားနေပြီလဲဆိုတာ
ထိရင် ကိုယ့်ကို န အခုလို ရက်ရက်စက်စက် သူစိမ်းဆန်ဆန်
ဆွတ်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်...

နကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုးလဲဆိုတာ န
မီးရဲလား...

နကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်...

မနက်ဖြန် န ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ
နှုတ်ပြေးလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ န သိထားပါ...

နကိုချစ်တဲ့
ကို

မိုးနေ့စာကိုဖတ်ပြီး န အကြာကြီး ငြိမ်သွားသည်။ မိုးနေ့နဲ့
သက်ပြီး န ဆုံးဖြတ်တာတွေ မှားနေလို့လား။

ဟင့်အင်း။

န မမှား။

မှားသည်လို့လည်း မထင်။

နကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးနေ့၊

စိုးမိုးစာပေ

မိုးနေစာလေးကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး နံ အ
တွေကိုလည်း ထိုနေရာမှာပဲ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

အခန်း (၇)

“သမီး နုရေ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်လာနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ဥ”

“ဟင်... မိုးနဲ့ ရှင် အသံလိုလုပ်ပြီး...”

နမ္မိတသိင်္ဂီဦး၏စကားက ထိုနေရာမှာပဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်
ပျက်တန်သွားရသည်က တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မိုးနေ့နှင့်
ပါလာသည့် ဈာန်နှစ်မိန့်သည် မိန်းမလှလေးကြောင့်
သည်။

“န... ဒါ မောင့်ညီမ ဝေလေ၊ ဝေ... ဒါ ညီမလေး၊
ရှင်တယ်ဆိုတဲ့ မမနဲ့မြတ်သိက္ခိဦး”

“မမက သိပ်လှတာပဲနော် ကိုကို”

မိုးနေ့က သူ့သီမဖြစ်သူထံမှ တအံ့တဩ ချီးကျူးသံကို
ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသောကြောင့် နှုတ် မကျေမနပ်

မျက်စောင်းရွယ်မိလျက်။

“မမအလှက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေအလှကို မမိမိကွယ်”

နုလက်ကိုဆွဲပြီး နုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချစ်စဖွယ်နေသည့် မိုးနေ့ညီမငယ် ဝေကြောင့် နုမှာ မိုးနေ့ကို ရန်တွေ့လျက်နှင့် မတွေ့နိုင်။ အလိုက်သင့် ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရ၏။

“မင်းသမီးတွေက ပြင်ထားလို့ လှတာပါ မမရဲ့၊ မမဘာမှမပြင်မဆင်ဘဲ လှတဲ့သူက ခပ်ရှားရှားပါ။ နော်... ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောနေစကားထဲ နု တိုးမဝင်နိုင်။

“ကဲ... လာ၊ ထိုင်ကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

ဝေက မြူးကြွသွက်လက်စွာ နုတို့ ဧည့်ခန်းမှာ လိုက်သလို မိုးနေ့လည်း နုနောက်က ပါလာ၏။ မိုးနေ့ယောက်တည်းဆို နု လက်ခံချင်မှ လက်ခံမိမှာ ဖြစ်နေမိုးနေ့က သူညီမလေး ဝေကို ခေါ်လာတော့ နု ဘာမှ ပြောအောင် လူလည် လုပ်လာ၏။

“ဒေါ်ဥရေ... ဧည့်သည်တွေအတွက် အအေး လုပ်”

“လာနေပြီ နုရေ၊ လာပြီ”

ဒေါ်ဥက မိုးနေ့တို့ မောင်နှမအတွက် အအေးနှင့် မုန့်ပေးသည်။

“ညီမလေး ဒီမှာ မုန့်နဲ့ အအေး၊ သောက်နေဦး၊ ကိုကိုခြံထဲခဏဆင်းပြီး စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကို”

“နု... ကိုယ့်ကို ခြံထဲ လိုက်ပြပါဦး”

နု မိုးနေ့ခေါ်ရာ မလိုက်ချင်။

အနားမှာ ဝေကလည်း ရှိနေတော့ ခက်သည်။

“ဒီမှာပဲ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါလား မိုးနေ့”

“တကယ် ပြောရမှာလား နု”

ဝေက မိုးနေ့နဲ့ နုကို ခပ်ပြုံးပြုံး လိုက်ကြည့်နေ၏။ မိုးနေ့ကို ခြံထဲ ဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြံထဲ ဆင်းခဲ့ရသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မိုးနေ့၊ အိမ်မှာ မာမိ မရှိလို့ သေးတယ်”

“အန်တီ ရိပ်သာသွားတာသိလို့ သေချာစုံစမ်းပြီးမှ နုသိ”

လာတာပါဗျာ၊ ကိုယ် ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် န ကိုယ့်ကိုမှ အတွေ့မခံဘဲ”

“နကို မောင် ဘယ်လောက် လွမ်းနေတယ်၊ သတိရနေတယ်ဆိုတာ န သိလား”

မိုးနေက နမျက်နှာကို ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောလာတော့ န သူ့အကြည့်တွေကို မမြင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“မိုးနေကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ န ပြောပြီးပြီပဲ၊ နကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုယ့်ကြောင့် န စိတ်ညစ်နေရသလို ကိုယ်လည်း နကို ချစ်မိလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့သူပါ နရယ်”

“န”
သူခေါ်ပေမယ့် န မထူး။

“ကိုယ်ဟာ အနုပညာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ နက ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်လား”

မိုးနေအမေးကို န မဖြေတော့ သူကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်လို့ န သဘောမကျတဲ့ ဒီအလုပ်ကို ကိုယ် မလုပ်တော့ဘူး၊ စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မိုးနေ”

“နအချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဘာကိုပဲ စွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်ရဲတယ်လို့ ပြောတာပါ န”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ မိုးနေ၊ မိုးနေ ဘယ်လောက် အပင်ပန်း အနစ်နာခံပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့ န အားလုံးသိပြီးပြီ”

“ဒါကလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့လေ၊ န ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အခု ကိုယ့်ချစ်သူ မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို ကိုယ် မလုပ်ချင်ဘူး၊ ချစ်အတွက် စွန့်လွှတ်ရတာကိုလည်း နောင်တမရဘူး”

“ကိုယ့်မှာ အထိုက်အလျှောက် ပိုင်ဆိုင်မှုရှိတယ်၊ တခြားသူရေးတစ်ခုခုကို ကိုယ် ပြောင်းလုပ်မယ်၊ နသာ ကိုယ့်အချစ်ကို ချစ်ခံပါ”

“ကို နကို ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် နရယ်”

မင်းသားဖြစ်နေလို့ အပြောကောင်းတာလား။ သရုပ်ဆောင်သူ ဇာတ်ကွက်တစ်ခုအတွက် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်နေရာမှာ ခြေနေကြစကားကို ပြောနေခြင်းလား န သေချာမသိ။

န သိတာက သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြောတွေအောက်မှာ န

နှလုံးသားလေးက အခြေမခိုင်။ သူနှင့် အကြည့်ချင်းမဆိုအောင် နှုတ်ထဲမှာ အသက်ရှူလို့မရအောင် မွန်းကျပ်လျက် ရင်ခုန်သံတွေ နှုတ်ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။

“န”

“အို... နုလက်ကို လွှတ်ပါ”

ရုတ်တရက် မိုးနေက နုလက်လေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်နဲ့ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာ၍ နှုတ်အလံတံကြားရုန်းပေမယ့် သူ့လက်က မလွှတ်။

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါ နုရယ်၊ ကိုယ်လေ နုကို...”

“အို... မိုးနေ”

“ချစ်တယ် နုရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် နုရယ်”

“မိုးနေ”

“အို”

လှပသော နုမြတ်သီဂီဦးနှုတ်ဖျားမှ စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရသလို မိုးနေထံမှ လှိုက်လှဲစွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်းများကိုလည်း ရှောင်ဖယ်ရန် အခွင့်မရလိုက်။

ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲလာသော ချစ်ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်အနမ်းတွေ ဟိုတစ်ပွင့်၊ ဒီတစ်ပွင့်။ မိုးနေ

နှုတ်ထဲမှာ အသက်ရှူလို့မရအောင် မွန်းကျပ်လျက် ရင်ခုန်သံတွေ နှုတ်ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။

“မိုးနေနော်... လွှတ်ဆို”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါ နုမြတ်ရယ်”

မိုးနေအသံက ခပ်ရှရှ တုန်ယင်နေသလို ရှက်သွေးတို့ဖြင့် နုမြတ်သီဂီဦး၏ မျက်နှာလှလှလေးကို အမြတ်တနိုး ခြိတ်ကြည့်လျက် ချစ်သူထံမှ ချစ်ခွင့်ကို တမ်းတလိုက်လှဲသော နုမြတ်သီဂီဦးတောင်းဆိုနေမိသူက မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးတွေရဲ့ ချစ်တော် နာမည်ကြီးမင်းသား မဟုတ်သည့်အတိုင်း။

မိုးနေကို ချစ်ကြသည့် မိုးနေ၏ ဆယ်ကျော်သက်ပရိသတ် ချစ်တော်လေးတွေက ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်လျှင် ဘယ်လောက်များ သည်းခိုက်ကြမည် မသိ။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ နု ပြောပြီးပြီပဲ”

“နုကို လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်နိုင်ဘူး နု၊ နု အချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် အခု ကိုယ့်ဘက်က ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မှာပဲ”

“ယူ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မိုးနေ၊ အချစ်ဆိုတာ ဒီလို အတွင်း အဓမ္မတောင်းဆိုတိုင်း ရနိုင်တဲ့အရာလို့ ထင်နေတာ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ န၊ နပဲ ပြော၊ န အချစ်ကိုရဖို့ ကိုယ် နအရှေ့မှာ ခူးထောက်ဆိုလည်း ခူးထောက် မယ်၊ ကိုယ် လိုချင်တာ န အချစ်”

“နကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်ရင်တွေ ပွင့်ထွက်မတတ် ခံစားနေရတာ န သိရဲ့လား”

မိုးနေ့ရင်မှာ တကယ် ခံစားနေရသည့် ခံစားချက်တွေကို နမုတ်သိဂီဦးကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်ရင်း လှိုက်လှဲစွာ ပြောနေမိပေမယ့် နမုတ်သိဂီဦးဆိုသည့် မိုးနေ ချစ်သူက ဂရုမစိုက်။

“တော်လောက်ပြီထင်တယ် မိုးနေ့၊ အခု ယူ လုပ်နေတာ တွေက သိပ်ကို လွန်နေပြီ”

“န ယူကို မချစ်ဘူး မိုးနေ့”

“န”

မိုးနေ့အသံက မခံချို မခံသာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ ဖြစ်သလို မျက်နှာချောချောမှာလည်း နစကားကြောင့် ထိန်းမရ အောင် ပျက်သွား၏။

“အချစ်ရေးမှာ န နောင်တမရချင်ဘူး မိုးနေ့၊ ပြီးတော့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ကို ချစ်ရဲတဲ့သတ္တိ နမှာ မရှိဘူး”

ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည့် မိုးနေ့လက်အစုံ ပြောလျောသွား၏။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အခုချိန်ထိ မိုးနေ့ရုပ်ရှင်ကို န အင်ဒါမှ မကြည့်ဘူး မိုးနေ့”

န မျက်နှာလှလှလေးကို မိုးနေ့ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့လို သူတစ်ယောက်အပေါ် နဘက်က ဒီလောက် ပြတ်သားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့။ နဘက်က သူ့အပေါ် စိမ်းလွန်းလှ၏။

“နကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးနေ့၊ နကိုယ်စား တခြားတစ်ယောက် သောက်ကိုပဲ...”

“တော်စမ်းပါ န၊ ကိုယ့်ကို မင်း ဘယ်လိုထင်လို့ ဒီစကား ဆွဲ ပြောနေတာလဲ န၊ ပြောစမ်း... ကိုယ်ဟာ မိန်းမလှလှ ခြင်္သေ့တိုင်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ချစ်တတ်သူလို့ မင်းထင်နေလား”

“န ပြောတာ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ဘူး မိုးနေ့”

“ဘာထူးလဲ န၊ အခု န ပြောနေတာ နကို မချစ်ပါနဲ့၊ တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောင်းချစ်ပါလို့ န ပြောနေတာ မဟုတ် တာ”

“ကိုယ့်နလုံးသားက မင်းပြောသလောက် လွယ်နေရင် ဆိုယ် အခုချိန် အိမ်ထောင်ကျလို့ သားတွေ၊ သမီးတွေတောင်

ရနေပြီ သိလား”

ဒေါသဖြင့် တင်းမာစက်ထန်သွားသည့် မိုးနေ့မျက်နှာကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နု အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

မိုးနေ့မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်နေရသည့် နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေနဲ့ သူ့အချစ်အတွက် နုထံမှ အသိအမှတ်ပြုမခံရသော ခံစားမှုကြားမှာ နုကိုယ်တိုင် ပြင်းထန်သော ခံစားမှုရှိနေပေမယ့် ထိုခံစားချက် မပေါ်လွင်အောင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းပြီး တစ်ဖက်ကို လှည့်လိုက်၏။

“ပြောစမ်းပါ နု၊ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်မှ နု ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မှာလဲ”

နု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မိုးနေ့ ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ နုကိုယ်တိုင် သတ္တိမရှိ တာပါ။ မိုးနေ့ကိုချစ်ဖို့ နုမှာ သတ္တိမရှိဘူး”

မိုးနေ့နှင့် နု အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

“နုက ဗာခြားသူတွေနဲ့ မတူဘူး မိုးနေ့၊ အချစ်မှာ အတ္တကြီး တယ်၊ လောဘကြီးတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို တခြား သူတွေနဲ့ ခွဲဝေမချစ်နိုင်ဘူး၊ သဘောထားကြီးသလိုလည်း ဟန် မဆောင်နိုင်ဘူး”

“မိုးနေ့လို သိပ်အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ မင်းသား တစ်

ယောက်နဲ့ နုလို အချစ်မှာ အတ္တကြီးတဲ့သူနှစ်ယောက် ဘဝကို ဘယ်လို ပေါင်းစပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်လို တည်ထောင်ကြမလဲ မိုးနေ့၊ ယူ အနုပညာကို နု နားမလည်သလို နုရဲ့ အချစ်နဲ့ နှလုံးသားကို စည်း မိုးနေ့ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် မိုးနေ့တို့လို သိပ်ရှုပ်ထွေးတဲ့ အနုပညာနယ်ထဲက မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ခြိမ်းမဘဝကို နု ဘယ်လိုမှ မခံယူရဲဘူး”

“နုအတွေးတွေက တစ်ဖက်သတ်ဆန်ရာ ကျမနေဘူးလား နု၊ နုကို ကိုယ် ချစ်တယ်၊ နုကလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်၊ ဒါဆို ပြီးပြည့်စုံပြီ မဟုတ်လား၊ နု ဖြစ်စေချင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဝံ့ခံမျိုး ဖြစ်လာအောင် ကိုယ့်ဘက်က ကြိုးစားတည်ဆောက်မယ် ဆိုရင်ရော”

“ဘာလဲ မိုးနေ့၊ ယူက ရိုက်ကွင်းတိုင်းမှာ မင်းသမီးပေါင်းစုံ ထည်လဲတဲ့ပြီး နုအတွက် ကြိုးစားတည်ဆောက်မယ့် အိမ်ထောင် ရေးမျိုးလား”

“အကောင်းဆုံးက အများနည်းတူ နုလည်း မိုးနေ့ပရိသတ် တစ်ယောက်အဖြစ် အဝေးကပဲ မိုးနေ့ကို ကြည့်နေပါရစေ”

“ဒါဟာ နုရဲ့ မပြောင်းလဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့ ယုတ်လား နု”

န နာကျင်သလိုပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်က ဒီအတိုင်းပဲ”

“နအသည်း ဒီလောက်မာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ခဲ့ဘူး”

န ဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် မိုးနေ့ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ မိုးနေ့က နကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဖုန်းပြောသည်။ မိုးနေ့နှင့် ဖုန်းပြောသူက တခြားသူမဟုတ်။

ယနေ့ နာမည်ကြီး မင်းသမီးလေးတစ်ယောက်။ မိုးနေ့က စကားကို ခပ်တိုတိုဖြတ်ပြီး ပြောပေမယ့် တစ်ဖက်က ဖုန်းဆက် သူက ဖုန်းပြော၍ မပြီးနိုင်။ နရှေ့မှာ အခက်ဖြစ်နေသော စိတ်ရှုပ် ထွေးနေသည့် မိုးနေ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး န ပြုံးလိုက် သည်။

တကယ်လို့များ နကိုယ်တိုင် သူမရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး တွယ်ငြိနေသည့် အချစ်စိတ်တစ်ခုနှင့် မိုးနေ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီ ဆိုပါစို့။

နာမည်ကြီးမင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် တခြား သူတွေရဲ့ အညှအခါတာနေ၊ နွဲ့နေတာကို ရင်ထဲက သဝဏ်တိုစိတ် ကို ဘေးချိတ်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို သဘောထားကြီးသလို နေပြနိုင်ပါ့မလား။

ဟင့်အင်း... နနှလုံးသားက ဒီလောက်အထိ လိုက်လျော သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဖုန်းပြောနေသည့် မိုးနေ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဒီလောက်ဆို န ဘာဖြစ်လို့ မိုးနေ့ကို မချစ်နိုင်လဲဆိုတာ မိုးနေ့ကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

သေချာတာကတော့ အချစ်ဆိုတာ ခွဲဝေယူလို့ ရနိုင်တဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။

အခန်း (၈)

နုလက်ထဲက ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ အ
တစ်လော ဂျာနယ်တိုင်းမှာ ပါနေတာက မိုးနေ့နဲ့ တက်သစ်
မင်းသမီးလေး အတ္ထုပ္ပတ္တိအကြောင်း ရေးထားကြပုံက ဘာလို့
သာမက ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာလည်း နှစ်ယောက်အတူ ရယ်နေ
ပျော်ရွှင်နေကြသည့် ပုံတွေချည်းဆိုတော့ မိုးနေ့အချစ်ကို လက်
ဖြစ်ဘဲ ချုပ်တည်းမျိုသိပ်ထားနိုင်စွမ်းသည့် နုနုလုံးသားကိုပဲ
ပြန်၍ ကျေးဇူးတင်နေရ၏။

နုကိုသာ အချစ်ဆုံးပါ။

နုကိုသာ အမြတ်နိုးဆုံးပါလို့ ပြောနေတတ်သော မိုး
စကားကို နုနုလုံးသားက ယုံကြည်ချင်ပေမယ့် နုဦးနှောက် အ
တရားက လက်မခံ။

အခုချိန်မှာ မိုးနေ့ နုအချစ်ကို မရရင် သေမလောက် ဖြစ်နေ
အယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာလည်း နု မဟုတ်သည့် တခြား
သောကလေးကို နုကို ချစ်သလို ချစ်နိုင်၊ မြတ်နိုးနိုင်သေး
နု မမေ့။

မိုးနေ့ကို နု မချစ်ရဲတာ၊ နု ကြောက်နေတာလည်း ဒါပဲ
သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ကို အမြဲချစ်နေဖို့၊ အမြဲ မြတ်နိုး
တာနေနိုင်အောင် နုက တခြားသူတွေနဲ့အပြိုင် မိုးနေ့ အချစ်
သူသွားအောင်၊ အမြဲချစ်နေအောင် အမြဲပြိုင်ဆိုင်ကြိုးစား
နေသလိုဖြစ်ကာ ဘယ်လောက်များ မှန်းစရာကောင်းလိုက်ပါလိမ့်။

“နုရေ”

“ဪ... ညို၊ လာလေ”

“သတင်းတွေ ကြားပြီးပြီလား နု”

“ဘာသတင်းလဲ ညို”

“အတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ မိုးနေ့လေ”

နု ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် စကားတွေက နု အသည်းကို
နှောနေသလိုပင်။ သို့သော် နုက စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး
ညှိနှိုင်းအောင်ထားရင်း...

“နာမည်ကြီး မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ဖူးစာဆုံတော့

ဝိနာမည်ကြီးတာပေါ့ ညို့”

“န ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဪ... န... န၊ မိုးနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နရင်မ
ဘာတစ်ခုမှ မခံစားရဘူးဆိုတာ ယုံရတော့မလို ဖြစ်နေ
တာကယ်ဆို မိုးနေက နအချစ်ကို မျှော်လင့်နေတာ ညို့ သိ
န သိမှာပါ။ မိုးနေနှလုံးသားမှာ နကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ
လက်မခံနိုင်လို့ သူ့ကိုချစ်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့်
ချိန်ထိ တစ်ယောက်မှ မရွေးခဲ့တာ န အမြင်အသိပဲကွယ်”

“ဒါက ညို့အထင်ပါ။ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ မဝ
မြဲတာ သဘာဝဆိုတော့ နကို ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ န
အချစ်တွေလည်း ပြောင်းလဲနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“အခုပဲကြည့်လေ၊ ဒီမှာ သူ့သတင်းတွေ ပလုပ်နေတာ
ညို့က န ညွှန်ပြသည့် ဂျာနယ်ကိုကြည့်ပြီး သက်ဖြ
သည်။

“တချို့သတင်းတွေက နာမည်ကြီးအောင်၊ လူစိတ်ဝင်
အောင် လုပ်တာ၊ ဒါကို မိုးနေကို စာနာသင့်ပါတယ် နရင်

“မိုးနေကို စာနာရမယ် ဟုတ်လား ညို့”

“ဟုတ်တယ် န၊ မိုးနေဆိုတာ နာမည်ကြီး အနုပညာ

တစ်ယောက်”

“န ကြောက်တာလည်း အဲဒါပဲ ညို့၊ သူတို့အချစ်က
သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ ညို့ သိလား”

နစကားကြောင့် ညို့နားထဲ မိုးနေပြောဖူးသည့် စကား
တစ်ခွန်းကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

“ကိုယ်တို့ အနုပညာသည်တွေရဲ့ ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို
သူတွေက မယုံကြဘူး ညို့၊ ကိုယ် တကယ်ခံစားပြီး ပြောနေ
တာကို ဟန်ဆောင်နေတာ၊ သရုပ်ဆောင်နေတာလို့ ထင်ကြတယ်”

မိုးနေ ပြောသလိုများ န အခုဖြစ်နေတာလား။ နက မိုးနေ
အချစ်ကို လုံးဝမယုံကြည်။ လက်မခံ။ န လက်ခံလာအောင်
ညို့ကို ကူပြောပေးပါဟု မိုးနေ အကူအညီတောင်းခံမှုက လက်
တွေ့မှာ မလွယ်။

“နပြောတာ မှန်ပေမယ့် အနုပညာသမားတိုင်းတော့လည်း
မဟုတ်ပါဘူး နရယ်၊ မိုးနေလို အချစ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့လူတွေ
လည်း ရှိပါသေးတယ်၊ နအဖြစ်က မိုးပြိုမှာ ကြောက်နေတဲ့
ညို့ငယ်လို့...”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့ဆက်တိုးရှု
ညို့၊ သိပ်ချစ်ပြီးမှ ခွဲကြရမယ့်အဖြစ်မျိုး ညို့က ဖြစ်ချင်

လို့လား”

“ညိုလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး နုရယ်၊ တစ်ခုပဲ နုရယ်၊ သိစေချင်တာက မိုးနေ့က နုအချစ်ကို အမြဲ မျှော်လင့်နေတာဆိုတာပဲ”

ညိုစကားအဆုံးမှာ နုက သူမဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးမယဉ်မိတာ အကောင်းဆုံးပဲ ညို”

နုရင်ထဲက ဝေဒနာကို နုသာပဲ သိသည်။

မိုးနေ့ကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ ဘယ်တော့မှ နုရင်ထဲ အချစ်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ စိတ်မကူး။ ညိုက နုကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။ မိုးနေ့သာ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အနုပညာတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် မိုးနေ့ကို နုရဲ့ချစ်သူအဖြစ် လက်မှတ်မိမှာ သေချာသည်။

မိုးနေ့လိုချင်သော ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုဘဝထဲမှာ နုက ဘယ်လောက်များ ပျော်ကြရာမှာလိမ့်ကွယ်။ အခုတော့ မိုးနေ့ဆိုတာ အနုပညာလောကတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည့်သူ။

ခြံထဲကို နု ကားလေးကွေ့ဝင်လိုက်တာနှင့် နုအရင်

ကုန်နေသော ကိုကိုဦး၏ကားကြောင့် နုမျက်နှာလေး တစ်မျိုး သွားသည်။ ကိုကိုဦးဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်။ နုနှင့် လူကြီး သဘောတူထားသည့်လူ။

နု ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ကိုကိုဦး နုနား ရောက်လာ၏။
“နေကောင်းတယ်နော် နု”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကိုဦး၊ အန်တီမာတို့ရော နေကောင်းကြတာပဲ”

“မာမီကတော့ ရိပ်သာမှာချည်းပဲ နုရေ၊ အခု အိမ်မှာ ညိုတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မာမီက သူသားကို စိတ်မကူး”

နုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြောလိုက်သည့် ကိုကိုဦးက အပေါ်မှာ နု ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။ ကိုကိုဦးကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်က တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ကြောင်း ကိုကိုဦးသိလျှင် ဘယ်လို ခံသိမည်။

“ကိုကိုဦးကလည်း အန်တီမာ စိတ်မချရအောင် ဘာတွေ ပြောမှန်းမှ မသိဘဲ”

“အမလေးဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့၊ ညိုက လုံးဝသန့်သန့်လေးပါ”

www.burmeseclassic.com

နုစကားကြောင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည့် ကိုဦးကို ပြုံးလိုက်သည်။

ညနေစာကို ကိုဦးက နုတို့အိမ်မှာပဲ စားဖြစ်သွားသည်။ ဒါကလည်း အန်တီဒေစီကြောင့်ပါ။ နုအလိုဆိုရင် ကိုဦးနှင့်အတူ တစ်ဝိုင်းတည်းစားဖို့ ဆန္ဒမရှိပါ။

“ထည့်စားနော် ကိုဦး၊ အန်တီဒေစီလက်ရာက နာမည်ကြီးပဲ”

“ကိုယ်က ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းဆို သိပ်ကြိုက်တာ နုရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လက်ရာကြတော့ ရွေးတယ်၊ ကိုယ်မကြိုက်တာဆို လုံးဝမစားဘူး”

“ကိုယ့်ကို နုလက်ရာ တစ်ခေါက်လောက် ချက်ကျွေးပါလား”

“နုက ဟင်းမချက်တတ်ဘူး ကိုဦး”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဦးရေ၊ နုက ဟင်းသာမချက်တတ်တာဟင်းကြေးကြတော့ ဘာများသလဲ မမေးနဲ့ဆိုတာမျိုး၊ မင်း ဟင်းချက်တတ်ရင် သူ့ကိုသာ ပြန်ချက်ကျွေးလိုက်တော့၊ အန်တီဒေစီတော့ နု ဟင်းကြေးများတာ စိတ်ကုန်လွန်းလို့”

ပြောရင်း ကိုဦးနှင့် အန်တီဒေစီတို့ ရယ်နေပေမယ့် နုမရယ်ပါ။

“နုအတွက် ဟင်းချက်နည်းသင်းတန်း တက်ဦးမှ ထင်တယ်၊ ကိုယ့်လို အကောင်းကြိုက်တဲ့သူဆိုတော့ နု မချက်တတ်ရင် ချက်ကျွေးမယ်”

နုက ကိုဦးကို ဘာမှမပြော။ ခပ်ပြုံးပြုံးငြိမ်လျက် ထမင်း သိမ်းလိုက်၏။

“အစားနည်းလှချည်လား နု၊ စားမကောင်းလို့လား”
အန်တီဒေစီအသံက စိုးရိမ်သံ။

နု ပြုံးလိုက်ရင်း...

“စားကောင်းပါတယ် အန်တီဒေစီ၊ ဒီနေ့ နု ရုံးမှာ မှန်တွေ များလာလို့ပါ”

နု ထမင်းစားခန်းက ထွက်လာတော့ နုနောက်မှာ ကိုဦး ချီလာသည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုတစ်လောက နုဆီကို ရုပ်ရှင်မင်းသား မိုးနေအယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ကိုဦး၊ သူနဲ့နုက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သတင်းကြားလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ သူငယ်ချင်းကိုး၊ ကိုယ်ဖြင့် ရင်ထိတ်သွားတာပဲ”

ဘာအတွက် ရင်ထိတ်တာလဲလို့ နဲ့ မမေးပါ။ မေးချင်စိတ်
လည်း မရှိ။ စကားလမ်းဖွင့်ပေးလျှင် ရှေ့ဆက်လာမည့် စကား
တွေက အရှည်ကြီး။ ပြီးတော့ နဲ့ မကြိုက်သော၊ မုန်းသော
စကားတွေချည်း ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

“ကိုယ့်တို့ကိစ္စကရော ဘယ်လိုလဲ နဲ့ရယ်၊ ကိုယ့်
မိတ်ဆွေအဆင့်က နည်းနည်းမှ မပိုတော့ဘူးလား။”

“ကိုဦးကို နဲ့ ပြောပြီးပြီပဲရှင်၊ ကိုဦးကို နဲ့ ခင်ပါတယ်။”

“ခင်ယုံပဲလားဗျာ၊ နဲ့မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား။”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ ရပါ့မလဲ၊ ချစ်သူဆိုတာ ကိုယ်
ရှာနေပေမယ့် တွေ့ချင်မှ တွေ့နိုင်တာမျိုး၊ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်
မရှာပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ သူ့အလိုလို ရှိချင်ရင် ရှိနေ
မျိုးပဲ။”

“ကိုဦးတော့ နဲ့ကို စိတ်မချဘူး။”

ကိုဦးစကားကြောင့် နဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုဦးက အရမ်းရယ်ရတာပဲနော်”

“သိပ်လှတဲ့ နဲ့ကို စိတ်မချတာ ရယ်စရာလား နဲ့”

“ရယ်စရာပဲပေါ့ရှင်၊ ကိုဦးက နဲ့ကို သိပ်လှလို့ စိတ်မချ
မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ နဲ့ဟာ ရုပ်ဆိုးမလေးဖြစ်သွားရင် ထို

က စိတ်ချမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။”

“နဲ့ ရုပ်ဆိုးမလေး ဖြစ်ကြည့်ချင်တယ် ကိုဦး။”

“မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်းတွေ နဲ့ရယ်၊ ဘယ်နှယ်
သူများတွေများ လှချင်ပချင်လွန်းလို့ သူတို့မျက်နှာကို မကြောက်
မရွံ့ ခွဲစိတ်ပြုပြင်နေကြတာ၊ နဲ့ မကြားဘူးလား။”

“ဒါတော့ ကိုဦးတို့ ယောက်ျားတွေအပြစ်ပဲလေ၊ ကိုဦးတို့
ယောက်ျားတွေက အလှကြိုက်တော့ ဒီလိုပဲ မကြောက်မရွံ့ ခွဲစိတ်
ပြုပြင်ကြတာပေါ့၊ တကယ်တော့ အပေါ်ယံ ရုပ်အလှထက် စိတ်
အလှက ပိုအရေးကြီးတာက ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။”

“လူတွေဟာ အပေါ်ယံအရေပြားအလှ၊ အပေါ်ယံ စကား
လှလှတွေကိုပဲ သဘောကျကြ၊ အထင်ကြီးကြတယ်နော်”

“အဲဒီလို လူထဲမှာ ကိုဦး မပါပါဘူး နဲ့ရယ်၊ နဲ့ကို ကိုဦး
ချစ်တာ လှတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ချမ်းသာလွန်းတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး လုပ်ငန်းရှင်
သူဌေးမလေးမို့ ပိုပြီး ချစ်ရတာလား ကိုဦးရယ်” ဆိုသည့် စကား
တိုတော့ နဲ့စိတ်ထဲကပဲ ဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကိုဦး နဲ့ကို ချစ်လို့ ချစ်တာပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဦး”

ညဉ့်နက်မှ ကိုဦး ပြန်သွားသည်။

အိပ်ရာထက်မှာ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်တာနှင့် မိုးနေအကြောင်းက ခေါင်းထဲ အလိုလိုရောက်လာ၏။

မိုးနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နုကိုယ်တိုင် အစွန်းရောက်နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာများလားဟု တွေးမိတော့ နုရင်ထဲ အသက်ရှူမဝအောင် မွန်းကျပ်သွားရတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ နု အိပ်ရာက နိုးတာနှင့် အန်တီဒေစီက ပန်းတွေနှင့် ရောက်လာ၏။

“နုရေ... ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ နုအတွက်ဆိုပြီး မိုးနေက ပန်းတွေ လာပို့သွားလိုက်တာ အများကြီးပဲ၊ လှလိုက် မွေးလိုက်တာ ဆိုတာ”

နု

အချိန်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း နုကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ လွမ်းနေ မိတယ်...

မိုးနေ

မိုးနေလက်ရေးနှင့် ကတ်ပြားဖြူဖြူလေးကို နု အကြာကြီး ငေးကြည့်ပြီးမှ သိမ်းထားလိုက်သည်။

စိုးမိုးတပေ

“ဘယ်လိုလဲကွယ်၊ တူမကြီးနဲ့ မိုးနေက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေ ပြီလား”

“သူ့အချစ်ကို နု လက်မခံရဲပါဘူး အန်တီရယ်၊ အနုပညာ စားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဘဝကို နု မလိုချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ နုသဘောပါကွယ်၊ အန်တီအနေနဲ့ကတော့ နုကို မိုးနေနဲ့ သဘောတူမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

နု ဘာမှမပြော။ မနက်စာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်ပြီး နုကို ထွက်ခဲ့သည်။

“မိုးနေ ဆေးရုံတက်နေတာ သိပြီးပြီလား နု”

“ဟင့်အင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ညှိလည်း သေချာတော့ မသိဘူး၊ ရိုက်ကွင်းမှာ သတိလစ် သွားလို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ် ပြောတာပဲ၊ ညနေ ဆေးရုံကို သူမောသွားမေးမလို့ နု လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ညှိရယ်၊ ညှိပဲ သွားလိုက်ပါ”

ညှိက နုမျက်နှာကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နု ဒီလောက် စိမ်းပြတ်နိုင်တာကို ညှိ အံ့သြ စဉ်းစား၍ မရ။ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုသည့် သံယောဇဉ်ပင် ကဲ့သို့ မရှိတော့ပြီလား မသိ။

စိုးမိုးတပေ

“ညိုကတော့ နုကို မိုးနေနဲ့ တွေ့စေချင်တယ်၊ အနည်းဆုံး ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်...”

ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ညိုစကားအဆုံးမှာ နု အကြာကြီး ငြိမ်သွားသည်။ ဟိုတုန်းက မိုးနေနဲ့ အခု မိုးနေက လုံးဝမတူ။ ဆန့်ကျင်ဘက် အနေအထားတွေနှင့်ဆိုတာ ညို မေ့နေသည်ထင်။

“ညိုကတစ်ဆင့် သတင်းမေးလိုက်တယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ နု မလိုက်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မိုးနေက...”

“အခုချိန် မိုးနေနားမှာ သူ့ကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေမှာပါ ညို။ နု ရောက်သွားလို့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး လူမမာကို စိတ်ရှုပ်စေတာပဲ ပိုနေမှာပါကွယ်”

“မိုးနေ မျှော်နေတာ နုဆိုရင်ရော”

နု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အထင်ဆိုတာ တကယ့်အမြင်မှာ လွဲတတ်တယ် ညို”

“မိုးနေမျက်ဝန်းတွေကို နု အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလိမ်ညာမိကြရင် အကောင်ဆုံးပဲလို့ ညို ထင်တယ်”

“ညို သွားလိုက်ဦးမယ် နု”

ညိုက နုကို သူပြောချင်တာ တည့်တည့်ပြောပြီး ကျောခိုင်းသွား၍ နု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဂျာနယ်မှာပါလာသည့် မိုးနေဓာတ်ပုံလေးကို နု ကြည့်လိုက်တာ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မိုးနေက နုကို ပြုံးကြည့်နေ၏။

ဘာဖြစ်လို့များ နုဆီကို မိုးနေ ရောက်လာရတာလဲကွယ်။

မိုးနေ ရောက်လာခြင်းကြောင့် မေ့ကွယ်ပျောက်ဆုံးနေသော နုထဲက ဝေဒနာတွေ အသစ်ဖြစ်လာရသည့်အတွက် မိုးနေကိုပဲ အပြစ်တင်ချင်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ မိုးနေကတော့ နုကိုကြည့်လျက် ပြုံးနေမြဲမို့ နုဓာတ်ပုံလေးကို နု ကျောခိုင်းလိုက်၏။

အခန်း (၉)

မငိုဘူးဟု စိတ်ကို တင်းထားပေမယ့်မရ။ ဆေးရုံခုတ်ထက်မှာ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ဆေးပိုက်တွေနှင့် သတိလစ် မေ့နေသည့် မိုးနေ့ကိုကြည့်၍ နုရင်တွေ နာကျင်နှင့်စို့လာပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။

“မငိုနဲ့လေ နု၊ မိုးနေ့ နေကောင်းလာမှာပါကွယ်”

ညှို့အသံက တိုးတိတ်နေသလို ညှို့အကြည့်တွေကလည်း ခပ်မှိုင်းမှိုင်း။ သာမန်ရောဂါဝေဒနာလောက်သာ ခံစားနေဆေးရုံက ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းလာရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့ပေမယ့် မိုးနေ့အခြေအနေက ထင်သလိုဖြစ်မလာဘဲ ပိုဆိုးသော အနေအထားဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားပုံက ကြောက်စရာ။

“မိုးနေ့ သတိမရတော့ဘူး နု”

“ဘယ်လို... ညှို့”

ညတည်းက မိုးနေ့ အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်သွားသည့် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးဆိုတော့ အားလုံး ရင်ပူနေကြရသလို ညှို့

အတူ ဆေးရုံကို အပြေးရောက်ခဲ့ရသူက နု။ အတော်လေး ပိန်သွယ်သွားသည့် မိုးနေ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နု စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“မိုးနေ့ရယ်”

နောက်မှ နောင်တရနေလို့လည်း အလကားဆိုသည့်စကားက နုအတွက်များလားဟု တွေးကာ မိုးနေ့ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို ကြည့်ကာ နု မျက်ရည်ကျနေမိတာက အကြိမ်ကြိမ်။

“မိုးနေ့ သတိရတာနဲ့ နုကိုမြင်ရင် သိပ်အံ့ဩမှာ သေချာတယ်”

“မိုးနေ့နဲ့ပတ်သက်ရင် နုက သိပ်ပြတ်သားတာ မဟုတ်လား၊ သူ့ဆီကို မိုးနေ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ”

ညှို့ပြောတာ မှန်နေ၍ နု ဘာမှမပြောပါ။ မိုးနေ့မျက်နှာကိုသာ စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

“နုလောက် အသည်းမာတဲ့မိန်းကလေး ညှို့ဖြင့် တစ်ခါမှ တွေ့ဖူးဘူး”

“ဒါကတော့...”

“နုက မိုးနေ့နဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်ကို ထိန်းချုပ်လွန်းတယ်၊ သို့တစ်နေ့ကပွဲမှာ နုနဲ့ မိုးနေ့ တွေ့တယ်ဆို၊ မိုးနေ့က နှုတ်ဆက်တာကို နုက မသိဟန်ဆောင်သွားတာကို ညှို့ကိုပြောရင်း မိုးနေ့

တော်တော် ခံစားသွားရတဲ့အကြောင်း ညို့ကိုပြောတယ်”

“အို...”

ဒီစကားတွေ ညို့ကို မိုးနေ့ ပြန်ပြောလိမ့်မည်ဟု နု မထင်ခဲ့ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ မိုးနေ့နှင့် နု ဆုံဖြစ်ကြပေမယ့် နုက သူ နှုတ်ဆက်တာကို မသိသလို ဟန်ဆောင်ခဲ့သမျှ အခုမှ နောင်တရချင်နေ၏။

နုရဲ့ စိမ်းပြန့်သော ဆက်ဆံမှုကြောင့် မိုးနေ့ ဒီလောက် ခံစားသွားရမည်ဟု နု မထင်ခဲ့။ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် တခြားလူတွေ သည်းသည်းလှုပ်နေချိန်မှာ နုက မိုးနေ့နှင့် ကင်းနိုင်သမျှကင်းအောင် နေခဲ့တာ နု အပြစ်လား။ အဲဒီအတွက် နုကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးနေ့ရယ်။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟော... မိုးနေ့ သတိရလာပြီ နု၊ ညို့ ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ညို့က နုကိုထားပြီး နေရာက ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားခဲ့ နု အခန်းထဲမှာ နုနဲ့ မိုးနေ့ ကျန်ခဲ့၏။

“မိုးနေ့... သတိရပြီနော်”

“နု”

“ဟုတ်ပါတယ် .နုပါ”

“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ နုရယ်”

နုမျက်နှာကို မယုံနိုင်သလိုကြည့်ရင်း အံ့သြဝမ်းသာနေသည့် မိုးနေ့ပုံစံက သူ ခံစားရသည့်ဝေဒနာကိုပင် မေ့နေဟန်နှင့် နု မျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၍ နုပါးလေးတွေ ရဲလာ၏။

“နု ငိုထားလားဟင်”

“အင်း”

မိုးနေ့အမေးကို နု ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ မိုးနေ့က နုကို အကြာကြီး ငေးနေ၏။

“နေကောင်းအောင်နေနော် မိုးနေ့၊ နု မိုးနေ့နားမှာ ညို့နဲ့ တွေ့ရှိနေမယ်”

“ညို့ မပါရင်ရော”

“ရှင်”

“နုကို ချစ်တယ်”

“အိုကွယ်”

မိုးနေ့စကားကြောင့် နု စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“စကားတွေအများကြီး မပြောနဲ့လေ မိုးနေ့၊ ယူ ခောနေ

လိမ့်မယ်”

မိုးနေက မဲ့မဲ့ပြုံး၏။

“နအတွက် ကိုယ် ရင်မော့ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ နုရယ်”

“ဟော... ဟိုမှာ ညို့နဲ့ ဒေါက်တာ လာပြီ”

“နု ကိုယ့်နားမှာပဲ နေနော်”

“မိုးနေရယ်”

နုမျက်ဝန်းမှာ ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မိုးနေ
မမြင်အောင် အကြည့်ကို လွှဲလိုက်၏။

လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးမှုများကို ဆရာဝန်က သွက်လက်နှစ်
ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပြီး မိုးနေကို ရယ်ရယ်မောမော အားပေး
စကားဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“သင့်ခံယူ ညို့”

“ဘာအတွက်လဲ မိုးနေ”

“နုကို ကိုယ့်ဆီ ညို့ ခေါ်လာပေးတဲ့အတွက်ပါ”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲ မိုးနေရယ်၊ ဒီလောက်တော့ ညို့

လုပ်ပေးရမှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား နု”

“အင်း”

“မိုးနေ သတိလစ်သွားကတည်းက နုခမျာ မိုးနေအတွက်

တစ်ယူပြီး လိုက်လာတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နု”

မိုးနေက နုကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ငေးစိုက်ကြည့်နေ၍ သူ့

အကြည့်အောက်မှာ နု အနေရခက်စွာ ပြုံးနေမိသည်။ မိုးနေက

ညှင်းနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ချိန်မှာ တိုးတိတ်သော အသံဖြင့်...

“နု”

“ပြောလေ မိုးနေ”

“တကယ်လို့ ကိုယ် သေသွားရင် နု ငိုနေမှာလားဟင်”

“ဘာလို့ မဟုတ်တာတွေ မေးနေရတာလဲ မိုးနေရယ်၊

ချိန်ကစပြီး မိုးနေ နေကောင်းပြီလို့ ဆရာဝန်ကြီး ပြောသွားတာ

အဲဒါ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ် သိချင်တာကို နု ဖြေပါ”

မိုးနေနှင့် နု အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ ဘယ်သူကမှ

အကြည့်ကို မလွှဲ။

“ကိုယ် မေးတာ မဖြေတော့ဘူးလား နု”

“ဘာပြောစရာလိုလိုလဲ မိုးနေရယ်၊ အခုတည်းက မိုးနေ

အားနည်း နု ငိုနေခဲ့ရတာပဲ”

“နုရယ်”

တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာသည့် မိုးနေ့လက်ထဲက သူ့လက်လေးကို မရုန်းတော့ပါ။ ဘယ်လိုပဲ မိုးနေ့ကို မုန်းမောကြိုးစားပေမယ့် အဆုံးမှာတော့ ဦးနှောက်ရဲ့ တားဆီးမှုကို နှုတ်သွားက မနာခံ။ နှုတ်ပဲ အချစ်ကို အရှုံးပေးလိုက်ရ၏။

“မောင် ရင်တွေ့ရန်နေတယ် နု၊ မောင် သိပ်ပျော်တယ်”
“မောင့်ဘဝမှာ နုအချစ်ကို ရလိုက်လို့ ခေါ်ပျော်ပြီ”
“မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မိုးနေ့ရယ်၊ ပျော်ရမယ့်အချိန်မှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်လို၊ မောင့်ကို မိုးနေ့ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”
“မိုးနေ့လို့ ခေါ်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“အခု နုနဲ့ မောင်က ဘာလဲ”
“သူငယ်ချင်း”
“နု”
“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ကလေးဆိုးနှင့်တူသော မိုးနေ့ကိုကြည့်ပြီး နု ရယ်နေချိန်မှာ မိုးနေ့က နုမျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်တွေ့ရန်နေသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ နုရယ်၊ မောင့်ကိုချစ်ရင် မောင်လို့ ခေါ်တာပဲ”

“ကြည့်ပါဦး နု”

“နောက်မှ”
“မရဘူး၊ အခု ကြားချင်တာ”
“သူများတွေ ကြားကုန်ပါ့မယ် မိုးနေ့ရယ်”
“ခေါ်ပြန်ပြီလား ဒီမိုးနေ့၊ နောက်ထပ်မခေါ်ရဲအောင် ဒဏ်မှ ထင်တယ်”
“လူမမာက လူမမာလိုနေနော်၊ ဟိုမှာတွေ့လား ဆရာမအနေပြီ”
“ဒီတစ်ခါပဲ ရမယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို...”
“ဘယ်လိုနေလဲ ကိုမိုးနေ့၊ သက်သာရဲ့လား”
“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ အရင်ကထက်စာရင် အများကြီး သက်သာသွားပါပြီ”

မိုးနေ့က ဆရာမအမေးကိုဖြေရင်း နုမျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်တောက်တောက်လှမ်းကြည့်၍ နု မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“သိပ်ချစ်တယ် နုရယ်”
“မောင်ရယ်”

ပွင့်လင်းသော ချစ်သူများအဖြစ် ရောက်ပြီးနောက်မှာ အပျော်ဆုံးလူသားက မိုးနေ့ဖြစ်၏။

“မောင့်ကို တစ်ချိန်လုံး မုန်းဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ ချစ်သူဆီက အချစ်ကိုရတော့ မောင့်အတွက် အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲ။ မောင့်တို့ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားရဘူးနော် နဲ့”

“မောင့်ဘက်က သစ္စာရှိနေသ၍ပေါ့”

“ဘယ်လို”

“နဲ့အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိတဲ့သူကို နက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတူနေရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ န ပြောတာ မောင် နားလည်ပြီ၊ စိတ်ချပါဦး။ နဆီကအချစ်ကို လိုချင်လွန်းလို့ ရူးမတတ်ဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ မောင်က နကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါ”

“မောင် လေးလေးနက်နက် ကတိပေးတာပါ နဲ့”

နမြတ်သီဂီဦးက မိုးနေ့မျက်နှာကို ခပ်ပြီးပြီး ငေးကြည့်နေယုံမှတစ်ပါး တခြားစကားမဆို၍ မိုးနေ့က ချစ်သူမျက်နှာကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်သည်။

“မောင့်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူးလား”

“န ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့်

န ဘာမှမပြောတတ်ဘူး၊ ချစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အချစ်မျက်စိနဲ့ ထည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပြောဆိုနေကြမှာပဲ မောင်”

“နက မောင်ပေးတဲ့ကတိကို လက်မခံတာလား”

“န လက်ခံတာ လက်မခံတာထက် ကတိပေးတဲ့လူကပဲ သူပေးတဲ့ ကတိစကားကို ဖျက်တတ်တာ မဟုတ်လားမောင်”

“နစကားက မောင့်အချစ်ကို မယုံသလိုဘဲ”

“အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် မောင်”

“နပြောတာ မောင် နားမလည်ဘူး”

“လွယ်လွယ်လေးပါ မောင်၊ မောင့်အချစ်တွေကို သက်သေပြဖို့ မောင့်မှာ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လို့ ပြောတာ”

“နကို မောင် နိုင်အောင်မပြောနိုင်လို့ အရှုံးပေးတာပါဗျာ၊ ဆာဗန်ပြီလား”

“ရော... ဒီမှာ နအတွက် မောင် ယူလာတဲ့ပန်းတွေ”

မိုးနေ့က နအတွက် သူယူလာသော ပန်းတွေကို ကားထဲက နုတ်ပြီး နလက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ န ပျော်သွား၏။

“ပန်းတွေက လှလိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ပန်းကြိုက်မလေး နအကြောင်း မောင် အမြဲ သတိရနေတာပါဗျာ”

မိုးနေက နမုက်နာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးတော့ နု သူ့ကို မျက်စောင်းဝင့်မိ၏။

“အဲဒါတော့ မောင်က ပိုတာပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလောက် အလုပ်တွေရှုပ်နေတဲ့သူက နုကို ဘယ်လိုလုပ် သတိရမှာလဲ”

“အလုပ်က အလုပ်တစ်ပိုင်း၊ မောင့်နုလုံးသား ခံစားချက်က တစ်ပိုင်း၊ တခြားစီ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ နုကို မောင်ချစ်ခဲ့တာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက”

“တူ... တူ... တူ”

“တစ်နေ့ နုကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လို့ အဲဒီအချိန်တည်းက မောင် ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“တူ... တူ... တူ”

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦးလေ မောင်”

“ထားလိုက်ပါ၊ ဖုန်းက နုလောက် အရေးမပါပါဘူး၊ ခေါ်လိုမရရင် ပြန်ချသွားလိမ့်မယ်”

“ဟော... တွေ့လား၊ ပြောရင်းက ဖုန်းချသွားပြီ”

မိုးနေပြောသလို အသံမြည်နေသည့်ဖုန်းက ရပ်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း အသံမြည်လာတော့ နု ပြုံးမိ၏။

“ကဲ... ဖုန်းကိုင်လိုက် မောင်၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ နုလည်း”

သိရတာပေါ့”

“ဟယ်လို”

“ကိုမိုးလား... ဒေဝီပါ”

ဒေဝီဆို၍ မိုးနေအကြည့်တွေက နုထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား သည်။ ဒေဝီဆိုတာ မိုးနေနှင့်အပြိုင် နာမည်ကြီးနေသည့် မင်းသမီး။ အကြားထဲ သူနဲ့ဒေဝီကို လူအများ စိတ်ဝင်စားအောင် အမျိုးမျိုး သွက်ဖွထား၍ နာမည်ပိုကြီးနေကြသူများ။

“ပြော... ဒေဝီ၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဒေဝီကို ဒေဝီချစ်သူက ကိုမိုးနဲ့ အထင်လွဲနေလို့ ကိုမိုးရယ်၊ ဒေဝီတော့ စိတ်ညစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုရှင်းပြရှင်းပြ မရဘူး၊ တင်းပြ တော”

“အဲဒီတော့ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကိုမိုးနဲ့ သူက တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ ဒီစကားပြောရတာ အင်မတန် ကိုမိုးကို အားနာပါတယ်၊ ဒေဝီတို့ကိစ္စက တကယ်တော့ နုနဲ့ လုံးဝကို မဆိုင်တာ၊ ဒါကို သူ့ဘက်က တမင်ရန်စပြ တောနဲ့...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲဆိုတာ ပြော”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တာပဲ ကိုမိုးရယ်၊ ကိုမိုး ကူညီနိုင်ရင်

တော့ ဒီည ဆီခိုးနားမှာ ဒင်နာစားရင်း ခဏဆုံကြရအောင်လား
ဒီရက်မှာ ကိုမိုး နားရက်ရထားတာ ဒေဝီသိလို့ အကူအညီ
တောင်းရတာပါ။”

“သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒေဝီဘဝနဲ့ရင်းပြီး အရေးကြီးတာ
ကိစ္စဆိုတော့”

“အေး... လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော်”

တစ်ဖက်က စကားပြန်ကို မစောင့်ဘဲ မိုးနေ့က အရင်ဖုန်း
လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကို ငေးငေးလေးကြည့်နေသည့် နမ့်
သီဂီဦး၏ မျက်ဝန်းများဖြင့် ဆုံသည်။

“ဒေဝီ ဖုန်းဆက်တာ န”

“ဟုတ်လား”

နအသံက ခပ်တိုးတိုး။

နအကြည့်တွေကလည်း အဓိပ္ပာယ်ခွဲခြားရခက်သော ခံစားမှု
ချက်တွေနှင့် မိုးနေ့ကို ကြည့်နေ၏။ ဒေဝီနှင့် မိုးနေ့ ချစ်သူ
အဖြစ် နာမည်ကြီးနေတာ န သိထား၍ ပြောစရာစကား ရှင်း
ရှာမတွေ့။

“ဒေဝီချစ်သူက မောင်နဲ့ဒေဝီသံတင်းကိုကြားပြီး အဟုတ်
ထင်နေတာ ရယ်စရာပဲ”

မိုးနေ့က ရယ်စရာဟု ပြောပေမယ့် နက မရယ်နိုင်။
တကယ်ချစ်ရင် တကယ်ခံစားရတာ၊ တကယ် သဝန်တိုရတာက
နကိုယ်တွေ့ဖြစ်၍ တစ်ဖက်လူကို ကိုယ်ချင်းစာသည်။

“နရော မောင့်ကို အထင်မလွဲပါဘူးနော်”

“ဘယ်အတိအကျ ပြောနိုင်မလဲ”

“ဗျာ”

“တချို့ကောလာဟလစကားတွေက အတည်ဖြစ်ဖြစ် သွား
ဇာတ်တာ တွေဖူးတယ်”

“အဲဒီထဲမှာ မောင် မပါပါဘူး နရယ်၊ မောင့်ဘဝမှာ န
တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်၊ မောင့်ကိုမယုံရင် နကို အခု လက်
ထပ်မယ်”

“နက မောင့်အတွက် အဲဒီလောက် လွယ်နေလို့လား”

“ဟာကွာ... နက မောင် ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ်
ညည်းနည်းမှ အကောင်းမထင်ပါလား”

မိုးနေ့ပုံစံက စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် နမျက်နှာကို နားမလည်
သလို ကြည့်သည်။ နပုံစံက မိုးနေ့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် တည်ငြိမ်
အေးစက်နေတော့ န ကျေနပ်လက်ခံလာအောင် ဘယ်လို ရှင်းပြ
နိုင်မသိ ဖြစ်သွား၏။

“န ပြန်တော့မယ် မောင်”

“မောင် လိုက်ပို့မယ်”

“မောင် နေခဲ့ပါ။ အပြန် န တခြားကို ဝင်စရာကို ရှိသေးတယ်။ နောက်မှ”

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း မိုးနေ့က နထံသို့ နေ့စဉ်လိုလို ရောက်သည်။ သူလာတိုင်း မိုးနေ့က နအတွက် ပန်းလက်ဆောင် အမျိုးမျိုး ပေးနေ၍ န အိပ်ခန်းမှာ ပန်းတွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

“မောင်”

“ဗျာ”

“နဆီ နေ့တိုင်းလာနေတော့ မောင့်အလုပ်တွေ ပျက်နေတာပဲနော်”

“မောင့်ဘဝမှာ နလောက် ဘယ်အရာမှ အရေးမကြီးပါဘူး အချစ်ရယ်၊ နနားမှာ နေရတာ မောင် ပျော်တယ်”

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လား န”

“မာမိနေကောင်းမှ နတို့ မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ကြတာမို့ မောင်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နရယ်၊ မောင်ချစ်တဲ့ နကို အေးတကယ် ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်လို့ တွေးမိတိုင်း မောင့်ရင်တွေ အသံ

ခနဲနေတာ န သိလား”

“အဲဒါတော့ မောင် ပိုတာပါ”

နက မျက်စောင်းဝင့်ပြီးပြောတော့ မောင်က ရယ်သည်။

“နရော မောင်နဲ့အတူနေရမှာ မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့၊ မောင်ရယ်၊ မောင်ဟာ နဘဝရဲ့ အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးပဲ၊ တကယ်လို့များ မောင်နဲ့ န လွဲရရင် ဒီတစ်သက် န ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး”

“နိမိတ်မရှိတဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ နရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မောင်က လွဲရမှာလဲ၊ မောင့်ဘဝ နပဲရှိတာ၊ နကလွဲချင်လည်း မောင်က အလွဲမခံနိုင်ဘူး၊ ဟောဒီလို နကို မောင့်ရင်ခွင်ထဲ နိုင်သိမ်းထားမှာ”

“မောင်နော်”

“အို”

မောင်က နကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ နစ်နေအောင် နီးကူးပွေ့ပြီး ချစ်အနမ်းတွေ မိုးလိုရွာချလာတော့ နမှာ သန်ချိန်မရ။ မောင်ပြုသမျှ နရသော န ဖြစ်သွား၏။

အခန်း (၁၀)

“မာမိ သဘောမတူဘူး သမီး၊ အနုပညာသမားတစ်ယောက်နဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက်ဆိုတာ တော်ရုံ သည်းညည်းခံရုံနဲ့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ယောက်ျား တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာရဲ့မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတာ မြင်ရရင် သမီး ဘယ်လို မခံစားရဘူးတဲ့လား”

“ဒါကတော့ အလုပ်သဘောအရပဲ မာမိရယ်”

“သမီးစိတ်ထဲ ဒီလို အမြဲသဘောထားနိုင်မယ် ထင်လား မာမိအမေးကို နဲ့ မဖြေနိုင်”

မောင့်ကို နဲ့ ချစ်သလို အချစ်စိတ်နောက်မှာ သဝန်တိုခြင်း မနာလိုခြင်းတွေ ပါဝင်နေတတ်တော့ နဲ့ နားလည်သည်။ အခု ပြောရင် နဲ့ချစ်သော မောင့်ကို တခြား ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ တွဲနေတာ မမြင်ချင်။ မတွေ့ချင်။ နဲ့ကိုပဲ ချစ်စေချင်သည်။ နဲ့အနားမှာ

မောင့်ကို ရှိစေချင်ပေမယ့် မောင့်အလုပ်က ပြည်သူ့ချစ်သော အနုပညာသည်ဖြစ်တော့ ခက်သည်။

“မာမိ မေးတာကို သမီး မဖြေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား

“နဲ့ မောင့်ကိုချစ်တယ် မာမိ”

“ဟုတ်ပြီ၊ သမီးနုက သမီးချစ်သူကို ချစ်သလို တခြား ကလေးပေါင်းများစွာကလည်း သမီးချစ်သူကို သမီး ချစ်သလို ချစ်ကြလိမ့်မယ်၊ စိတ်ဝင်စားနေလိမ့်မယ်၊ မြတ်နိုးစွဲလမ်းနေလိမ့်မယ်၊ သမီး စဉ်းစားကြည့်ဖူးရဲ့လား”

မာမိပြောသလို နဲ့ တွေးဖူးသည်။

စဉ်းစားဖူးပါသည်။

မောင့်လိုလူတစ်ယောက်ကို နဲ့ချစ်သလို၊ နဲ့ မြတ်နိုးသလို ကြမည့်သူတွေ အများကြီးရှိနိုင်တာ နဲ့ သိပေမယ့် မောင်တာ နဲ့ တစ်ယောက်တည်းပါလို့ တွေးလိုက်မိတာနှင့် မောင့်တာ လွမ်းခြုံထားသော သံသယမြူက ပါးလျက် ကွယ်ပျောက်တာ မောင့်ကိုချစ်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းသာ နဲ့ နှလုံးသားထွန်းလင်းတောက်ပစွာ ကျန်ရစ်သည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ မောင်ကိုကိုဦးကိုပဲ သမီး ခက်

ထပ်ပါကွယ်၊ မာမိတို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ တစ်ခုလုံး နှိုးစားတွေးခေါ်နိုင်တဲ့ ရုတ်တရက်ယောက်ပဲ။ သမီးကြိုက်သလိုသာ တစ်လင်ကွာဆိုတဲ့မိန်းမ မရှိဘူး။ န၊ မာမိသမီးကို မာမိကိုယ်တိုင် ခြိတ်ပါ။ မာမိကတော့ သမီးနားက ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ လည်း အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး။”

“မာမိပြောတာ န နားလည်ပါတယ်”

“န နားလည်ရင် မောင်မိုးနေ့ကိစ္စကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက် ပါလားကွယ်၊ တစ်နေ့ မာမိသမီးလေး ဒုက္ခရောက်မှာ မာ မကြည့်ချင်ဘူး”

“န ကိုဦးကို မချစ်ဘူး မာမိ၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း မဖြစ် နိုင်ဘူး”

“မောမိကိုကိုဦးကတော့ သမီးကို ချစ်ရှာသားပဲ န”

ဒါကိုထော့ န မငြင်းပါ။

ကိုကိုဦးမှ မဟုတ်။

န ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ လှပသော နအချစ် လိုချင်၍ ကမ်းလှမ်းနေကြသူတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် န ဘယ် ကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလို ရင်လည်း မခုန်ခဲ့ပါ။ မောင်နှင့်ကြ အချစ်ဆိုတာ ဒါပါပဲလို့ သိခွင့်ရခဲ့သည့် နက နချစ်သော မော မကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာ အပြစ်ဟုဆိုလျှင်လည်း ခံရုံသာ ရှိသည့်

“အေးလေ... မာမိသမီးလည်း ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး”

နှိုးစားတွေးခေါ်နိုင်တဲ့ ရုတ်တရက်ယောက်ပဲ။ သမီးကြိုက်သလိုသာ တစ်လင်ကွာဆိုတဲ့မိန်းမ မရှိဘူး။ န၊ မာမိသမီးကို မာမိကိုယ်တိုင် ခြိတ်ပါ။ မာမိကတော့ သမီးနားက ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ လည်း အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး။”

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး သမီး ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ

နှိုးစားဆုံးဖြတ်ပါ”

မာမိက နကို သူ ဖြစ်ချင်တာပြောပြီး နသဘောနှင့် န ခြိတ်ပါဟုဆိုကာ ထားသွားသည်။ မာမိပြောတာ အားလုံး မှန်တွေချည်း ဖြစ်နေပေမယ့် နကိုယ်တိုင် မောင့်ကို သိပ်ချစ် တော့ စိတ်မောစွာ သက်ပြင်းချဖြစ်သည်။

အမှန်ပြောရလျှင် မောင့်ကိုချစ်ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ကြတော့ နှိုးစားစရာတွေက အများကြီးဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိဘဲမှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်မှာ နကြောက်သည်။ ဒီအကြောင်း မောင့်ကို ဖွင့်ပြောတော့ မောင်က နမျက်နှာလေးကို အကြာကြီး ခြိတ်ကြည့်သည်။

“နက မောင့်ကို မယုံဘူးလား”

“ကံကြမ္မာကို မယုံဘူး မောင်”

“မောင့်ဘဝမှာ နတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ န”

“နလည်း မောင့်လိုပဲ၊ မောင်ကလွဲပြီး နမှာ ကခြား

ချစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူး မောင်”

“ကောင်းပြီ၊ မောင့်ကို နဲ့ လက်ထပ်ပါ၊ မောင့်ဘဝ
နဲ့ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကိုတော့ နဲ့ ယုံ”

“မောင့်စကားကို နဲ့ ယုံပါတယ်”

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော် နဲ့”

နောက်ဆုံး မောင့်စကားကို နဲ့ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံ
သည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နဲ့ နောင်တရနေမှာကိုလည်း မကြောက်
တော့။ လောလောဆယ် နဲ့ ချစ်သူနားမှာ နေချင်သလို
ထိုအတွေးက ကလေးဆန်ပေမယ့် နဲ့ကိုယ်တိုင် မောင်နဲ့ မခွဲနိုင်
လည်းပါသည်။

“နဲ့ မိုးနေနဲ့ လက်ထပ်ပါရစေ မာမီ”

“သမီးနဲ့ သဘောပါ၊ မာမီမှာ သမီးကို ပြောစရာ အရာ
ထပ် ဘာစကားမှ မရှိတော့ဘူး”

မာမီက မောင်နှင့် နဲ့ကို သဘောတူလွန်း၍ မဟုတ်ဘဲ
စိတ်ချမ်းသာလျှင် ပြီးရောဆိုသည့်သဘောနှင့် မောင်ကို သဘော
တော်ခဲ့သည်။ နဲ့နှင့် မောင် မင်္ဂလာသတင်းက အားလုံး
ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သတင်းမီဒီယာတွေထဲ
နဲ့နှင့်မောင်အကြောင်းချည်း ဖြစ်နေတော့ နဲ့ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာ

အတွက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို မောင်ကချည်း ဦးဆောင်သွား၍ နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ
လှည့်ကြည့်စရာမလို။ ဆံစမှ ခြေဖျားအထိ မောင်က နဲ့အတွက်
အကောင်းဆုံး ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာတွေလက်မှာ အပ်ထားယုံသာမက
နဲ့တို့မင်္ဂလာပွဲကို တစ်နိုင်ငံလုံး တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်မှုအစီအစဉ်က
အစ အားလုံး သစ်ဆန်းလှပနေ၏။

ဟန်းနီးမွန်း မင်္ဂလာဦးခရီးကို ဟာပိုင်ရီ သွားကြသည်။
ပျော်စရာအတို၊ ကြည်နူးစရာ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော အချိန်နာရီ
တိုင်း နဲ့ အသက်ရှင်နေသ၍ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်အောင် နဲ့
ပျော်ခဲ့ရသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ နရယ်”

“နဲ့လည်း မောင့်လိုပါပဲကွယ်”

“မောင့်အချစ် နဲ့”

“မောင်ရယ်”

ပျော်စရာအချိန်များချည်းဖြစ်၍ လောကကြီး ဘယ်နေရာ
ကြည့်ကြည့် လှနေသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ၊ ကြည်နူးစရာဖြစ်နေ၏။
မောင် ရိုက်ကွင်းကို ပြန်သွားတော့ နဲ့လည်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်
ထုပ်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖုန်းနှင့် လှမ်းစကားပြောပြီး

အလွမ်းဖြေကြသည်။

“မောင့်ကို သားလေးမွေးပေးနော် နု”

“ဟင့်အင်း... သမီးလေးပဲ”

“သားလေးကွာ”

“မရဘူး... သမီးပဲ”

“သားရော သမီးပါ နှစ်ယောက်စလုံး စာစ်ပြိုင်တာ မွေးပေး၊ အမွှာပူး မောင်နှမဆို ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းလဲ”

“အမွှာဟုတ်လား”

အမွှာဆိုတော့ နု မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ မောင်နှမ ခေါင်းညိတ်သည်။

“တစ်ယောက်ပဲ နိုင်အောင်ထိန်းစမ်းပါဦး မောင်ရယ်၊ အမွှာ နှစ်ယောက်ဆိုရင်...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင့်သားနဲ့ သမီးကို မောင် ထိန်းမှာပေါ့”

“မဖြစ်သေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ထိန်းဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“မောင့်မိန်းမက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ မောင့်ကိုချစ်ရင် သမီး အမွှာလေး မွေးပေး”

“အဲမယ်... ပြောပုံက၊ အမွှာလေး မွေးမပေးရင်ဘဲ နု

မောင့်ကို မချစ်တော့တဲ့အတိုင်း”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ချစ်ရင်... ဒီမှာ၊ ဒီနေရာကို အာသွားပေး”

“သွား”

နု ရယ်မောပြီး ပါးတစ်ဖက်ကို ထိုးပေးလာသည့် မောင့် ပြင်ကို သူမ လက်လေးနှင့် တွန်းထုတ်တော့ မောင်က နု တစ်နှစ်ဖက်ကိုပါ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး အနမ်းမိုးတွေ ရွာနေ သည်။ နုတို့ အပျော်ကြီး ပျော်နေချိန်မှာ ကိုကိုဦးက နုတို့ မင်္ဂလာပွဲ တက်ရောက်ပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားသည်။

နု မာမိက အန်တီဒေစီနှင့်နေပြီး နုတို့က မောင်ဝယ်ထား သည့် အိမ်မှာ လိုက်နေသည်။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြ၍ လုံး အဆင်ပြေသည်။ ပြဿနာစတာက မိုးနေ ရိုက်ရမည့် တက်တစ်ကားအတွက် နယ်ထွက်ရိုက်ရာမှ စသည်။

“နု မောင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“နုအလုပ်တွေက ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့မှမရဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မောင်ယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ
လိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူတို့က မောင့်ကို မေးမှာပေါ့”

“မောင့်ချစ်ဇနီးလေးကို မခွဲနိုင်လို့လို့ ဖြေလိုက်မယ်လေ”

“တော်ပါ၊ သူများကြားရင် ရယ်စရာဖြစ်နေဦးမယ်၊ မောင့်
ဘာသာ သွားစရာရှိတာ သွား၊ နုလည်း နုအလုပ် နုလုပ်ရဦးမယ်”

“တော်တော် အသည်းမာနေပါလား”

“နောက်ဆို ဒီထက် ပိုမာရဦးမှာ”

“ကြည့်စမ်း... အခုတည်းက စိမ်းကားတဲ့စကားတွေ ဖြေ
နေပြီ၊ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့တောင် နုကို မောင်တော့ စိတ်မ
တော့ဘူး”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ မောင်၊ နုကသာ မောင့်ကို အခုချိန်ထိ
စပြီး အမြဲ စိတ်မချဖြစ်နေရမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နု မမြင်ကွယ်ရာမှာ မောင်နဲ့ နောက်ဝယ်ယောက် သတိ
ကို မကြားချင်လို့”

“နုရယ်”

မိုးနေက အခုမှ နုရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာ
နားလည်သွားပြီး နုကိုယ်လေးကို ရင်ခွဲထဲဆွဲယူပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း
နမ်းသည်။

“နု စိတ်ဆင်းရဲမယ့်အလုပ်မျိုး မောင် ဘယ်တော့မှ မဲလုပ်
ဘူးဆိုတာ မောင် ကတိပေးတယ်၊ နုလည်း ဘယ်သူတွေ ဘာ
ပြောပြော မယုံနဲ့၊ မောင့်အချစ်ကိုပဲ ယုံ၊ မောင်ပြောတဲ့ စကားကိုပဲ
နားထောင်... ဟုတ်လား”

မိုးနေ ကျေနပ်အောင် နု ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မိုးနေ
ချက်နှာက ပြုံးသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နု”

“နုကလည်း မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ မောင်”

“လိမ္မာတဲ့ မောင့်ဇနီးကို ဂုဏ်ပြုပါရစေ”

ပြင်ဦးလွင်ကို ကားရိုက်ထွက်သွားသည့် မောင့်ကို နု
အိမ်ပေါက်ဝအထိသာ လိုက်ပို့နိုင်ပြီး မောင့်ကားလေး မျက်စိ
ရှေ့မှာ ပျောက်သွားသည်နှင့် အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ မောင်နှင့်
နစ်ယောက်အိပ်ခဲ့သည့် ခုတင်ကြီးပေါ် ပစ်လွှဲပြီး အားပါးတရ
ငိုချစ်လိုက်သည်။

ပြည်သူချစ်သော အနုပညာသည် မောင့်ကို ချစ်မိသော
နု နုလုံးသား၏ နာကျင်မှု၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အတိုင်းအတာကို
မောင် မုစာနာနိုင်ခြင်းကို နု အပြစ်တင်၍ မဖြစ်။ လှပသော
ဆိုဝဋ်ကြွေးကို နုကိုယ်တိုင် ကျေနပ်စွာ လက်ခံယူမိခြင်းအပေါ်

၁၃၈

ဆုအလွင်

မှာသာ နုက အပြစ်ရှိသူဖြစ်သည်။

ပူဇွေးသော မျက်ရည်တွေ နုပါးပြင်ထက်သို့ အဆက်မပြတ်
စီးကျလာချိန်မှာ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ။ ရင်ထဲ စို့နှင့်နာကျင်
သွား၏။

အခန်း (၁၁)

တစ်ချိန်လုံး မိုးနေ့က နုကို ဖုန်းဆက်နေတာကို ပိုလွန်းသည်
ဟု နု မထင်။ နုကိုယ်တိုင် မောင့်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရနေ၍
မောင့်အသံကြားနေရတာကိုပဲ နုစိတ်ထဲ အလွမ်းပြေ ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်နေရ၏။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ကားရိုက် တစ်လကြာပြီးနောက်မှာ
ဆောင် နေမကောင်းဟုဆိုသဖြင့် နု မောင့်နောက် ချက်ချင်းလိုက်သွား
ရသည်။

ဟိုတယ်အလုပ်ကို ညှိနှင့် လွှဲခဲ့သည်။

ညှိက ပြင်ဦးလွင်မှာ နု ပျော်သလောက်နေပါ။ အလုပ်ကိစ္စ
အတွက် ညှိ ရှိပါတယ်ဟု နု နောက်ဆံမတင်းအောင် အားပေး
ထိုက်မှ နု မောင့်ထံ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ရောက်သွားသည်။

ပြင်ဦးလွင်က ပန်းတို့၏မြို့ဖြစ်သည့်အတိုင်း နုစိတ်နှလုံးကို
ထန်းရွှင်သွားအောင် လှပစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“နဲ့”

“မောင်”

တခြားသူတွေ ကြည့်နေမှာကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ အနွေးအကို
ထူထူနှင့် နုကို ရင်ဖွင့်ကြိုနေသည့် မောင်ရင်ခွင်ထဲ ကလေး
တစ်ယောက်လို ပြေးဝင်ဖြစ်တော့ မောင်က နုကိုယ်လေးကို
ရင်ခွင်ထဲ တင်းနေအောင် ထွေးဖက်၍ မြတ်နိုးစွာ “ရယ်သည်။”

“လွမ်းလိုက်ရတာ နုရယ်”

“နုလည်း မောင်ကို လွမ်းတာပေါ့၊ နေပါဦး၊ မောင်
နေမကောင်းဘူးဆို၊ ကိုယ်လည်း မပူပါလား။”

နုက မောင်ရင်ခွင်ထဲက မောင်နဖူးကို ထိကိုင်စမ်းသပ်တော့
မောင်က ရယ်သည်။

“နဲ့ အညာမိသွားပြီ”

“ဘယ်လို”

“မောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နုကိုလွမ်းလို့ နု လိုက်လာအောင်
တမင် ညှာခေါ်တာ”

“ကြည့်စမ်း... မောင် သိပ်ဆိုးတယ် သိလား”

“ကဲ... ကဲ”

မောင်ရင်ဘတ်ကို နု လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် မနာကျင်

အောင်ထုတော့ မောင်က ရယ်မောပြီး နုကိုယ်လေးကို ခါးလယ်မှ
ဆွဲယူပင့်မြှောက်ကာ လေထဲကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၍ နု လန့်သွားပြီး
မောင်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောသံက လှပသော ပန်းပွင့်များ
နီရာ အပြေးအလွှား ရောက်သွားသည်။

“ချစ်တယ် နုရယ်”

“နုလည်း မောင်ကို ချစ်တယ်”

မောင်ကိုချစ်လွန်း၍ မောင်ကိုယ်တိုင်က နုကို မခွဲနိုင်၍
မောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်သည့် နေရာအထိ နု ပါလာသည်။ နုဘဝနှင့်
ဘယ်တုန်းကမှ သက်ဆိုင်ပတ်သက်ဖူးခြင်းမရှိသည့် အသိုင်း
အဝိုင်းက နုနှင့် စိမ်းနေပေမယ့် မောင်ကိုချစ်သော မောင်အနုပညာ
ဆောင်နမတိုင်းက နုကို ဘယ်သူမှ စိမ်းမနေကြ။ ရင်းနှီးလိုက်လှဲစွာ
မောင်ချစ်ဇနီးအဖြစ် ချစ်ခင်နွေးထွေးစွာ နု အနေရမခက်အောင်၊
နု ပျော်လာအောင် နုအပေါ် ဂရုစိုက်ကြသည်။

“ပျော်လား နု”

“အင်း... ပျော်တယ်၊ မောင်ရော”

“နဲ့ မောင်နားမှာရှိနေတာ မောင့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး၊

အချစ်ဆုံး”

မောင်နှင့်အတူ နု မရောက်ဘူးသည့် နေရာအနှံ့ ပျောက်

လည်ကြသည်။ မောင် ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဖျက်ထားထား မောင် ပရိသတ်က မောင်မှန်းသိကြ၍ ပျော်ကြရသည်။

“မမက သိပ်လှတာပဲ၊ မင်းသမီးလုပ်ပါလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မနုမြတ်သီဂီဦးသာ မင်းသမီး လုပ်ရင် တခြားမင်းသမီးတွေ ထိုင်ငိုကြမှာ သေချာတယ်၊ မနုမြတ် က သိပ်လှတာပဲ”

“သိပ်မမြောက်ကြနဲ့နော်၊ နုက ဘဝင်မြင့်တတ်တယ်”

နုစကားကို အားလုံးက သဘောကျစွာ ရယ်ကြ၍ နုလည်း သူတို့နှင့်အတူ ရယ်မိသည်။ မောင်ကတော့ နု လှုပ်ရှားသွား ဖျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစွာ လိုက်ကြည့်နေတတ်တယ်။ သာမက တစ်ချိန်လုံး ပြုံးချည်းနေသဖြင့် အားလုံးက မောင်ကို စကြနောက်ကြသည်အထိ မောင်က နုကိုချစ်ရာမှာ သည်းသည်း လှုပ်နေ၍ နု အနေခက်စွာ ရယ်နေခဲ့ရသည့် အချိန်တွေချည်း ဖြစ်သည်။

“နု ပြန်မှထင်တယ် မောင်”

“နုပြန်ရင် မောင် လွမ်းတော့မှာပဲ”

“မောင်ကို နုလည်း လွမ်းတာပေါ့၊ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ”

“ဒါဆို မပြန်နဲ့”

“မောင်ပဲ ပြောတာနော်၊ နု အလုပ်တွေကို ဒီတိုင်း ပစ်ထားလိုက်တော့မယ်”

“ထားလိုက်၊ အလုပ်အကြောင်း ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့၊ မောင် အကြောင်းပဲ စဉ်းစား”

“မောင်နော်”

“အို”

အချစ်ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည့် နေ့ရက်တိုင်းက တမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးပန်းဥယျာဉ်ထဲ ရောက်နေရသည်နှင့် တူသည်။ ပျော်ရာမှာ နေချင်ပေမယ့် နေခွင့်မရ။ မာမိ နေမကောင်း ခြစ်ပြီး ဆေးရုံတင်ထားရသည့် သတင်းစကားကြောင့် နု ရန်ကုန် တို့ ချက်ချင်းပြန်ရသည်။

“ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော် နု၊ နုနားမှ မောင်ရှိတယ်၊ ဒီတားရိုက်ပြီးတာနဲ့ နုနောက်ကို မောင် ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဇာတ်လမ်းကလည်း သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး၊ ဇာတ်သိမ်းခန်း လောက်ပဲ ကျန်တော့တာ”

မိုးနေက နုကို တစ်ချိန်လုံး အားပေးစကားပြောရင်း နုကို နှစ်သိမ့်သည်။ မိုးနေကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်နေရပေမယ့် နုရင်ထဲမှာ မာမိအတွက် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပူလောင်နေသည်။ ဒယ်ဒီ

မရှိတော့တည်းက မာမီဘဝ နဲ့ ဖြစ်ခဲ့သလို နဘဝကလည်း
မာမီမဲ ဖြစ်လာသည်။ နဘဝထဲကို မိုးနေ့ ဝင်မလာခင်အချိန်
အထိ မာမီနှင့် န ဘယ်တုန်းကမှ အချိန်အကြာကြီး မခွဲဘူး။

တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို တစ်ယောက် လိုက်လျော
ဖြည့်တင်းရင်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြသောဘဝမှာ နေသားတထွေ
ပျော်အောင်နေတတ်ခဲ့သည်။ နနှင့် မာမီကြားမှာ အာပြဿနာ
မရှိ။ မာမီသဘောတူသည့် ကိုကိုဦးကို နစိတ်ထဲ သဘောမထွေ
သည့်တိုင် မာမီ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လိုက်လျောလျော ဆင်
ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။

မာမီစိတ်ထဲမှာတော့ တစ်နေ့ သူ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့
ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားမှန်း န သိသည်။ နကိုယ်တိုင်
လည်း မိုးနေ့နှင့် ပြန်မဆုံဖြစ်ဘူးဆိုလျှင် မာမီဆန္ဒကို လိုက်လျော
မိကောင်း လိုက်လျောမိမှာ ဖြစ်ပေမယ့် မိုးနေ့ နဘဝ၊ နနလုံးသား
ထဲကို ဝင်လာပုံက အိပ်မက်ဆန်သည်။

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်လာသည်။ မိုးနေ့ကြောင့်
နလုံးသား အရည်အပျော်ခဲ့သည်။ မာမီသဘောတူသည့် ကိုကိုဦး
ကို ငြင်းပြီး မိုးနေ့ကို မာမီ သဘောမတူသည့်ကြားက လက်ထပ်
သည်။

န ပျော်နေချိန်မှာ မာမီ စိတ်ဆင်းရဲနေမလား။ စိတ်ထိခိုက်
မလားဟု န တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့။ မာမီ ဆေးရုံရောက်နေသည်
နစိတ်ထဲ ထိုအတွေးဝင်လာကာ မာမီအတွက် စိတ်မကောင်း
သွားသည်။ နကိုယ်နဲ့ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရသည်။

နကို လေဆိပ်မှာ ညှို့ လာကြိုသည်။
“မာမီအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ညှို့”
“အတိအကျတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး န၊ လောလောဆယ်
တင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲလို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောထားတယ်”

န ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ညှို့ မောင်းသည့်ကားပေါ်မှာ
သတိတိဆိတ်စွာ ပါလာသည်။ စဖြစ်ကတည်းက မာမီ သတိ
မနေသည်မှာ အခုချိန်ထိ သတိပြန်မရသေး။ ဦးနှောက် သွေး
ဩပြတ်သွားပြီး ဦးနှောက်ထဲ သွေးယိုစီးမှုရှိသည့်အတွက်
တိရမည်ဆိုကတည်းက နနလုံးသားမှာ ကျင်ခနဲ နှင့်စို့လိုက်ဟာ
မရှိ။

“ဆရာဝန်ကြီးပြောတဲ့စကားကို န ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချင်လဲ”
ညှို့အမေးကို န မဖြေနိုင်။
ဆေးရုံခုတ်ထက်မှာ မိန်းမောနေသည့် မာမီမျက်နှာကိုသာ
ညှို့တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်နာနေမိသည်။

ပျော်လွန်းတဲ့ကလေးဟာ ငိုရတတ်တယ်တဲ့။ မောင်နဲ့ အမိအဖေဟာ ခံရသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို နဲ့ နောက်ဆုံး နဲ့ သိပ်ပျော်ခဲ့ရ၍ အခု နဲ့ ငိုရတော့မည်ထင်ရဲ့။

“မာမီ”

မာမီလက်လေးတစ်ဖက်ကို နုရင်မှာအပ်ပြီး၊ မာမီက နုကို တုံ့ပြန်မထူး ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်ပေမယ့် မာမီက နုကို တုံ့ပြန်မထူး

“နု ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မာမီရယ်၊ မာမီကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချက်မှားသွားမှလည်း နု ကြောက်တယ်၊ နု ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားမှလည်း နု ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ် မာမီ”

နု စိတ်ထဲက မာမီမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တိုက်စကားဆိုနေပေမယ့် နုစကားသံတွေက အပြင်သို့ ရောက်မရ မရှိ။ ရီဝေဆွေးမြေ့ ကြေကွဲနေသည့် နုမျက်နှာပေါ်က သွေ့ခြောက်ခြင်းက နုရင်တွင်းက စိတ်ခံစားချက်ကို ထားနှင့်မှန်း နု သိပါသည်။

“နုကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမီရယ်၊ နု မာမီကိုချစ်တာ

အဆိုးရွားဆုံးနှစ်ခုတည်းက တစ်ခုကို နု ရွေးရန်သာ မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ရမည့် ဤရွေးချယ်ပွဲကို နု ခါးသီး နိုင်စွာ ရွံ့မှန်းသည့်ကြားက မာမီ ပြန်ကောင်းလာနိုးနှင့် နု သဘောတူလိုက်ရချိန်မှာ နု တစ်ကိုယ်လုံး သစ်ရွက်တ

အဟပ်ခံရသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို နဲ့ နောက်ဆုံး နု တစ်ကိုယ်လုံး ရှိသည်။

နုဘဝထဲက မာမီ ထွက်သွားပြီဆိုတာနှင့် နု တစ်ကိုယ်လုံး နုကတမ်းပါးနက်နက်ထဲ အဆုံးအဆမဲ့ ထိုးကျသွားသည်မှာ နု ဖြစ်သွားသည်။

“သတိထားလေ နု၊ စိတ်ကို အရမ်းကြီး လွှတ်မပစ်လိုက် နုရယ်၊ တစ်နေ့ မောင်တို့လည်း နုမာမီသွားတဲ့လမ်းကိုပဲ ခြေတံကြရမှာပါ”

“အရင်သွားတဲ့သူနဲ့ နောက်ကျပြီး သွားရမယ့်သူ ဒါပဲ အချစ်ရယ်၊ မွေးဖွားခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်က သေဆုံးခြင်းပဲ သတိထားလား နု”

“တစ်နေ့ နုမာမီ သေသလို မောင်တို့လည်း သေကြရမှာ သေ၊ မောင်ပြောတာ နု နားလည်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

နု မောင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မောင်ရင်ခွင်မှာ ကလေး နုမောင်လို့ ငိုချလိုက်သည်။ တစ်နေ့ လူသားတိုင်း ဒီခရီး လမ်းကို မလွဲမသွေ သွားကြရမယ်ဆိုပေမယ့် ချစ်သောသူများ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က ဤခရီးလမ်းက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လွန်းသလို အကျင့်ကြံလွန်းသည်။

“မောင်တို့ တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်ကြမလား န”

“မောင့်အလုပ်တွေနဲ့ သွားလို့မဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်”

“ဖြစ်အောင် သွားမှာပေါ့ အချစ်ရဲ့၊ သူတို့ဆီက ယူထား
ငွေတွေ မောင် ပြန်အမ်းလိုက်မယ်”

မောင့်စကားကို န ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မောင့်အလုပ်ကိုပဲ မောင် လုပ်ပါ၊ န နေ့တုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ န နေမကောင်းဘူးလေ၊ နနားမှာ မောင်ရှိနေ
ဖြစ်မှာပေါ့”

“မောင့်သဘောပဲ”

“မောင့်သဘောဆိုရင် နနားမှာပဲ နေချင်တယ်”

နကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့ရင်း မောင်က နပါးလေး
နဖူးလေးတွေကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းသည်။ န မောင့်ရင်ခွင်မှာ အကြာ
ငြိမ်နေမိသည်။ နနားမှာ မောင်ရှိနေတာကို န ကျေနပ်စိတ်
ကြည်ကြည်နူးနူး ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ချစ်သောသူများနှင့် ကွေကွင်းရသော ဒုက္ခဆင်းရဲကို
ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်နေခြင်းကို နပဲ နားလည်သည့်

“မောင်”

“ဗျာ”

“နကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါနဲ့နော်၊ န မောင့်ကို မခွဲ

သွား”

“မောင်လည်း နလိုပါပဲ အချစ်ရယ်၊ နကိုခွဲပြီး မောင်
အိမ်မှ မသွားပါဘူး၊ နနားမှာပဲနေမယ်... ဟုတ်လား”

ပြောသည့်စကားအတိုင်း မောင်က သူ့အလုပ်ချိန်ပြီးတာနှင့်
အိမ်မှမသွားဘဲ နနားမှာပဲ နေသည်။ နဖြစ်ချင်တာ၊ န
နားချင်သည့်နေရာများကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့သည်။

“မောင် အိမ်မှာပဲ နေပါကွယ်၊ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း
ရတာ၊ အေးအေးဆေးဆေး နားစမ်းပါ”

“မောင့်မိန်းမနဲ့ သွားရတာပဲ၊ ပင်ပန်းတယ် ရှိသေးလား
အချစ်ရယ်၊ မောင့်အချစ်နဲ့ဆို ဒီခရီးမျိုး မပြောနဲ့ ကမ္ဘာကို
သိရမယ်ဆိုရင်တောင် အေးဆေးပဲ၊ နသာ ပျော်အောင်နေစမ်းပါ”

“နဲ့ရဲ့ မောင်ရယ်”

အခုမှ နကို မောင် ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း၊ ဘယ်လောက်
နှိုင်းမှန်း န သိရသဖြင့် နကိုယ်တိုင်လည်း မောင့်ကို ပိုချစ်
နှိုင်းမိသည်။ မောင့်ကို န ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုလျှင်
အောင် မရှိလျှင် န ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး မရှိနိုင်တော့ဘူးဟု
ဆင်မိသည်အထိ မောင့်ကို န သိပ်ချစ်ခဲ့သည်။

နဘဝက မောင်ဖြစ်လာမှန်းမသိ ဖြစ်လာ၏။ မောင်ကို သိပ်ချစ်လွန်း၍ မောင်နားမှာ နဲ့ မဟုတ်သည့် တခြား မိန်းကလေး ရှိနေတာကို မြင်ရတွေ့ရတာကိုပဲ နဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ပူလောင် နာကျင်ရသည်။ “ခံစားကြေကွဲရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နုကိုယ်ထဲ မောင့်ရင်သွေးလေးရောက်လာ၍ မောင် သိပ်ပျော်သလို နုလည်း ပျော်ခဲ့ရသည်။

“ဒါပဲနော် နု၊ အခုချိန်ကစပြီး နု ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရ မယ်၊ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ကို အရင်ဆုံးပြော၊ ဆေးမှန်မှန် သောက်၊ လမ်းမှန်မှန်လျှောက်”

“တော်ပါ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မောင် ပြောလွန်းလို့ နုတောင် မောင်ပြောမယ့်စကားတွေ အလွတ်ရနေပြီသိလား”

နုက နှုတ်ခမ်းစုကာ မောင်က ရယ်သည်။

“နုတစ်ယောက်တည်း သိလို့မရဘူးကွ၊ နုဗိုက်ထဲက သားလေးပါ မေမေကြီး ကျန်းမာရေး ဘယ်လို စောင့်ရှောက်ရမယ် ဆိုတာ သိအောင် မောင်က ပြောနေရတာ”

“သွား... သိပ်ပိုတဲ့ မောင်”

မောင့်ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် မနာကျင် အောင် ထုရိုက်မိသည်။

“လာ... နု၊ မောင်တို့ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရအောင်”

နုလက်ကိုဆွဲပြီး မောင်က ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်စေသည်။ ဆီရနံ့သင်းသော လေပြည်က နုအတွက် ချိုနေ၊ မွှေးနေ၊ ခြေနေသဖြင့် နုစိတ်ထဲ လန်းနေသည်။

“နောက်ဆို ဟောဒီခြံထဲမှာ မောင်ရယ်၊ သားသား မာမီ ရယ် အတူတူနေရမှာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ”

မောင်က သူစိတ်ကူးနှင့်သူ မြူးနေတာကို ကြည့်ပြီး ထဲလည်း အပျော်တွေ သူ့အလိုလို ကူးစက်ကာ မောင့်ပခုံး မှာ သူမခေါင်းကို အသာအယာ နွဲ့နှိုထားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၂)

မိခင်လောင်းဘဝနှင့် လမင်းလို ဝင်းပနေသော ချစ်စရာ
ချော့ကိုကြည့်ကာ သွားရမည့်ခရီးအတွက် ဝေခွဲရှုခိုက်နေသူ
မိုးနေ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ နုက သွားပါ။ နုအတွက် စိတ်ချပါ
ပြောပေမယ့် မိုးနေ့စိတ်ထဲ ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနှင့် သူ
တစ်ယောက်တည်း အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိသေး
ချစ်ဇနီးကို လုံးဝစိတ်မချ။

နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု သဘောပိုက်ပြီး
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“တော်ပြီ နုရာ၊ နယ်ထွက်ပြီး ရိုက်ကူးရေးလုပ်ရမယ်
အစီအစဉ်ကို မောင် ဖျက်လိုက်ပြီ၊ ထုတ်လုပ်သူတွေကို သေချာ
တောင်းပန်ပြီး သူတို့ပေးထားတဲ့ငွေ မောင် ပြန်အမ်းလိုက်တယ်
မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ရယ်၊ မောင် အင်မတန် မြတ်နိုးတဲ့
အနုပညာအလုပ်ကို”

“နဲ့ သားလောကံတော့ မောင့်အလုပ်က အရေးမကြီး
နိုင်ပါဘူး နု၊ နုကိုခွဲပြီး မောင် ဘယ်မှ မသွားနိုင်ဘူး၊ နုနဲ့
သားနားမှာ မောင် ရှိနေမှဖြစ်မယ်”

“နုကို မောင် မခွဲနိုင်ဘူး”

“မောင်ရယ်”

မောင့်ရင်ခွင်မှာ နု ဖျက်ရည်ကျတော့ မောင်က နုကိုယ်လေး
ကို ရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာ ထွေးဖက်ရင်း အနီးညှိ အညင်သာဆုံး
ချစ်အနမ်းတွေနှင့် နှစ်သိမ့်သည်။

“မငိုပါနဲ့ နုရယ်၊ နုပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရက်နိုင်လို့ မပြော
ပေမယ့် နုနဲ့လုံးသားက နုနားမှာပဲ နေပါလို့ မောင့်ကို ပြောနေတာ
မောင်ကြားပါတယ်”

“အမှန်ပြောရရင် နုကိုယ်တိုင်လည်း အခုလိုချိန်မှာ မောင်နဲ့
ဆေးပြီး မနေနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“မငိုနဲ့လေ နု၊ အခု နုနားမှာ မောင်ရှိနေပြီပဲ”

“နု ဝမ်းသာလို့ပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို နု ချစ်တယ်”

“မောင် သိတယ်၊ နုဘဝမှာ မောင် မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး
ဆိုတာလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်”

“နုစကားက သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ”

“မောင့်ကို သူစိမ်းဆန်ချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ နုရင်ထဲက တကယ်ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ မာမိကြီး ငိုနေလို့ ဗိုက်ထဲက သားသားလေး စိတ်ညစ်နေပါဦးမယ်၊ ကဲ... တိတ်တော့၊ အလှဆုံးပြင်၊ အကောင်းဆုံးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုသွားပြီး အရသာအရှိဆုံး အစားအစာတွေ စားကြမယ်၊ လာ... နု ဝတ်ရမယ့် အဝတ်ကို မောင် ကိုယ်တိုင် ရွေးပေးမယ်”

နုအသားနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လှလှလေးကို မောင်ကိုယ်တိုင် နုကို ရွေးပေးသည်။ နု အလှပြင်နေချိန်မှာ မောင်က သူ့အလုပ်ကိစ္စအတွက် တောင်းပန်စကားဆို၊ ငွေပြန်အမ်း ပါရစေဟု အနူးအညွတ် တောင်းပန်သည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေချင်တော့ တစ်ဖက်က နားလည်မှု အပြည့်နှင့် နု မွေးဖွားပြီးသည့်အချိန်အထိ ရက်ရွှေ့ပေးသည့် အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေပြေ ပျော်ရွှင်ကြရသည်။

“မောင့်သားနဲ့ မောင့်မယားကတော့ မောင့်အတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေ ယူဆောင်လာတဲ့ ဘုရားပေးတဲ့လက်ဆောင်

အဖေ၊ မောင်တော့ သိပ်ပျော်တာပဲ”

မိုးနေ ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး နုလည်းပျော်သည်။

“မောင်”

“ဗျာ”

“နုကို အခုလိုပဲ အမြဲချစ်နေရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ မောင့်မိန်းမကို နောင်လည်း ချစ်မယ်၊ အလည်း ချစ်မယ်၊ လာနဲ့”

“ဟိတ်... မောင်”

“အို”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နု တစ်ကိုယ်လုံး အနမ်းတွေနှင့် နွေးထွေးသလို နုကိုယ်တိုင်လည်း မောင့်ကို ပိုချစ် ပိုမြတ်နိုးခဲ့ရသည်။

“နုကတော့ကွယ် တစ်နေ့တခြားကို ပိုလှနေတာပဲ၊ နုနို့လုံး မျက်နှာလှလှလေးက ပြုံးနေရတာ မြင်ရတော့ နု ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး ညှို့တောင် သူ့အလိုလို စိတ်ချမ်းသာ နေမိတယ် နုရေ၊ မိုးနေအချစ်ကိုရတာ နုအတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး မိန်းကလေးလို့ ပြောရမယ်”

ညှို့က နု ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နုနို့ နုလည်း အလိုလိုကြည်နူးချမ်းမြေ့နေသည်။ မောင်

အချစ်ကိုရတာ နဲ့ ကံကောင်းသည်ဟု ညှိက ဆိုသည်။ ဒါကို နဲ့ မငြင်းပါ။ ငြင်းစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ မောင့်အချစ်က နဲ့ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးကို လှပစွာ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာကိုပဲ နဲ့ ကျေနပ်သည်။

“နဲ့ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် ညှိရယ်၊ မောင့်ကို သိပ်ချစ် လွန်းလို့ မောင့်အချစ်ကို လက်မခံရဲအောင် ဖြစ်ရတဲ့ ‘နုပါကွယ်’”

“အခု မိုးနေ့အချစ်ကို ယုံပြီလား”

“အင်း... ယုံပြီ၊ အဟင်း... ဟင်း”

ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် နဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဘဝ၊ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်များ အတွင်းမှာပဲ မထင်မှတ်သော သတင်းတစ်ပုဒ်က နုထံ ရောက်လာ၏။ သို့သော် ထိုသတင်းစကားကို နဲ့ မယုံ။ ယုံနိုင်စရာ လည်း အကြောင်းမရှိ။

မိုးနေ့တို့လို အနုပညာရှင်တွေ ဘာပဲလုပ်လုပ် အမြဲစိတ်ထဲ စားနေကြသည့် ပရိသတ်ကြောင့် သတင်းမီဒီယာတွေကလည်း တစ်ခုခုဆို သည်းသည်းလှုပ် သတင်းလိုက်တတ်ပြီး သူတို့စာအောင် ရောင်းအားတက်အောင် လုပ်တတ်ကြတာတွေက ရိုးနေပြီ ဖြစ် သည်။

“နဲ့... သိပြီးပြီလားဟင်”

“ဘာလဲ... ညှိ”

“ဟိုဟာလေ... မိုးနေ့မှာ တိတ်တိတ်ပုန်း သားတစ်ယောက် ခိုနေတယ်ဆိုတာ”

“နဲ့ ကြားပြီးပါပြီ ညှိရယ်၊ နဲ့တော့ မယုံပါဘူး”

“အေးလေ... ဒီလိုပဲ ကောလာဟလဆိုတာတွေက ရှိနေ ကြပဲ၊ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး၊ နဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ပဲ အရေးကြီး တာပါ”

“အဲဒီအတွက်တော့ နဲ့ကို စိတ်ချ ညှိ၊ မင်းသား ဇနီးမယား ဖြစ်ပြီဆိုတည်းက ဒီလို ရင်ဆိုင်လာရမယ်ဆိုတာ နဲ့ ကြုံတွေ့ ပြီးသားပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ပြောတာကိုပဲ နဲ့ ယုံတယ်”

“မောင့်လိုလူက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ သူ သိပ်တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ လူမျိုးလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရှိနိုင်မှာလဲ”

နုက ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ထိုစကားကို ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင့်ကို နုမှ မယုံလျှင် ဘယ်သူ ယုံတော့မည်နည်း။

မိုးနေ့နှင့်တွေ့တော့လည်း ထိုအကြောင်း နဲ့ တစ်လုံးမှ ပြောသလို ဘာတစ်ခုမှလည်း မမေး။ မိုးနေ့မှာ သူ့အာရုံနှင့်သူ အလုပ်ကမအား။ လူက အနားမရသည့်ကြားထဲ နဲ့ သံသယတွေက

မိုးနေ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတာမျိုး နဲ့ မလုပ်ချင် နဲ့ကြောင့် မောင့်ကို ပျော်နေစေချင်တာ နဲ့ရင်ထဲက စစ်မှန်သော စေတနာ၊ စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်သည်။

မိုးနေ့ကလည်း အလုပ်ချိန်မှတစ်ပါး ကျန်သည့်အချိန်အားလုံး နဲ့အတွက် အပြည့်ပေးထားသည်။ နဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ ပျော်အောင် ကြိုးစားပြီး အထူးဂရုစိုက်၍ နဲ့ရင်ထဲ ကြည့် ချမ်းမြေ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ ဆိုးသည်။ သူ ဗိုက်နာတော့ နနားမှာ မိုးနေ့မရှိ။ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံး ရိုက်ကူး သည့်နေရာကို ဖုန်းဆက်တော့ နနားကို မိုးနေ့ ချက်ချင်းရော လာ၏။

“ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော် နဲ့၊ နနားမှာ မောင်ရှိတယ်” ပြောသည့်အတိုင်း မိုးနေ့က နနားမှ တစ်ဖဝါးမခွာ၊ ခွဲခန်းထဲအထိ မိုးနေ့က နနားမှာ တစ်ချိန်လုံး အားပေးစောင့် ပြောလိုက်၊ ရယ်စရာပြောလိုက်၊ လုပ်နေ၍ နက မိုးနေ့ကို ရယ်စား စကား မပြောဖို့ တားယူရသည်။ နက နုပိုက်ထဲက ကလေးတွေ ကို သားလား၊ သမီးလား ကြိုမသိချင်၍ အာထရာဆော့ မရိုက်ခဲ့။ နုပိုက်ထဲမှာ နုပိုက်ထဲက ကလေးလေးကို သားလေး ဖြစ်ပါစေဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ပေမယ့်

တကယ်မွေးလာတော့ နဲ့ မျှော်လင့်သလို သားလေးမဟုတ်ဘဲ သမီးလေးဖြစ်နေသည့်အတွက် နုပိုက်ထဲ နည်းနည်းတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

“ကြည့်ပါဦး နဲ့၊ နုသမီးက အဖေ့တူလို့ မချောဘူးလား”

“အဲမယ်... အဖေချည်းတူလို့ ချောတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သမီးက နနဲ့တူလို့ ချောတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်၊ နုသမီးက နနဲ့တူလို့ ချောတာပါတဲ့၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

နဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မိုးနေ့က နနဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွ နှိပ်သည်။

“သမီးရဲ့အမေကို မောင် ဂုဏ်ပြုပါရစေ”

“မောင်ရယ်”

“နကလေ...”

နစကားက ရှေ့မဆက်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွား တော့ မောင်က နမျက်နှာလေးကို စိတ်ဝင်စားသလို ချစ်စနိုး အပြုံးနှင့် ငဲ့မိုးကြည့်သည်။

“နက ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ မာမီကြီးရဲ့”

“ဪ... နက သမီးလို့မထင်ဘူး၊ နုဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို သားလို့ထင်နေတာ”

“နောက်တော့ လာမယ်လေ၊ အခုက သမီးကြီး၊ နောက်တော့ သားလေး၊ နု ဟိုစကားပုံ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာစကားပုံလဲ”

“သားတစ်ရာ မြစ်တစ်ဖျာဆိုတာ”

“သွား... ဒီက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“မောင်ကလည်း အကောင်းပြောတာပါဗျာ၊ နောက်ဆို မောင်တို့မှာ သားသားတွေရော၊ မီးမီးတွေရော အများကြီး ဖြစ်လာမှာ၊ မောင်ပြောတာ နု မယုံဘူးလား”

မိုးနေက ရယ်ရယ်မောမော နုကိုစတော့ နက မိုးနေ အပျော် လွန်နေတာကိုကြည့်ပြီး အပြုံးနှင့် မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။

“အဲဒီလောက် သားသမီးတွေ မောင်ပဲမွေး၊ နကတော့ ဒီသမီးနဲ့ပဲ...”

“အာ... ဒါတော့ မရဘူး၊ မောင်အတွက် သား တစ်ယောက်တော့ မွေးပေး၊ ဒါမှ သားကို မောင်တို့က ရှင်ဖြူ ရဟန်းခံနိုင်မှာကွ... နော်၊ မောင်မိန်းမ လိမ္မာပါတယ်၊ မောင်နဲ့

အတူတူသားလေး မွေးပေးဦးနော်... အချစ်... နော်”

“အင်းပါ... အခုလောလောဆယ် မောင်သမီးနဲ့ မောင်ဇနီးတို့ အရင်ဂရုစိုက်ဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဟောဒီက အမေကြီးကိုရော ဒီက သမီးလေးကိုပါ ဟောဒီလို... ဟောဒီလို”

“အို... ဘယ့်နှယ်၊ လူကို ဇွတ်လာဖက်နေရတာလဲ၊ ဘာကြာ သမီးအသားလေးတွေ နာနေပါ့မယ်”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ဒယ်ဒီကြီး အပျော်လွန်သွားလို့ပါ၊ ဘွာ... နော်”

သမီးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး နုတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောကြသည်။ မိသားစုဘဝဆိုတာ ဒါပါလားလို့တွေးရင်း နမာမိကို သတိရသွားသည်။ နုသမီးလေးကို နု သိပ်ချစ်သလို မာမိ နုယ့်တိုင်လည်း နုကို သိပ်ချစ်ခဲ့မှာပါလားဆိုသည့်အသိနှင့် နုအိမ်ထောင်ကို ပိုစာနာ နားလည်သွားသည်။ မိုးနေက သူ့သမီးကို သိပ်ချစ်တာ မြင်ရတော့ နု ကျေနပ်သည်။ အလုပ်က ပြန်လာတာ နု သမီးနှင့် အချိန်ကုန်နေ၍ နပင် မိုးနေကို မနာလိုဖြစ်လာမိသည်။ သိ သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် မိုးနေက သည်းလွန်း ကဲလွန်း ဖြစ်သည်။

သမီးကလည်း နထက် သူ့အဖေကို ပိုချစ်သည်။ နလယ်မှာ တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုနေသည့်သမီးက သူ့အဖေလည်း ရောက်တာနှင့် ချက်ချင်း အင်္ဂါတက်တာကလည်း ထူးဆန်းသလား

“မောင်”

“ဗျာ”

“နဲ့သမီး ဘယ်သူပိုချစ်လဲ”

“အဟွန်း... ဟွန်း၊ ဟောဒီက မောင့်မိန်းမကို သိပ်ချစ်လို့ ဟောဒီက မောင့်သမီးလေးကို သိပ်သိပ်ချစ်ရပါတယ်ဗျာ”

“မောင်ရော မောင့်သမီးရော လူလည်တွေချည်းပဲ”

“ဟောဗျာ... အဲဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နက မောင်သားအဖကို စိတ်ကောက်တာပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့သားအဖချည်း ချစ်ကြတာ၊ နကိုကြတော့ ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး”

“ခစ်... ခစ်”

“ဟော... သမီးက နကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေပြီကွ၊ စိတ်ပေါ့နဲ့ အမေကြီးရယ်လို့ ပြောလိုက် သမီး”

“သွားပါ... မောင်နော်”

မိုးနေက သမီးနှင့်အပြိုင် စိတ်ကောက်နေသော ဇနီးကိုယ်လေးကို ကြိုးဖက်ပြီး ချစ်အနမ်းတွေရွာတော့ နမှာ သမီး၏ပါးနုကို ချိတ်နမ်းရင်း စိတ်ကောက်ပြေရသည်။ နတို့မိသားစုလေး သာယာချမ်းသာနေချိန်မှာ အနုပညာလောကထဲ နောက်ထပ် မင်းသမီးတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ ထိုမင်းသမီးကို မြေတောင်ခြောက် ပွဲထုတ်စင်တင်ပေးသူက မိုးနေနှင့် အတူလက်တွဲနေသည့်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည်။

မင်းသမီးသစ် ဟန်က မိုးနေနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေရုံမက မိုးနေရိုက်ကွင်းတိုင်းမှာ သူမ အမြဲရှိနေတာကလည်း သတင်းကြီးနေ၏။ အိမ်ကို ချောင်းပေါက်မတတ် လာသလို လာတိုင်းလည်း သမီးအတွက် အရပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မုန့်ဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်ယူလာပေးသည်။ နက မယူလာပါနဲ့ဆိုလည်း မြောမရ၊ တားမရ။ ဟန်ကြောင့် သားစုထဲမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်လာသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ မောင်၊ နတော့ အဲဒီ တစ်သက်ကို ကြည့်မရတော့ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး မောင့်ဖုန်းကို ဆက်နေတာလည်း န သိတယ်”

“မောင်လည်း သူ့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ် သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီးပြီ၊ ပြောလို့ မရဘူး၊ သိပ်

ခက်တယ်ကွာ”

“မောင့်အတွက် နဲ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်သွားလေရာနောက် နဲ့နဲ့ သမီးကို
ခေါ်သွားချင်တယ်”

“ရတယ်၊ နဲ့နဲ့သမီး မောင့်နောက်လိုက်ခဲ့မယ်”

“သမီးရော အမေပါ သိပ်ပင်ပန်းမယ်ထင်တယ်”

“ပင်ပန်းပါစေ၊ တခြားသူလက်ထဲ မောင် ပါမသွား
ပြီးတာပဲ”

“မောင့်ဘဝမှာ နဲ့နဲ့သမီးပဲ ရှိပါတယ် အချစ်ရယ်၊ အ
အချစ်ကို ယုံစမ်းပါ”

“ယုံပါတယ်၊ ယုံလို့ပဲ မောင့်မှာ တိတ်တိတ်ပုန်း အ
တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ နဲ့ ကြားပေမယ့် မောင့်ကို နဲ့ ဘာ
မမေးဘဲနေတာ ကြည့်ပါလား”

နုစကားကြောင့် မိုးနေအကြည့်တွေက နုထံ ဖျတ်
ရောက်လာတာ နုက မသိ။ သမီးအတွက် မောင်ဝယ်လာသူ
အင်္ကျီတွေကို ဖြန့်ကြည့်နေ၍ မိုးနေအကြည့်ကိုလည်း မဖြေ
မိုးနေကတော့ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလုနေသည့် ချစ်စ
နုမျက်နှာလေးကို ချစ်မဝသလို ကြည့်ငေးရင်း သူ့အပေါ် စိတ်

ကြည့်မှုအပြည့်ပေးထားသော နုကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်
သည်။

နုကို သူ သိပ်ချစ်တာ သူပဲသိသည်။ မိုးနေဆိုသည့်
ဘဝမှာ နဲ့နဲ့ သမီးလေးရှိရင် ပြီးပြည့်စုံပြီဆိုပေမယ့် သူ့မှာ
မသိသေးသော အကြောင်းအရာစာချို့ ရှိနေတာလည်း ဝန်ခံချင်
သည်။

“နဲ့”

“ဘာလဲ မောင်”

“တကယ်လို့များ မောင့်မှာ နဲ့ ပြောသလို တခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်နဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုရင် နဲ့ မောင့်ကို
မိမိပုန်းသွားမှာလားဟင်”

“ဒါတော့ မောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ နုမှာ မောင် မဟုတ်
သူတစ်ယောက် တခြားတစ်နေရာမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း သား
တစ်ယောက်ရှိနေရင် မောင်ရော နုကို အခုလို ဆက်ချစ်နေဦးမှာ
... ပြော”

“သတ်ပစ်မှာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“နုကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်ကို ပြောတာ”

မိုးနေစကားအဆုံးမှာ နုက ခပ်သဲ့သဲ့ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“မောင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ ကိုယ့်အလှည့်ကြတော့ နည်းနည်းမှ အမှားမခံချင်ကြဘူးနော်၊ နုတို့မိန်းမသားတွေစိတ်ဟာ လည်း မောင်တို့ယောက်ျားတွေထက် မလျော့နိုင်ပါဘူး၊ မောင် ပြောသလို တကယ်ဖြစ်လာရင် နု မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့် မလွှတ်ဘူး”

“ဟင်”

“နု တကယ်ပြောနေတာ မောင်၊ နုအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို နု မုန်းတယ်၊ နု ကြောက်တယ်၊ မောင့်ကို နု ဘယ်တော့မှ ယုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နုနေရာမှာ မောင်ဆိုလည်း အခု နုပြောသလိုပြောပြီး နုခံစားရသလို ခံစားရမှာပါ မောင်”

“မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နုရယ်”

သူက နုကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူရင်း တောင်းဖန် စကားဆိုတော့ နုက သူ့မျက်နှာကို နားမလည် မော့ကြည့်သည်။

“နုကို မောင်က ဘာဖြစ်လို့ တောင်းပန်နေရတာလဲ မောင်”

“နု မုန်းမှာ မောင် ကြောက်လို့ပါ”

“နုအမုန်းကို မခံနိုင်ရင် အခုတည်းက နုအပေါ်မှာ မောင် ဘက်က အမှားမရှိအောင် သစ္စာရှိအောင်နေပေါ့၊ ဒါဆို နုလည်း

မောင့်ကို မမုန်းတော့ဘူး”

“မောင်ရဲ့ နုရယ်”

မိုးနေထံမှ ချစ်အနမ်းတွေ နုမျက်နှာလှလှလေးထက်သို့ ပိုသည်းစွာ ကျလာ၍ နုလက်ထဲက သမီးအင်္ကျီလေးတွေ ထဲသို့ လွှတ်ကျသွားသည်။

“နု သမီးအင်္ကျီတွေ သိမ်းရဦးမယ် မောင်”

“နောက်မှသိမ်း”

“မောင်”

“ချစ်တယ် နုရယ်”

“အို”

ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ ဘာအတားအဆီးမှမရှိတော့။ ကလေး ထုတ်ရာမှာ နှစ်ဦးက အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော သမီးလေးထံမှ ခြောက်စွာ အိပ်မောကျသံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်သော ညအမှောင်က အသာဖြောင့်ဖြူးသော ချစ်ခရီးကို လှပစွာ ပွင့်လန်းစေဖို့ လိုအပ်၏။ အိပ်ခန်းမီးလေး ပျက်ခနဲငြိမ်းသွားသလို နုလုံးသား ထည်း မောင့်အချစ်များအောက်မှာ သိပ်သည်းလျှို့ဝှက်စွာ နှုတ်စီးဆင်းသွားသည်။ လမင်းက အပြင်မှာ ပျံ့ပျံ့သာနေဆဲ။

“ပြုချင်သားပဲ၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မယ့် သတို့သမီး ချစ်မတွေ့လို့”

ပြီးနေသည့် ကိုဦးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကိုဦးကို နု သနားမယ့် မတတ်နိုင်။ နုကို ကိုဦး ဘယ်လောက် ချစ်၊ ဘယ်လောက် ချစ်နာခံမှန်း သိပေမယ့် နု နှလုံးသားက ကိုဦးအတွက် ဖြစ်မလာခဲ့တာတော့ နုလည်း မတတ်နိုင်။

အခန်း (၁၃)

“ဟင်... ကိုဦး”

“ဟုတ်တယ်... နု၊ ကိုဦးပါ”

မထင်မှတ်ဘဲ ကိုဦးနှင့် နု ဆုံလိုက်ရ၍ နု အံ့သြသွားမယ့် ကိုဦးကတော့ နုလို အံ့သြခြင်း မရှိ။ လှပသော နု မျက်လေးကို ခင်းကြည့်ရင်း သူ့ထံမှ အမြဲတွေ့ရသော မူပိုင်အပြားကို နုကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုပါသည်။

“နု ပိုလှလာတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဦး၊ ကိုဦးလည်း ပိုချောလာတယ်”

“နု ကတယ်ပြောတာပါနော်”

“ဒါဆို ကိုဦးကလည်း နုကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကိုဦးရော အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလားဟင်”

“နုသမီးလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲဆို”

“ကိုဦးကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ညိုလေ”

သမီးအကြောင်း စကားစလိုက်တာနှင့် နုမျက်နှာလေး ပိုချစ်စရာကောင်းသွားကာ မိခင်မေတ္တာစိတ်နှင့် ပိုချစ်စရာကောင်းသွားပုံကိုကြည့်ရင်း ကိုဦး နှုတ်ခမ်းတွေ ပိုပြီးသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုဦး၊ သမီးကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“အမေနဲ့တူတဲ့ သမီးလို့ရော မပြောကြဘူးလား”

“သမီးက နုနဲ့တူတယ်လို့ ကိုဦးကို ညိုက ပြောတာလား”

“ဟင်”

“ညိုကတော့ မပြောပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ တွေးကြည့်တာ၊

အမေက ချစ်စရာကောင်းလို့ သမီးက ချစ်စရာကောင်းတာ မဟုတ်လား”

“အဖေ့တူတဲ့ သမီးတွေလည်း အများကြီးပါ ကိုဦးရယ်”

“နုသမီးက အဖေတူပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ပြောကြတာပဲလေ”

ကိုဦးက နုစကားကို နားထောင်ပြီး ဦးခေါင်းကို တဆတ် ဆတ် ညိတ်သည်။ နုသာ ကိုဦးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် နုမွေးတဲ့ သမီးလေးဟာ ကိုဦးနဲ့တူတဲ့ သမီးလေးများ ဖြစ်နေမလားလို့ ကိုဦးကိုကြည့်ရင်း နု တွေးသည်။

“သမီးက အဖေ့တူတယ်ဆိုတော့ အမေလုပ်တဲ့သူက သမီးအဖေကို တော်တော်ကြီးချစ်လို့ဆိုတာ သေချာတယ်၊ ကိုဦး ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား နု”

“အဟင်း... ဟင်း”

“တွေ့လား၊ ကိုဦးမေးတော့ နု မဖြေဘူးဆိုတော့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက် ရှက်လို့မဖြေတာဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

မှန်သောစကားဖြစ်၍ နု ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုဦးလည်း တစ်ယောက်တည်း လူပျိုကြီး လုပ်မနေသင့် တော့ဘူးနော်”

“မကြည့်ရက်ဘူးဆိုရင် ရှာပေးလေ”

“နု ရှာပေးတာကို ကိုဦးက တကယ်ယူမှာလား”

“ယူသင့်ယူရမှာပေါ့”

“တကယ်နော်၊ နောက်မှ မှားပါပြီမလုပ်နဲ့”

“မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ နုသာ သတို့သမီးလောင်းတွေရင် ကိုဦး ခုနီးဆက်လိုက်”

ပြုံးနေသည့် ကိုဦးမျက်နှာက ညီမတစ်ယောက်ကို အလို မှိုက် အကြိုက်ဆောင်တတ်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်လို မျက်နှာ ချင်းဖြစ်သည်။ နုနှင့် ကိုဦး ဆက်ဆံလာခဲ့သည့် တစ်လျှောက်လုံး ကိုဦးဘက်က နု စိတ်မချမ်းသာတာ၊ နု မကြိုက်တာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါ။ အားလုံး နု စိတ်တိုင်းကျ၊ နု သဘောချည်း ဖြစ်ခဲ့၍ နု ကိုဦးကို နု မချစ်ခဲ့တာလား မသိ။ သေချာတာကတော့ ကိုဦး သဘောကောင်းလွန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုဦး အခု ဘယ်ကိုလာတာလဲဟင်”

“နုကိုတွေ့လို့ လိုက်လာတာလေ”

“တမင်သက်သက် ဒုက္ခခံလို့ ကိုဦးရယ်၊ နုက သမီး တွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ လာဝယ်တာ ကိုဦးရဲ့”

“ဝယ်လေ၊ နုဝယ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကိုဦး ကူသယ်ပေးမယ်”

“မဟုတ်တာ ကိုဦးရယ်”

“ဟုတ်လိုက်ပါ နုရယ်”

ကိုဦးကို ပြောမရတာနှင့် နန့်အတူ သမီးအတွက် လိုအပ်တာ လေးတွေ အတူဝယ်ဖြစ်သွားသည်။

“အန်တီတို့ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကတင် နုကို သတိရလို့ဆိုပြီး နုအကြောင်း ပြောနေသေးတယ်”

နုအကြောင်း ပြောနေသေးသည်ဆို၍ နုစိတ်ထဲ နည်းနည်း တော့ မျက်နှာပူသွားသည်။ ကိုဦးအမေက နုကလွဲပြီး သူသားကို ဘယ်လိုချွေးမလောင်းနှင့်မှ သဘောမတူတာ နု သိသလို ကိုဦးလည်း သိထား၍ဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲကမှ နုက ကိုဦးနှင့် လက်မထပ်ဘဲ မောင်နှင့် လက်ထပ်ဖြစ်သွားတော့ ကိုဦးအမေ နု ယောက္ခမလောင်းကြီး တော်တော်ခံစားလိုက်ရကြောင်း မာမိတစ်ဆင့် နု ပြန်ပြီး ကြားခဲ့ရသည်။

“နုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုဦးရယ်”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အန်တီအကြောင်း စဉ်းစားမိလို့ပါ၊ အန်တီက သူသားနုကို သိပ်သဘောတူခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“သမီးတောင် အပျိုဖြစ်တော့မယ်၊ အခုမှ မတော်ရတဲ့ ယောက္ခမလောင်းကြီးကို အားနာနေတာလား”

“ကိုဦးကလည်း နု အကောင်းပြောနေတာကို”

“ကိုဦးကလည်း အကောင်းပြောနေတာပဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ ကိုဦးနဲ့ စကားပြောလို့မကောင်းတော့ဘူး”

“စတာပါ နုရဲ့”

နု စိတ်ဆိုးတာကိုကြည့်ပြီး ကိုဦးက ရယ်သည်။ နု အပြောပြော ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးတတ်သည့် ကိုဦးက အခုလည်း အရင်ပုံစံ မပြောင်းပါ။ နု ဝယ်သမျှပစ္စည်းတွေ သိပ်ပြီး ကားနားအထိ နုကို လိုက်ပို့ပြီး နုကား ထွက်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မမနု... အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ”

“အပုလည်း သေချာမသိဘူး၊ မမလှလှတစ်ယောက်ပဲ”

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းခြင်း အပုက နုကို အသိပေးစရာ တာကိုပေးပြီး နု ဝယ်လာသမျှ ပစ္စည်းတွေအား သိမ်းကျုံး

သယ်သွားသည်။ မမလှလှတစ်ယောက်ဟု အပုက ပြောသွားသဖြင့် ဧည့်သည်ကို နု ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

မမလှလှဆိုတော့ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းအဝင်မှာ မဟော်ဂနီရောင် တောက်ပနေသည့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် နုအသက်အရွယ်၊ အသားညိုညို ကိုယ်ဟန်လှလှနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နု အံ့သြသွားသည်။

သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နု မသိပါ။

ဒါပေမဲ့ အပု ပြောသွားသလို အမျိုးသမီးက ဘာတစ်ခုခု သူမ မပြင်ဆင်ဘဲ အတော်လှသူဖြစ်နေတာ သတိထားလိုက်မိသည်။ နု ဝင်လာတာတွေတော့ အမျိုးသမီးက ထိုင်ရာကထဲပြီး နုကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မနုမြတ်သီဂီဦးပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

“မွန်းနာမည်က မွန်းပါ နု”

“ဟုတ်ကဲ့... ထိုင်ပါ”

မွန်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးက သူ့ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သဖြင့် နုလည်း သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မွန်းက

သေချာကြည့်မိသည်။ နုအကြည့်ကိုသိသည့် မွန်းက နုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းမျက်လွှာချသွားသည်။

“ကိစ္စရှိရင် ပြောပါ”

ဘာကြောင့်မွန်းမသိ။

မွန်းဆိုသည့် သူမနာမည်ကို နုနှုတ်ဖျားက မခေါ်ချင်ဘဲဖြစ်၍ သံပြတ်နှင့် မွန်းဆိုသူကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟို... မွန်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူး”

မွန်းစကားကြောင့် နု သူမကို ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သူမ ပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ပြောချင်နေပုံရသလို ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ အတော်ခက်ခဲနေပုံလည်းရသဖြင့် နုကပဲ စကားလမ်းကြောင်း ပေးလိုက်ရသည်။

“ပြောစရာရှိတာ ရဲရဲသာပြောပါ၊ နု တတ်နိုင်တာဆို ကူညီ ချဲမယ်”

မွန်းအကြည့်တွေက နုထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး ချက်ချင်း အကြည့်ကို လွှဲသွားသည်။

“မွန်း ဒီကို မလာချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက် သွယ်လို့မရတာနဲ့ ဒီကို အစွန့်ပြီး ရောက်လာရတာပါ”

“ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ နု

နားမလည်ဘူး”

“ကိုမိုးနေ့ကို ပြောတာပါ”

“မောင့်ကို”

မွန်းအသံက ခပ်တိုးတိုး။

နအမေးကို ခပ်တုံ့တုံ့ဆိုင်းထားပြီးမှ ခပ်လေးလေး ဖြေခိုင်း
၍ နဲ့ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။ မွန်းထံမှ ခင်ပွန်းသည်အမည်
သာ၍ မွန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။

“မောင်နဲ့ ရှင် ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“မပတ်သက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှင်က မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“မွန်းက မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ သားက...”

“ဟင်”

မွန်းထံမှ သားဆိုသည့်အသံကြောင့် နဲ့ မေ့ထားသည့် အ
အပျက်တစ်ခု နုခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ မိုးနေ့
တိတ်တိတ်ပုန်းသားတစ်ယောက်ရှိတာ နဲ့ သိလား။ ညိုအသံ
တကယ်ပဲ မောင့်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့တာလားဆိုသည့်
အတွေးက နုခေါင်းထဲ ပြာမှိုက်သွားစေသည်။

“မွန်းသားက ကိုမိုးနေ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ပါရှင်”

“မွန်းသား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မွန်းအသံက ပို၍တိမ်သွားကာ မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်
တာ မြင်ရသည်။ နုမှာတော့ မွန်းဆိုသည့်အမျိုးသမီးကို ဘယ်လို
သည်ရမှန်းမသိသလို မွန်းသားဆိုသည့် ကလေးက ဘာဖြစ်လို့
တင့်ကို တွေ့ချင်တာလဲဆိုတာ ဆက်စပ်တွေးရင်း နဲ့ ရင်ခုန်
တွေ ပိုမြန်လာ၏။

“ရှင်သားနဲ့ မောင်က သိလို့လား”

“သိပါတယ်”

“ဟို... သားက ကိုမိုးနေ့ ပရိသတ်ပါ၊ အခု ကလေး
ချစ်မှာ တက်နေပါတယ်၊ သားက သူချစ်တဲ့မင်းသားကို
တွေ့ချင်တယ် ခေါ်ပေးပါလို့ ဇွတ်အတင်း ငိုယိုပူဆာနေလို့ မွန်း
အခုလို အရဲစွန့် ထွက်လာခဲ့တာပါ။ မွန်းကို ကူညီပါနော်”

“မွန်းသားလေးရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို လိုက်လျောဖြည့်ဆည်း
ပါလို့ မနုမြတ်သီဂီဦးကို မွန်း အသနားခံ တောင်းပန်ပါတယ်
သားက သွေးကင်ဆာသည်လေးပါ မနုမြတ်သီဂီဦးရယ်၊
သားလေးကို သနားပါနော်”

“အို... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့မှာ ရှင် ပြန်ထိုင်မယ်”

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် နုရှေ့မှာ ထောက်လာသည့် မွန်းကြောင့်နု အလန်တကြား ဖြစ်သွား မွန်းကို သူ့ခုံမှာ ဇွတ်အတင်း ပြန်ထိုင်ခိုင်းရင်း နုကိုယ်တိုင် စိစစ်မောလူမောဖြစ်သွားသည်။ နုဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး လိမ့်မည်လို့ ထင်မထားခဲ့၍ အခုကိစ္စကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ရမှန်းလည်း မသိပါ။

“နု မောင့်ကို အခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအမြတ် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ရှင် ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နု နေရာမှ ချက်ချင်းထပြီး မောင့်ဆီကို ဖုန်းခေါ် ဖုန်းက ခေါ်လို့မရ။ စက်ပိတ်ထားသည်။ တခြားသူတွေဖုန်း နုက မသိ။ မောင့်နောက်လိုက်နေသည့် မောင့်အကူကော ပိုးဇော်ဖုန်းကလည်း ခေါ်မရ။ သူကလည်း စက်ပိတ်ထား အတွက် နု စိတ်ရှုပ်လာ၏။ နောက်ဆုံး ကြုံရာမရတာနှင့် ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက အခုလက်ရှိရှိရန်နေသည့် ဒါရိုက်တာ ရှာပြီးဆက်တော့ ရိုက်ကွင်းမှာ မောင်က မရှိ။

ဘယ်ကိုသွားသည်လို့လည်း အတိအကျ မပြောနိုင်။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ မောင့်ကို အိမ်နှင့် အမြန်ဆုံး ဆယ်

ဆေးပါဟု မှာထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ စောင့်နေသည့် မွန်းထံ နု ပြန်ရောက်လာသည်။

“မောင့်ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားတယ်၊ ခေါ်လို့မရဘူး၊ ရိုက် ကွင်းမှာလည်း မရှိဘူးလို့ ဒါရိုက်တာက ပြောတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိရင် အိမ်ကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပေးပါလို့တော့ နု မှာခဲ့ တယ်”

“ဒီလိုဆို ကိုမိုးနေ့ကို သားလေး မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်”

နု မဖြေနိုင်။ မွန်းဆိုသူကိုသာ စိတ်မသက်သာသလို ငေး ညည်းနေမိသည်။ ဒါကို မွန်းကလည်း သိသည်။

“မနုမြတ်ကို မွန်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ မွန်းကို ခွင့်ပြုပါ”

နု ဘာမှမပြောရသေးခင် မွန်းက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် နုက တအားပြေးထွက်သွား၍ နု နေရာမှာ တွေဝေငေးဝိုင်စွာ နုရစ်ခဲ့သည်။ ဘာတွေလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ တစ်ခုမှ နု မသိ။ မွန်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ဘယ်ကလဲ။ တကယ်ပဲ သားလေးဟာ မောင့်ပရိသတ်ပဲလား။

“ဟင်... ဟိုမှာ အိတ်တစ်လုံးပါလား”

မွန်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လက်ဆွဲအိတ်လေးမှန်း သိလိုက်ရ၍

န စိတ်ဝင်စားသွားကာ ထိုအိတ်ကို ဆွဲယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 အိတ်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြားတော့ မရှိ။ တိုလီနီ
 အသုံးအဆောင်လေးများနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး၊ ငွေသားတချို့
 ပါသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို န ဖွင့်မကြည့်ဘဲ အိတ်ထဲ ဒီအိတ်
 ပြန်ထည့်ပြီးမှ ပြန်ထုတ်ကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ န မြင်လိုက်
 သည့် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကြောင့် နကိုယ်တိုင် အသက်
 မေ့သွားသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ မိသားစုလေးတစ်ခု
 ဓာတ်ပုံထဲမှာ ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးလေးမှတစ်ပါး တာ
 ဘယ်သူမှ ပြုံးရယ်ခြင်း မရှိကြပါ။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ မွန်းဖြူ
 သားကို ချီထားသူက မောင်။ ဓာတ်ပုံကတော့ ဟောင်းနွမ်း
 သလို မောင့်ပုံစံ၊ မောင့်အပြင်အဆင်တွေ ကြည့်ခြင်းအား
 ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ မောင် မင်းသားမဖြစ်ခင်က ရိုက်ထားသည့်
 ပုံဖြစ်ကြောင်း န သိလိုက်၏။

တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသော ရင်အစုံဖြင့် ဓာတ်ပုံနောက်
 ကို ကြည့်လိုက်တော့ န ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖေဖေ၊ မေမေ
 သားလေးဟု မိန်းမလက်ရေးနှင့် ရေးထားသည့် စာတစ်ကြောင်း
 တွေ့ရပြီးနောက်မှာ နလက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေး ကြည့်
 ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

မွန်းနဲ့ မောင်။

မောင်နဲ့ သား။

ဒါ... တကယ်ပဲလား။

န အိပ်မက်မက်နေခြင်းမဟုတ်သည်က သေချာပါသည်။

လေးဟာ မောင့်ကလေး၊ မောင့်သားလေးပဲ။ မောင့်မှာ သားနဲ့
 သားနဲ့ဆိုတော့ န မသိခဲ့သလို မောင်ကလည်း ဖွင့်မပြောခဲ့တာ
 ကြောင့်လဲ။

နကို မောင် ညာတယ်။

မောင် လိမ်တယ်။

မောင့်ကို န မုန်းတယ်။

သိပ်မုန်းတယ်။

အဖြစ်မှန်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ မသိရဘဲ မောင်က နအချစ်ကို
 ညာရယူခဲ့ယုံမက လက်ရှိအိမ်ထောင်နဲ့ သားအပေါ်မှာလည်း
 စိတ်မူအပေါင်း သရဖူဆောင်းခဲ့သူ။ မွန်းရင်ထဲမှာ မောင့်
 အမူ၊ မောင့်လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ဘယ်လောက်များ နာကျင်
 တွေ့ရမှာပါလိမ့်။ နတောင် မခံရပ်နိုင်အောင် ခံစားနာကျင်
 နဲ့ နအရင် မောင့်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မွန်းနှလုံးသားဟာလည်း
 သိလိုမှ အကောင်းပကတိ ရှိနိုင်မည်မထင်ပါ။

နမ့်ကပ်ဝန်းထဲမှာ ညှိုးငယ်သည့်အသွင်။ တောင်းပန်တိုးလို့ မြည်လာသည်။
 နေသည်ဟုထင်ရသော အသနားခံနေသည့် မွန်းမျက်ဝန်းအနီး
 ဘိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေနှင့် သားအတွက် ရင်ထဲက ခံစားချက်
 တွေကို ဖုံးကွယ်ပြီး သားနဲ့အဖေ နောက်ဆုံးတွေ့ခွင့်ရအောင်
 ကြိုးစားခဲ့သည့် ကြီးမားသည့် မိခင်မေတ္တာအစွမ်းနှင့် နုရေ အစွဲ
 ရောက်လာခဲ့သည့် သား၏အမေ မွန်း။

န ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ သမီးကိုခေါ်ကာ အိမ်မှကားထဲ
 အမြန်ဆုံးမောင်း၍ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့သည်။ န ဘယ်
 သွားရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရသေး
 ပထမဆုံး နုအတွေးအာရုံထဲ ဝင်လာသူက ကိုဦးဖြစ်၍ နုကား
 ဦးတည်ရာက ကိုဦးရှိရာသို့ ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

နုအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး ကိုဦးရယ်။

ကိုဦးမေတ္တာကို စော်ကားခဲ့လို့ နုတစ်ယောက် အခုတွေ့
 ကိုဦးမေတ္တာတွေ စူးပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ မငိုဘူးလို့ စိတ်ထဲ
 တင်းထားသည့်ကြားက နုပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ
 သည်။ သမီးကတော့ သူ့ထိုင်ခုံလေးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေ
 နေ၍ မိခင်ဖြစ်သူ ခံစားနေရသော နာကျင်မှုကို မသိနိုင်ပါ။
 ကားကို ကိုဦးနေသည့်တိုက်ရှေ့သို့ ချိုးကွေ့အဝင်လိုက်မှာ နုဖုန်း

မြည်လိုက်တော့ မောင့်ဖုန်း။
 နု နာကျင်စိတ်နှင့် ဖုန်းကို ကားနောက်သို့ တအားပစ်ပေါက်
 ပစ်လိုက်သည်။ ခွမ်းခနဲ အသံအဆုံးမှာ ဖုန်းမြည်သံလည်း
 နုသွား၏။ ပွင့်နေသည့် ခြံတံခါးအတိုင်း သူမကားကို နု
 ဝင်ခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကိုဦးကား ရပ်ထားတာ
 မြိုက်ရ၍ နု ပိုငိုချင်လာသည်။

“တီ”

“ဟာ... နုပါလား၊ ဘာလဲ ကိုဦးကို မခွဲနိုင်လို့ အိမ်အထိ
 လာတာလား။”

ကိုဦးက နုကိုမြင်တာနှင့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မောပြီး
 အယ် နု မရယ်နိုင်။ ကားနားကို ကိုဦးရောက်လာတာနှင့်
 အမည်ကို အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်မိတာ ကိုယ့်ဘာသာပင်

“ကိုဦး”

“ဟင်... နု ငိုနေတယ်”

နု မဖြေနိုင်။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း ကျိတ်ရှိုက်
 ပြီးနေသည့် ကိုဦးမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ န၊ သမီးကရော ဘယ်လိုလုပ်လို့ နနဲ့ ပါလာတာလဲ”

“န မသိဘူး၊ န ဘာမှမသိဘူး ကိုဦးရယ်”

“မငိုနဲ့လေ န၊ န ဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာ ကိုဦး အရင်ပြောပြမှ ကိုဦးက ကူညီနိုင်မှာပေါ့၊ အခု န ဘာဖြစ် လာတာလဲ”

“န... န သူ့ကို မုန်းတယ် ကိုဦး၊ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး”

“သူဆိုတာ မိုးနေ့ကို ပြောတာလား”

“အင်း”

န ငိုရင်း ဗလုံးပထွေး ပြောနေတာကို သေချာကရုဏ်း နားထောင်ပြီးမှ ကိုဦးက အဖြေရသွားသလို ခေါင်းကို ဆတ် ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ န ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ ကိုဦး သိပြီ၊ ကဲ အမေကြီးရော သမီးရော ကားပေါ်က ဖြည်းဖြည်းဆင်းမယ်၊ သမီးကို ကိုဦး ခေါ်ခဲ့မယ်... ဟုတ်လား”

ကိုဦးစကားကို န ခေါင်းညှိတ်မိသလား။ ခေါင်းခါမိသလား ဆိုတာ န မသိတော့။ န သိတာ နုရင်တွေ ပူလောင်တာပဲ။

နေတာပဲဖြစ်သည်။

“မငိုနဲ့လေ န၊ တော်ကြာ ခေါင်းတွေကိုက်နေပါ့မယ်ကွယ်”

ကိုဦးပြောမှ န ဘယ်လောက်ငိုထားမှန်း နကိုယ်န သတိ ထားမိသွားသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ န ဘယ်လောက်တောင် ငိုနေမိမှန်း မသိ။ နမျက်လုံးတွေ နာကျင်ကျိန်းစပ်နေမှ န အငိုရပ်လိုက် သည်။

“အခု န ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“န ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဟင်”

ကိုဦးအမေးကို န ရုတ်တရက် မဖြေတတ်ဘဲ ကိုဦးကို ကြောင်တောင်တောင်လေး ပြန်မေးမိတော့ ကိုဦးက ရယ်သည်။

“နရယ်... အခုလိုကြတော့လည်း နဟာ တကယ့်ကို ကလေးမလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား”

“ပြောတော့ ကိုဦးရယ်၊ နဘဝမှာ ဒီလို အနေအထားမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ်လို့ နမှ ကြိုမသိခဲ့ဘဲ၊ သူ နအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ရက် လွန်းတယ်”

နက မွန်းနှင့် သူ့သားအကြောင်း၊ ဓာတ်ပုံထဲမှ မောင်နှင့် ခွန်းတို့သားအမိအကြောင်း ကိုဦးကို အလုံးစုံ ရင်ဖွင့်ပြောပြနေမိ သည်။

“န အထင်လွဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“နက အထင်လွဲတာ ဟုတ်လား... ကိုဦး”

“နပဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မွန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့သားလေးဟာ မိုးနေရဲ့ပရိသတ်ပါလို့ ပြောသွားတာပဲ၊ မိုးနေရဲ့ သားပါလို့ ပြောသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

ကိုဦးစကားကြောင့် န နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားသည်။ မွန်းရဲ့သားလေးဟာ မိုးနေပရိသတ်ဆိုရင် ဘာလို့ မွန်းက သူ့သား အတွက် မိုးနေအိမ်အထိ စွန့်စားပြီး ရောက်လာရတာလဲ။ သားကို ချစ်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်မေတ္တာကြောင့် သူ့သားလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် မိုးနေကို အရဲစွန့်ပြီး သူ့အိမ်အထိ လိုက်ရှာ ပေးတာဆိုရင် ဓာတ်ပုံထဲက မိုးနေနဲ့ မွန်းတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကရော ဘယ်လိုလဲ။ မင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ပရိသတ်အဆင့်ပဲလား။ ဓာတ်ပုံထဲက မိုးနေကတော့ သူ မင်းသားမဖြစ်ခင်ကဆိုတာ လုံးဝ သေချာသည်။ ပြီးတော့ မွန်းပြောခဲ့သည့်စကားထဲမှာ သူနဲ့ မိုးနေတို့ အမြဲအဆက်အသွယ်ရှိနေသည့်ပုံဖြစ်ကြောင်း မွန်းစကားထဲမှာ ဖော်ပြနေသည်။

“ဓာတ်ပုံအကြောင်း စဉ်းစားနေတာလား န၊ ဒါလည်း မင်းသားမဖြစ်ခင် ဟိုးအရင်တည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိခဲ့တာ

သည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက ဘယ်လောက်လို့ ကိုဦးထင်လဲ”

“ဒါတော့ ကိုဦးလည်း မပြောတတ်ဘူး န၊ ဒါပေမဲ့ မွန်းက အိမ်အထိ လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ အတော်ရင်းနှီးတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မိုးနေသူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေများ ဖြစ်နေ လား”

“သူငယ်ချင်း”

နနုတ်ဖျားက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ဖြစ်သွားသည်။ န သိထား သည့် မိုးနေသူငယ်ချင်းထဲမှာ မွန်းလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှ မပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နုစိတ်ထဲမှာ အခုကိစ္စဟာ မရိုးသားဘူးလို့ ထင်တယ်”

“သေချာစုံစမ်းပြီးမှ ပြောတာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ကိုဦး ထင်တယ်၊ နမှာ သမီးမျက်နှာကို ထောက်ရဦးမယ်လေ၊ ပြီးတော့ မိုးနေဆိုတာ န ထင်သလောက် ဆိုးမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေါင်း အေးအေးထားပြီး န ပြန်ပါ၊ ပြီးတော့ မွန်း ရောက်လာတဲ့ အကြောင်း မိုးနေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြလိုက်၊ သူ သယ်လို တုံ့ပြန်လဲဆိုတာ န မြင်ရမှာပဲ”

“စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး ကိုဦးပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် နဲ့ စဉ်းစား”

နဲ့ စဉ်းစားပါသည်။

ကိုဦးပြောသလို နုမှာ သမီးလေးကလည်း ရှိသေးသည်။ သမီးဘဝကို မိသားစုစုံစုံညီညီနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်းစေချင်တာ နဲ့ ဆန္ဒဖြစ်သည်။ အဖေမဲ့သောဘဝမျိုး သမီးလေးကို မဖြစ်စေချင် သလို နုဘက်က ဤမျှ သွေးမဆူသင့်တာကိုပါ သွေးအေးချိန်မှာ စဉ်းစားဖြစ်လာသည်။

ဒီကိစ္စတွေကို တမလွန်ဘဝက မာမီသိရင် သူ့သမီးနဲ့အတွက် မာမီခံစားရမည့် သောကဝေဒနာကို နုကိုယ်တိုင် အမေဖြစ်လာမှ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ နုကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမီ ရယ်။ တမလွန်ဘဝက မာမီကို နု တောင်းပန်လိုက်သည်။

“နဲ့ ပြန်တော့မယ် ကိုဦး”

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ။ ကိုဦးဖြင့် နုလုပ်ပုံကို ရင်ထိတ်သွားတာပဲ။ နုလုပ်ပုံက တကယ့်ကို စိတ်မြန်လက်မြန်ပဲကွာ၊ နောက်ဆို သေချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်... ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဦး”

“ကိုဦးကလည်း နုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အရေးကြီး

လာချိန်မှာ ကိုဦးကို သတိရပြီး တိုင်ပင်ဖော်ပြလိုပါ”

အခုမှ နဲ့ ရှက်ပြီးလေးနှင့် ကိုဦးမျက်နှာကို မလုံမလဲ ကြည့်မိသည်။ နုလို အမြဲတည်ငြိမ်အေးစက်နေတတ်သည့်သူက အချစ်ရေးကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ ဘာတစ်ခုမှ အတွေ့အကြုံ မရှိသည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်လို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိတာ သူမဘဝမှာ ဒါ ပထမဆုံးပါ။ ညို ခရီးထွက်နေစဉ် ကြုံရာမရ ကိုဦးဆီ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဒီကိစ္စ အန်တီကို အသိမပေးပါနဲ့ ကိုဦး”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကိုဦးကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မသိစေ ရဘူး... ဟုတ်လား”

ကိုဦးက ချစ်စရာကောင်းသည့် သမီးကို ချီပိုးနမ်းရှုံ့ရင်း သူကိုယ်တိုင် ကားထဲအထိ သေချာလိုက်ထည့်ပေးပြီးမှ နုတို့ တားအထွက်မှာ လက်ပြနွှတ်ဆက်ရင်း ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ နုဖုန်း တိုလည်း ပြန်ပြင်ပေးလိုက်၍ ကောင်းသွားသည့်အတွက် နု တားပေါ်ရောက်ချိန်မှာ ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းက ခိုးနေဖုန်း။

နုစိတ်ထဲ မျက်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် သမီးမျက်နှာကို ထောက်ပြီး နုစိတ်ကို တစ်ဝက်မက လျှော့ချလိုက်၏။ သူ နုကို

ဘယ်လောက် လိမ်နိုင်ညာနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရသေးတာပဲ
ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ပြီး သူ့ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်သည်။

“န”

“ပြောပါ”

“ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ မိန်းမရယ်၊ အိမ်ပြန်
ရောက်ရောက်ခြင်း သမီးနဲ့ မိန်းမကို မတွေ့ရတော့ မောင်ပြန်
ရင်မောသွားတာပဲကွာ၊ အခု နုတို့သားအမိ ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်နားရောက်တော့မှာပါ”

“နုအသံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နု ကားမောင်းနေလို့
ဒါပဲနော်”

နုက အရင်ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ လူချင်း မတွေ့ရသေး
မောင်က နုအသံကို အခုတည်းက အကဲခတ်တတ်နေမှတော့
သူ့မျက်စိရှေ့ နု ရောက်တာနှင့် နုမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလွဲတို့
သူ သိမှာသေချာသည်။ နုက အစတည်းက ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ
မဟုတ်။ နု အခြေပျက်တာကို သူ ချက်ချင်းသိတော့မည်။ အိမ်ထဲ
ချက်ချင်းမပြန်ချင်တာနှင့် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရင်
လိုက်သည်။

ကိုဦးက နုကို ခေါင်းအေးအေးထားပါဟု ဆိုသည်။

ကိုယ့်ယောက်ျားမှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သား
တစ်ယောက်ရှိနေသည့်ကိစ္စက လက်တွေ့မှာ ကာယကံရှင်
ဖြစ်သည့် နုအတွက် ခေါင်းမအေးနိုင်ဘဲ ခံစားချက်မျိုးစုံကြောင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေသည်။ မွန်း အိမ်အထိ လိုက်လာတာကို
နု မသိသလို ဟန်ဆောင်မနေနိုင်။ ပြောသင့်ပြောထိုက်သည့်
စကားကို နု ပြောကိုပြောမှ ဖြစ်မည်။

ကိစ္စတစ်ခုကို ရင်ထဲ ကြာရှည်မျိုသိပ်မထားတတ်သည်မှာ
နု အကျင့်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုင်ပိုင်ချပြီးတာနှင့်
ကားကို အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ နု ထင်သည့်အတိုင်း
ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း နုတို့သားအမိ ပြန်အလာကို စောင့်နေ
သည့် မိုးနေ့ကို ခန့်သားချောမောမှုတွေနှင့်အပြိုင် လင်းလက်
တောက်ပနေတာကို တွေ့ရသည်။

“န”

နုကားကို မြင်တာနှင့် လက်တစ်ဖက်ငှေ့ယမ်းမြှောက်ပြပြီး
ပြုံးပျော်သွားသည့် မိုးနေ့မျက်နှာမှာ အပြစ်ကို ရှာမတွေ့။ ကိုဦး
ပြောသလို မွန်းတို့သားအမိကိစ္စဆိုတာ နု အထင်မှားတစ်
ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည့်အထိ မိုးနေ့ဆိုသည့် မောင်ကို

န ချစ်မိမြတ်နိုးမိတာ ဝန်ခံချင်သည်။

“ဟေး... သမီးလေး၊ လာပါဦး ဒယ်ဒီဆီကို”

သမီးက မိုးနေရင်ခွင်ထဲ အလိုက်သင့်ပါသွားသည်။ မိုးနေက သမီးပါးပြင်နုနုကို ဖွဖွလေးထိနမ်းပြီး နုမျက်နှာကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာကြည့်သည်။

“နောက်ဘယ်သွားသွား မောင့်ကို အသိပေး အကြောင်းကြားပြီးမှ သွားပါ နုရယ်”

“အသိပေးသားပဲ၊ မောင့်ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားတာလေ”

“ဪ... အဲဒါက ဖုန်းဘက်ထရီကုန်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ပုံမှန်က မောင့်ဖုန်းကို အမြဲ စက်ဖွင့်ထားတာပါ၊ နုတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ဟိုနားဒီနားပါ”

နုက မိုးနေမျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ သူတို့သားအဖနားက ဖြတ်လျှောက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ မိုးနေက နုမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သမီးနှင့်အတူ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လာသည်။

“ဪ... အိမ်ကို မွန်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လာတယ်၊ မောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့ မရလို့ပါတဲ့၊ ကြည့်ရတာ မောင်နဲ့ အတော်ရင်းနှီးတဲ့ပုံပဲ”

စိုးစိုးစာပေ

မွန်းဆိုသည့်အမည်ကြောင့် မိုးနေမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာ နု မြင်လိုက်ရသည်အတွက် နုရင်ထဲ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နုထင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်နေ၍ သိပ်တော့ မအံ့သြ။ မိုးနေ ဘာပြောမလဲ ဆိုတာကိုပဲ နု သိချင်နေ၏။

“မွန်းနဲ့ မောင်က အသိတွေလား”

“ဆိုပါတော့”

မိုးနေစကားက တုံးတိတ်နှင့် ထိုနေရာမှာ ရပ်သွား၍ နုဦးတိတ်မှာ မကျေနပ်။ နုကို တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟု နုဦးတိတ်မှာ အလိုလိုသိနေ၍ သမီးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မိုးနေမျက်နှာမှာ နုကလည်း မွန်းကိစ္စကို ဘာမှအရေးမထားဟန်နှင့် သူမ ညီချင်သောစကားကို ဆက်လိုက်၏။

“မွန်းသားဆိုတာကရော မောင်”

ဒီတစ်ခါတော့ မိုးနေကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ နုမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“မွန်းက နုကို ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ”

မွန်းဆိုသည့်အမည်ကို မိုးနေနှုတ်ဖျားက ကြားလိုက်ရ၍ အသည်းတွေ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။

“မွန်းတဲ့လား”

စိုးစိုးစာပေ

“န”

မိုးနေက နနားရောက်လာပြီး နပခုံးကို လာထိသည်။

“ဖယ်ပါ၊ နအသားကို မထိပါနဲ့”

“န”

သူ့လက်ထဲက သမီးကိုယ် နနထွေးထွေးလေးကို ဒေါသ
ဆွဲယူလိုက်သည့် နကိုကြည့်ပြီး သူ့လက်ထဲကသမီးကို န
အသာလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင် နနာမည်ကို မခေါ်နဲ့၊ ရှင် ခေါ်ရမှာ နမဟုတ်
မွန်း”

“န... မောင်ကို အထင်လွဲနေပြီ၊ မွန်းနဲ့ မောင်က
ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်က န ဘာမှမသိဘူးထင်ပြီး လိမ်ညီးညာညီးမလို့
မိုးနေ၊ ဟောဒီမှာ ရှင်တို့မိသားစုဓာတ်ပုံ၊ ကဲ... ရှင် ဘာ
ချင်သေးလဲ”

နရင်ထဲ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဒေါသနှင့် မိုးနေ
မွန်းထံမှ တမင်ချန်ရစ်ခဲ့တာလား၊ ကျန်ရစ်တာလား မသိ
ဓာတ်ပုံကို ပစ်ချလိုက်တော့ မိုးနေ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ န
လိုက်သော ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်

မြင်ရသည်။

“ရှင် မငြင်းနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

နအသံက နာကျင်မှုတွေနှင့် အက်ကွဲနေသလို မိုးနေမျက်နှာ
မှာလည်း တွေ့ရမှုတွေနှင့် ငြိမ်သက်လျက် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်
ခါလျက်နေသည်။

“န ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး နရယ်”

“ဒီကိစ္စတွေကို နနားလည်အောင် မောင် ဘယ်လိုရှင်းပြ
ဇွန်း မသိဘူး၊ မောင် ပြောနိုင်တာက နအပေါ်မှာ မောင်
ဘယ်တုန်းကမှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ယုံပါ”

“ယုံပါတယ် ဦးမိုးနေရယ်၊ ယုံလို့လည်း ရှင်လိုလူကို နမာမိ
အားနေတဲ့ကြားက ဇွတ်လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အခု ရှင်သား
ခါးရုံပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ကလေးက ရှင်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့
ကလေးအမေက ရှင်ကို လာရှာတာ၊ နဘက်က ပြောစရာကုန်ပြီ၊
သူနဲ့တာ ရှင့်ဘာသာ ကြိုက်သလိုလုပ်တော့”

“န”

နက သမီးကိုပွေ့ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ပိတ်ပင်
လိုက်သည်။ ကိုဦးပြောတော့ န အထင်မှားတာ ဖြစ်မှာပါတဲ့
အထင်မှားလည်း ကိုဦးပြောသလို ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းအပ်မယ့်

န ဆုတောင်းက မပြည့်။ မွန်းကျန်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်
မိုးနေ့ တစ်ချက်မငြင်းတာကိုက နအသည်းကို ဓားနှင့် တစ်
ထိုးစိုက်ချလိုက်တာထက် အခံရခက်စေသည့်အဖြစ်ပါ။

“န ကံဆိုးပါတယ် မာမီရယ်၊ မာမီစကားကို န န
မထောင်ခဲ့လို့ အခု န ခံစားနေရပါပြီ”

ခလုတ်ထိမှ အဓိကဆိုသည့်အတိုင်း န မာမီကို
ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုချလိုက်မိသည်။ သစ္စာမရှိသော
ကြောင့် နသမီးလေးဘဝမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ရတော့
အချစ်ကြီးတွေ အမျက်ကြီးသည်ဆိုသောစကားက အလေး
ထားတာ မဟုတ်။ မိုးနေ့ကို န ဘယ်လိုမှ ဆက်ပေါင်းရန် ဆန္ဒ
နမ့်လုံးထဲမှာ မွန်းတို့သားအမိနှင့် မိုးနေပုံသာ တဝဲဝဲလည်
ဆောက်တည်ရာမှ ခံစားချက်တွေအောက် နနလုံးသား အ
စိတ် အမွှာမွှာကွဲလျက် မချိမဆန့် ဖြစ်နေ၏။

“န... မငိုပါနဲ့ နရယ်၊ တော်ကြာ ခေါင်းတွေကို
ပါ့မယ်၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ် နရယ်၊ န ကျေနပ်တဲ့
နကို မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စက န ထင်သလို မဟုတ်
ပါဘူး”

အခန်းအပြင်ဘက်က မိုးနေ့အသံက နနားထံ သံရည်

စင်လာ၏။ နကို သူက တောင်းပန်ရုံနှင့် ဒီကိစ္စပြီးသွားမှာလား။
ထင်သလိုမဟုတ်ဘူးဆိုသော မွန်းတို့သားအမိကိစ္စကို န နား
ညီအောင် မောင် ဘယ်လိုများ ရှင်းပြချင်လို့လဲ။

မောင်ကို န မုန်းသည်။

မိန်းမနှစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို ဒီလိုပဲ ယုံအောင် လိမ်ညှာ
ညှစ်စားခဲ့တာ မောင်တို့လို ယောက်ျားတွေရဲ့ အတတ်ပညာ၊
ယောက်ျားမာယာအပြင် တခြားမရှိ။ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာ
ညှစ် မွန်းလည်း မောင်လိုလူကိုချစ်၍ မောင့်အလိမ်အညာကို
ထားပဲ ဖြစ်သည်။ အဓိကတရားခံမှာ မောင်ဖြစ်သည်။ တွေးရင်း
သည်တွေ ခါးလာသည်။

“... ”
န

“တံခါးဖွင့်ပါဦး နရယ်”

အခန်းတံခါးကို တခုနီးဒုန်းထုသံနှင့် မိုးနေ့ထံမှ အသံနားခံ
နရင်ကို ပိုနာကျင်စေတာပဲ ရှိသည်။ န ပါးပြင်ပေါ်
ဆက်မပြတ် စီးကျနေသော မျက်ရည်တွေကို န လက်ခုံနှင့်
ခြမ်းကြမ်း ဖိသုတ်လိုက်သည်။ န အချစ်ဆုံးလူက နအပေါ်မှာ
ရက်စက်လိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့။ အခုတော့ နရင်တွေ
သည်။

“န”

“အစ်ကိုလေး... ဖုန်းလာနေပါတယ်”

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ၊ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“ဆေးရုံကပါ၊ ကလေးအသက်မီချင်ရင် အမြန်လာပါတဲ့”

အခန်းထဲက နရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသလို အခန်းအပြင်က ဆေးရုံမှာ မိုးနေ အသံလည်း တိတ်သွားသည်။ မိုးနေ ဘာပြောမှလဲ၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ သိချင်စိတ် ရုန်းကြွလာချိန်မှာ မိုးနေအသံက အခန်းအပြင်မှ ပြန်ပေါ်လာ၏။

“န”

“မောင် ဆေးရုံကို ခဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ နုကို အကျိုးအကြောင်း မောင် ရှင်းပြမယ်၊ ဟုတ်လား”

“မောင် သွားပြီနော် န”

မိုးနေက နုကို တိုင်ပင်ခြင်း မဟုတ်။ အသံပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပြီး နုအခန်းရှေ့မှာ သူ့အသံပျောက်သွားကာ တစ်အိမ်ထဲ တိတ်ကျသွားပုံက ကြောက်စရာ ဖြစ်သည်။ ခဏနေတော့ မိုးနေကားသံ ကြားရသည်။ ခါတိုင်းလို ဒရိုင်ဘာပင် မခေါ်။ ကားသံ သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ နု အခန်းပြတင်းပေါက် လိုက်ကာအကွယ်မှာရပ်ကာ မိုးနေကား မြင်ကွင်း

ထွက်သွားသည်အထိ ငေးရင်းကျန်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံပေါ်က ကလေးသာ မိုးနေသား၊ မိုးနေရဲ့ ရင်သွေး ခြေရင် ဒီအချိန် မိုးနေရင်ထဲမှာ သားစိတ်နှင့် ပူပြင်းလောင်ကျွမ်း ဘော့မည်။ နု ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သမီးနား ပြန်လျှောက်တာ နု အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မိုးနေနှင့်တူသော ရယ်မောလျက် နုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ် နုထွေးသော သမီးလက်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နု ကြားကြီး ဝိုင်နေမိသည်။

ဆေးရုံမှာ သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းနေရသည့် ကလေးတံ နု ဖျတ်ခနဲရောက်သွား၏။ မောင့်ကို မုန်းပေမယ့် အပြစ် သာကလေးကို နု မမုန်းချင်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ကြီးစိုးနေသည့် နုမှာ နု ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခေါ်ပြင်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ နုလိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

“ကိုမိုး”

မွန်းက သူ့ကိုမြင်တာနှင့် သူ့အမည်ကိုခေါ်ပြီး မျက်နှာ
ပေါက်ပေါက်ကျသည်။ သူ မွန်းကို ဘာမှမပြောနိုင်။ ဆေး
ရတင်ထက်မှာ အောက်ဆီဂျင်ပိုက် အကူအညီနှင့် ခက်ခဲစွာ
အသက်ရှူနေသည့် သားမျက်နှာကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ
စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်နှင့် သားအခြေအနေ
သူ ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ။ အခြေအနေက စိုးရိမ်ရသည့် အနေအထား
ဆိုပေမယ့် မိုးနေစိတ်ထဲမှာ သားအတွက် မျှော်လင့်ချက် အပြည့်
ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မွန်းရယ်၊ ကိုယ်လည်း ဘာ
မသိရပါလား”

“မွန်းအပြစ်ပါ ကိုမိုးရယ်၊ ကိုမိုးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်
မပေးချင်တာနဲ့ သားကို ကျိတ်ကုရင်း အခုလို...”

စကားမဆုံးခင်မှာ မွန်းက အင့်ခနဲ ကျိတ်ငိုချလိုက်တော့
မွန်းခံစားချက်ကို စာနာနားလည်၍ မွန်းကို ဘာမှဆက်မပြောရက်ဘဲ
ပြောသွားသည်။ မွန်းဆိုတာ အရင်တုန်းက မွန်းပေမယ့် မိုးနေဆိုတာ
အရင်တုန်းက မိုးနေမဟုတ်တော့ မွန်းအတွက် အစစအရာရာတိုင်း
သူ့သတိထားနေရသလို မိုးနေကိုယ်တိုင်လည်း မွန်းတို့ကို ငွေကြေး
အပြည့်အဝပေးထားသည်မှလွဲ၍ တခြားအကြောင်းအရာတွေကို
စိတ်မဝင်စား။ မေ့ထားသလိုဖြစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံပါသည်။

မိုးနေလှုပ်ရှားသမျှ စိတ်ဝင်စားနေသည့် ဂျာနယ်တွေက
သူ့ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားတာနှင့် သူ့သတင်းကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အသင့်
ဖြစ်နေကြသလို သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ သူ့ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် မိုးနေ
ကိုယ်တိုင် အရင်လို စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ အနေ
အထိုင် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်ပစ်လိုက်တာလည်း ပါပါသည်။ လူယုံ
တစ်ယောက်နှင့် မွန်းတို့သားအမိ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်း
ပေးရင်း မွန်းနဲ့ သူ့ကြားက အဆက်အသွယ်လည်း ပြတ်တောက်
ပျက်စီးပါး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ သား ဆေးရုံရောက်သည့်အထိ ဖြစ်
သည်။

“သားကိုကြည့်ပါဦး ကိုမိုးရယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ကိုမိုးကို
အရင်း သတိလစ်သွားလိုက်တာ မွန်း ရင်တွေနာလွန်းလို့ပါရှင်”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မွန်းရယ်၊ သား အခုလို ဖြစ်ရတာ ကိုယ့်အပြစ်လည်း ပါပါတယ်၊ တကယ်ဆို သားကို ဒီလောက် အထိ ပစ်ထားသင့်ပါဘူး”

“သား”

“သားသား”

“သား သိပ်ချစ်တဲ့၊ သား သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ သားဒယ်ဒီ ရောက်လာပြီလေ”

မွန်းက သူမသားဖြစ်သူနား ပြန်ရောက်သွားကာ သား လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သားနား ကပ်ပြီး သားသိပ်ချစ်တဲ့ သားဒယ်ဒီ၊ သား သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ သားဒယ်ဒီ ရောက်လာပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ မိုးနေ့ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားတယ်။ နုနယ် ငယ်ရွယ်သော သားမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ မိုးနေ့ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တွေနှင့် ပြည့်သိပ်သွားသည်။ လေးနှစ် အရွယ် သားမှာ တကယ်တော့ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါ။ အခုတော့ အပြစ်မဲ့သားက လူကြီးတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဝေဒနာ ဆိုးကြီးကို နုနယ်ငယ်ရွယ်သော နှလုံးသားနှင့် မလိုက်အောင် မချီမဆန့် ခံစားခဲ့ရသော တရားခံဖြစ်နေတာ တွေးမိတိုင်း မိုးနေ့ ရင်မှာ မချီ။

“ကိုမိုးရယ်... သားကလေး ကလေးဖြစ်ပေမယ့် သိပ်လိမ္မာ တာပါ။ အသက်အရွယ်နဲ့မမျှအောင် လူကြီးမိဘတွေ အရိပ် အောက်ကိုလည်း နားလည်တဲ့ကလေးလေ၊ ဒီလိုကလေးလေးကြမှ...”

“တော်ပါတော့ မွန်းရယ်၊ ကိုယ် ဆက်မကြားပါရစေနဲ့၊ သားလုံးဟာ ကိုယ့်အပြစ်တွေပါ၊ အခု သားဖြစ်နေရတဲ့ ဝေဒနာ သူဟာ တကယ်တော့ သားကိုယ်စား ကိုယ်ဖြစ်ရမယ့် ဝေဒနာ တွေပါ၊ မွန်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ခဏတဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် နားဦး၊ ကိုယ် သားနားမှာ တစ်လှည့်နေပေးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုမိုးရယ်၊ ကိုမိုး ဒီမှာအကြာကြီးနေရင် နေပြိတ်က နားလည်ပါ့မလား”

မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မွန်းက သူရင်ထဲက ခံစားချက်ထက် မိုက်နက်နေသည့် နုရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဦးစားပေး စဉ်းစားနေ၍ မွန်းကို သူ စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မွန်းနှင့် သား ကြောင့် နု ဘယ်လောက် ခံစားနာကျင်နေရသည်ကို မိုးနေ့ အသိ ဖြစ်ပေမယ့် အခုချိန်မှာ သားနားမှာ သူ ရှိနေမှဖြစ်မှာကိုလည်း မသိသည်။

သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး နုကို သူ ဘာမှရှင်းမပြရသေး၍ မျက်ရည်မှာ လေးနေပေမယ့် သားနားက အခုချိန် သူ ပြန်လို့

မဖြစ်။ သား သတိရသည်အထိ သားနားမှာ သူရှိနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အရှင်းဆုံး ဝန်ခံရလျှင် သားအသက်က မိုးနေလက်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ သားရောဂါကလည်း အဖေလွမ်းသည့် ရောဂါကနေ ဖြစ်လာရသော အစားမမှန်၊ အအိပ်မမှန် စိတ္တဆန်ဆန်ရောဂါ ဖြစ်သည်။

“ကိုမိုး ပြန်ပါ။ မွန်းပဲ သားကို စောင့်လိုက်ပါမယ်။ တော်ကြာ ကိုမိုး ပြန်မလာရင် မနုမြတ် စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“နအကြောင်း ထားလိုက်ပါ။ အခုအရေးကြီးနေတာ သားအမြန်ဆုံး သတိရဖို့ပဲ။ ကဲ... မွန်း သွားနားလိုက်။ သားနားမှာ ကိုယ်နေလိုက်မယ်”

မွန်းက သူနှင့်ပေးမယ့် မသွား။

သားကိုတစ်လှည့်၊ မိုးနေမျက်နှာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး နေရာမှာ တွေ့တွေလေး ရပ်နေသည်။

“မွန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုမိုး၊ ကိုမိုးဆီ ခွင့်မတောင်းဘဲ ကိုမိုးအိမ်ကို သားစိတ်နဲ့ ရောက်သွားမိတာ မွန်း ရူးနေလို့ဖြစ်မှာပါ”

“မွန်း မရူးပါဘူး။ မွန်း ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“ဒါပေးမယ့် မွန်းကြောင့် ကိုမိုးတို့ လင်မယား”

“နက စိတ်သဘောထားကြီးမြတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ အခု လောလောဆယ် ကိုယ့်ကို နာကြည်းမုန်းတီးနေပေမယ့် အကြောင်းစုံ သိလာတဲ့တစ်နေ့ သူ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ နစိတ်ကို ကိုယ် သိပါတယ်”

“ကဲ... မွန်း သွားတော့”

“သားနားမှာ မွန်း နေချင်တယ်။ သားမပါဘဲ မွန်း ဘယ် ကိုမှ မသွားနိုင်ဘူး ကိုမိုး”

ပြောရင်း စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက မွန်းရင်ထဲက ဆောကကို ဖော်ပြပြီးဖြစ်နေ၍ သူ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ သားနားမှာ တစ်ချိန်လုံး သားမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိကြသူက မွန်းနှင့် မိုးနေဖြစ်သည်။ သားမျက်နှာလေးက တလေးအရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ချောမောလွန်း၍ သားကို မြင်သူ တိုင်းက ချစ်ကြသလို ရုပ်ရည်ချောမောသော ကလေးလေးအဖြစ် တအံ့တဩ သဘောကျ ချီးကျူးတတ်ကြသည်က သားနှင့် သွားသည့်နေရာတိုင်း ဖြစ်သည်။

အဖေနှင့် အမေတို့၏ အချောအလှတို့ စုဝေးနေသည့်သားက ဉာဏ်ပညာပိုင်းမှာလည်း သူမတူအောင် ထူးချွတ်ထက်မြက်သူလေး ဖြစ်နေ၍ သားကို မိုးနေကိုယ်တိုင် ချစ်ခဲ့မြတ်နိုးခဲ့ရသည့်ကလေးပါ။

နနှင့် လက်မထပ်ခင်ကရော၊ လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာပါ နကို အကြောင်း ဖွင့်ပြောဖို့ သူ့ဘက်က အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား ထုတ်ခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ ထိုအကြံအစည်က အောင်မြင် အမြောက်နိုင်ခဲ့။

နကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် သူ့ဘက်က န နှလုံးသားကို နာထူ အောင် မလုပ်ရက်၊ သားအကြောင်းပြောလျှင် နနှင့် သူ့ကြား တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာကိုလည်း သူ စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ အရိုးသား ဝန်ခံရလျှင် ခက်ခဲစွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသည့် နအချစ်၊ နမေတ္တာ ဆုံးရှုံးရမှာ သူ ကြောက်နေတာလည်း ပါသည်။ ဒီကြားထဲ နကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ နကိုပြောရမည့် စကားက မိုးနေအတွက် ပိုဆွဲအဖို့ ဖြစ်သွားသည်။ နနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် မိုး အောင်မြင်မှုက အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့သလို သူနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းမျိုးစုံကလည်း ကောင်းတာရော၊ မကောင်းတာပါ ပျံ့နေသည်။ အထူးသဖြင့် သားနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းအကြောင်း ဖြစ်သည်။

နလည်း ထိုကိစ္စတွေ ကြားပေမယ့် နနှုတ်ဖျားက သား ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ထုတ်ဖော်မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ သူကလည်း သားအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ ရှင်းပြစရာ မလိုခဲ့။

သမီးနှင့် ပျော်နေရသည့် နကိုကြည့်ပြီး နကွယ်ရာမှာ ကျိတ် သက်ပြင်းချခဲ့သည့် အချိန်တွေက သားကို ဆုံးရှုံးဖို့ ဖြစ်ခဲ့တာလား မသိ။

သားရယ်။

အားလုံးက ဒယ်ဒီအဖြစ်တွေပါ။

မိုးနေ မပြတ်သားခဲ့လို့ အားလုံး နာကျင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကို အခုမှ နောင်တရနေလည်း အကြောင်းမထူး။ မိုးနေကြောင့် န နာကျင်ကြေကွဲရသလို နနယ်သော သားနှလုံးသားမှာလည်း အဆရာ ပြင်းပြင်းရခဲ့သည်။

သား၏ မျက်နှာလေးကို တစ်စုံစီမိမိကြည့်ရင်း မိုးနေစိတ်တွေ အတိတ်ရှိရာအရပ်သို့ အပြေးရောက်သွားသည်။ ထိုနေ့က မိုးနေ ကျောင်းကပြန်လာတော့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် အမေ့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ မိုးနေ လန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အမေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

“မင်းညီမလေး မရှိတော့ဘူး သား”

“ဗျာ”

“မင်းညီမလေး သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားပြီ”

ပြောရင်း ဟီးခနဲငိုချလိုက်သည့် အမေ့ကိုကြည့်ပြီး မိုးနေ့ကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ ညီမလေးကို ခိုးသွားသည့်ကောင်ကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ညီမလေး ဆောင်းချစ်သူရည်းစားရှိမှန်း မသိအောင် ညှဲခဲ့သည့် သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ မိသားစုအားလုံးရဲ့အမြင်မှာ ရိုးရိုးအေးအေးနေတတ်သည့် ညီမလေးဆောင်းကို နို့နို့မစင်သေးသည့် ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်ထက် ပိုမမြင်ခဲ့တာကပဲ သူတို့အမြင်ဖြစ်ခဲ့သလားမသိ။

“ညီမလေးကို ခိုးသွားတဲ့ကောင်က ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူ့အမေ”

“အမေလည်း မသိဘူးသား၊ ဟောဒီမှာ မင်းညီမလေးကိုယ်တိုင် ရေးသွားတဲ့စာ”

အမေက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သူ့သမီးရေးသွားသည့်စာကို မိုးနေ့လက်ထဲ လာထည့်ပေးသည်။ စာအကြောင်းအရာက ဘာမှ မထူးခြား။ သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနှင့် သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားပြီဆိုသည့်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဘာသဲလွန်စမှ မသိ

လက်ထဲကစာကို ပစ်ချပြီး မိုးနေ့ ဆောင်းအခန်းလေးထဲ ဝင်ရှာတော့ အမေက မိုးနေ့နောက်က အတူပါလာသည်။ တစ်ခန်းလုံး မိုးနေ့ဝန်းခိုင်းကျနေချိန်မှာ အမေက မိုးနေ့ကို ငေးကြည့်နေရုံကလွဲပြီး ဘာစကားမှမပြော။ သမီးအတွက် ထူပူပြီး ငိုယုံကလွဲ၍ အမေ့ဦးနှောက်ထဲမှာ တခြား ဘာကိုမှ တွေးတောကြံစည်မိဟန်မသိ။

“ဟော... ဒီမှာ တွေ့ပြီအမေ၊ ဒါ သူ့ကောင်ပုံပဲဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ လူလေးရယ်၊ အမေလည်း ဒီစာကို ငါ့သားထာကာနီးမှ ရတာဆိုတော့ လူက ထူပူပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုငိုနေနဲ့မသိဖြစ်ပြီး ဝမ်းနည်းတာနဲ့ ငိုချလိုက်မိတာပဲ”

“မိုက်လိုက်တဲ့သမီး၊ အမေနဲ့ အစ်ကိုရင်ဘတ်ကိုမှ ခြေစုံတန်ရက်ပလေကွယ်”

အမေက မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် မိုးနေ့လက်ထဲကဓာတ်ပုံကို တန်တန်ယင်ယင်နှင့်ကြည့်ပြီး သူ့သမီးကို အပြစ်တင်သည်။ မိုးနေ့တော့ ဓာတ်ပုံထဲက သူမသိသည့်လူကို သေချာစူးစိုက် ကြည့်ရင်း ဒီလူ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ အဖြေရှာနေပေမယ့် သူလိုချင်သည့်အဖြေက ရှာမရ။

တကယ်တော့ မိုးနေ့ကိုယ်တိုင်လည်း အပေါင်းအသင်း

နည်းသူလည်းဖြစ်၊ ဒီမြို့လေးကို ပြောင်းလာတာလည်း သိပ်မကြာသေးတော့ ဒေသခံအိမ်ရှင်တွေကို သိပ်မသိတာလည်း ပါသည်။

“အမေ... ခဏနော်၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း အေးချမ်းနော်၊ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ သူက ဒီမြို့ခံဆိုတော့ ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူပဲသိမှာ”

“အေး... အေး သား သွားစရာရှိတာ သွားပါ၊ အခုအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သားရယ်၊ ကံကိုပဲ အပြစ်ပုံချရတော့မှာပေါ့၊ အမေသားလည်း ဒေါသရှေ့မထားပါနဲ့၊ အမေနဲ့ ညီမလေးမျက်နှာကိုထောက်ပြီး အရာရာ သတိရှိရှိ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ သားရယ်နော်”

“စိတ်ချပါအမေ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး... ကျွန်တော် သွားပြီနော် အမေ၊ ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုမနေနဲ့ဦး၊ အေးချမ်းနဲ့တွေ့ရင် ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားမှာပါ”

အမေ စိတ်အေးအောင် ပြောခဲ့ပေမယ့် မိုးနွေရင်ထဲမှာတော့ ညီမလေးဆောင်းအတွက် ပူလောင်နေသည်။ ဓာတ်ပုံထဲဆောင်း ချစ်သူက ဆောင်းနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကောင်လေးမဟုတ်။ မိုးနွေထက်ပင် အသက်ကြီးမည့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ

ရင်ထိတ်နေရသည်။ ခုခေတ်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်၍ မရတာ မိုးနွေ သိသလို အားလုံးလည်း သိထားသည့်ကြားက ဘာကြောင့်များ ညီမလေးဆောင်း ဒီလောက်မိုက်မဲရတာလဲ။ ညီမလေးရဲ့ချစ်သူက လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ဆိုရင်...

မိုးနွေ ဆိုင်ကယ်ကို ပိုအရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ အခုချိန်မှာ ညီမလေးရဲ့ချစ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အမြန်ဆုံးသိရမှ ဖြစ်သည်။ အေးချမ်းတို့အိမ်ရောက်တော့ အခန့်သင့်ပင် အေးချမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ပျက်နေသည့်မျက်နှာကိုပြင်ပြီး အေးချမ်းသားစုရှေ့မှာ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မိုးနွေ၊ မင်းပုံစံကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဒီဓာတ်ပုံထဲကလူကို မင်းသိလား အေးချမ်း”

“ကိုစိုးကြီးပဲ၊ ဒီလူနဲ့ မင်းက သိလို့လား”

အေးချမ်းက မိုးနွေထင်သည့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံထဲကလူကို မေး၏။

“သူ့ကို ငါမသိဘူး အေးချမ်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူက ငါ့ညီမဆင်းကို ခိုးပြေးသွားပြီ”

“ဟ... ဒါဆို ကိုစိုးကြီးက မင်းယောက်ဖပေါ့၊ ဒါဆို

၂၁၂

သုန္ဒရီ

မင်းညီမတော့ ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား မသိဘဲ
ကိုစိုးကြီးတို့မိသားစုက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့မိသားစုထဲကတော့
မိသားစုတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်မတည့်ကြဘူး
ကိုစိုးကြီးအဖေက မိန်းမရုပ်တော့ အမွေကိစ္စတွေလည်း ပါ
ပေါ့ကွာ၊ ကိုစိုးကြီးက မယားကြီးသား၊ သူ့အဖေကို မကျေနပ်
အရွဲ့တိုက်ရင်း မူးရူးနေတာ”

“ဟင်”

“ဒါဆို သူက အရက်သမားပေါ့ ဟုတ်လား”

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အဖေနဲ့ ရန်ကြီး
အချိန်မှာ သောက်တာမျိုးပါ၊ သဘောတော့ ကောင်းပါတယ်
အေးချမ်း ဘယ်လိုပြောပြော မိုးနေတော်ရမည့် ယော
အကြောင်းက ကျေနပ်အားရစရာ မရှိ။

“သူက ဘာအလုပ်လုပ်လဲ အေးချမ်း”

“သူ့အမေအလုပ်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ တွေ့
ပုံမှန်အလုပ်တော့ မရှိဘူးကွ”

ဒီလောက်ဆို မိုးနေသဘောပေါက်ပါပြီ။ ညီမလေး
ယူလိုက်သည့်ယောက်ျားက ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိသေး
မိသားစုချမ်းသာတာ၊ သူ့ချမ်းသာတာ မဟုတ်။ ယောက်ျား

အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်မှ တကယ့်
ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်ပါ။ ကိုယ်ကိုတိုင် ဘာအလုပ်မှ
လုပ်ဘဲ မိဘရှာဖွေသမျှ အခန့်သားထိုင်စားပြီး မိဘကို ပြဿနာ
မရှိနေသည့်လူကို ဘာအထင်ကြီးပြီး ဆောင်းက အားကိုးသည်
မရှိ။

မိုက်လိုက်တဲ့ ဆောင်း။ အိမ်အပြန်ခရီးလမ်းက အလာတုန်း
ထက် ပို၍သွေ့ခြောက်လေးလံသွားသလို ထင်မိသည်။ သူ့ဌေး
လူပေါ်ကျော အရက်သမားဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို အမေကို
မသိလိုပြောပြရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားရင်း အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့
အိပ်ပေါက်ဝမှာ လည်တစ်ဆန့်ဆန့်နှင့် မိုးနေအလာကို
သောကမျက်နှာနှင့် စောင့်ကြိုနေတာနှင့်ဆုံသည်။

“ဘာတဲ့လဲ သား၊ သားညီမလေးချစ်သူက ဘယ်သူလဲ၊
သိကလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်တာတဲ့လဲ သား”

အမေမေးခွန်းတွေက သမီးအတွက် စိုးရိမ်ခြင်းတွေနှင့် တသီ
ဖြစ်ပြီး၊ သားဖြစ်သူ မိုးနေမျက်နှာကို မပြတ်အကဲခပ်နေတာ
ဖြစ်ရသည်။

“ထိုင်ပါဦးအမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး
အပြောကြရအောင်”

“အေးပါ သားရယ်... အေးပါ”

အမေက မိုးနေ့ရှေ့ကခုမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ အမေဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး မိုးနေ့ မပြောရက်ပေမယ့် သူသိလာသမျှအကြောင်းတွေ အမေ့ကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်တော့ အမေ့ခမျာ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ အကြာကြီးငိုသွားသည်။

“အေးလေ... ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သားရယ်၊ ကံကိုပဲ အပြစ်ပုံချရတော့မှာပေါ့”

“သမီးမိုက်... သမီးမိုက်”

“လုပ်ရက်ပါပေကွယ်”

“မငိုပါနဲ့ အမေရယ်၊ သူတို့ ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ အေးချမ်းကို စုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်၊ အမေသာ နေကောင်းအောင်နေပါ”

အမေက မိုးနေ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ သမီးအတွက် ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေမှာကို မိုးနေ့ သိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ အေးချမ်းကြောင့် ဆောင်းတို့ရှိသည့်နေရာ သိခွင့်ရပေမယ့် သူ လိုက်မသွား။ သူတို့ဘက်က လူကြီးစုံရာနှင့် ဆောင်းကို လာအပ်တော့ အမေက မျက်ရည်တစ်စင်းစက်နှင့် သူ့သမက်နှင့် သမီးကို လက်ခံသည်။

ဆောင်းခင်ပွန်းဖြစ်လာသည့် ကိုစိုးကြီးက သဘောကောင်းပေမယ့် အရက်ကို လူသိအောင်တစ်မျိုး၊ လူမသိအောင်တစ်မျိုး သောက်နေတော့ အမေက မျက်နှာပျက်သလို မိုးနေ့လည်း စိတ်ချမ်းသာ။ ဆောင်းမှာတော့ ပြောစရာ မရှိ။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဆက် ကာရ၊ အမေနဲ့ အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်ရည်ရနှင့် ဆားစရာကောင်းအောင် လင်ဆိုးမယား တဖားဖား ဖြစ်နေသည်။

ယောက်ျားအိမ် ဆောင်းလိုက်နေပေမယ့် သူတို့ချင်း မတည့်သည့် မိသားစုထဲမှာ ဆောင်းကို ဝိုင်းရန်လုပ်ကြတာ ခံရပေမယ့် အမေနှင့် အစ်ကိုကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရဲ။ ဒါပေမယ့် ဆောင်း သတင်းတွေကို အေးချမ်းကတစ်ဆင့် မိုးနေ့ ပြန်ကြားနေရတာတွေ ရှိပေမယ့် အမေ့ကို ဘာမှန်ပြန်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း အတွင်းကျိတ် မျှိုသိပ်ထားချိန်မှာ ဆောင်းခင်ပွန်း ကိုစိုးကြီးက အက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားသည်။ သားကိုယ်ဝန်နဲ့ ညှိုးငယ်စွာ မိုးနေ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည့် ဆောင်းကိုခေါ်ပြီး မိုးနေ့တို့ မြို့လေးမှ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ သားကို မွေးဖွားပြီးချိန်မှာ ဆောင်းက ဇာတာတစ်ခန်းထလာသည်။ ဆောင်းကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာစက်ဝင်ပြီး ဆောင်းမျက်နှာလေးကို မမြင်ရမနေနိုင် ဆောင်းကို ခမ်းတမ်းစွဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်နှင့် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ

ဆုံမိကြသည်။

ဆောင်းက ဘယ်လို ရှောင်ပြေးပေမယ့် မရ။ ဆောင်းရှိရာ အရပ်ကို မရရအောင် ရှာဖွေလိုက်လာသူကြောင့် ဆောင်း စိတ်ညစ် ရသလို ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ နောက်ဆုံး ဆောင်းကို ဇွတ်အတင်း ကားတင်ခိုးပြေးသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆောင်းကို တကယ်ချစ်၊ တကယ်မြတ်နိုးသူလည်းဖြစ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမကိစ္စမှာ ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ မရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သော ဦးမင်းရင်ဆိုသူက ဆောင်း နှင့်ကြုံမှ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မထောက်နိုင် သည်းကြီးမည်းကြီး ချစ်ခဲ့သူကြောင့် ညီမလေးဆောင်းအတွက် တစ်ဖက်က ဝမ်းသာ ကျေနပ်ခဲ့ရသလို ဆောင်းကို ကလေးတစ်ယောက်အမေမုန်း မသိသော ဦးမင်းရင်ကြောင့် သားကိစ္စကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိကြ။

“ဆောင်းမှာ သားရှိတာ အဖြစ်မှန်ပဲ၊ သူ မပေါင်းချင်ဘူး ဆောင်းကတော့ သားရှိတာ သူသိအောင် ပြောရမှာပဲ အမေ”

“အခုမှ ဖြစ်မလား မိဆောင်း၊ ဟိုက ညည်းကို မုဆိုးမထောင် လို့ပဲ သိထားတာ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေလို့ သိထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူမိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း သူ့သားအ

သိပ်ချစ်လို့ သူ့သားစိတ်ကြိုက် ရွေးထားတဲ့ ချွေးမကို မုဆိုးမလေးမှန်း သိသိနဲ့ တကယ်သမီးအရင်းလို လက်ခံပေးကြတဲ့ စေတနာ၊ အတ္တာတွေကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားဦး၊ အခုကြုံမှ ညည်းက ကလေးတစ်ယောက်အမေပါဆိုရင် သူတို့ဘက်က လွယ်လွယ် လက်ခံကြပါ့မလား ဆောင်းရယ်”

အမေစကားကြောင့် ဆောင်း အကြာကြီးငိုငိုသွားသလို အမေကိုယ်တိုင်လည်း သူ့မြေးကိုကြည့်ပြီး တွေတွေကြာ ငြိမ်နေ သည်။ အမေကို သားအကြောင်း ပြောသာပြောနေရပေမယ့် ပြန် သွားမိတော့ ရင်မောသွားသည်။ ဦးမင်းရင်က ဆောင်းကို တုန်နေ ဆောင်ချစ်ပေမယ့် ဆောင်းမှာ ကလေးရှိနေတာကို လက်ခံလိုသူ မဟုတ်။

သူ့သဘောနှင့်သူ ဆောင်းကို ဇွတ်အတင်း ကားတင်ပြေး သွားသည့်နေ့တည်းက ဆောင်းက သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိကြောင်း ပြောတော့ ဦးမင်းရင်က မယုံ။ နာမည်ရဲ့မှာ လေးစားသမှုနဲ့ ဦးတပ်ခေါ်နေရပေမယ့် ဦးမင်းရင်ဆိုသည့်သူက အသက် သုံး သယ်ပင် ပြည့်သေးသူ မဟုတ်။ ဆောင်းပြောစကားကို မျက်လုံး မောက်တောက်တွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်တော့ ဆောင်း ငိုချင်လာသည်။

“အခုအချိန်ရောက်မှ ဆောင်းမှာ သားတစ်ယောက်မကလို့ သားအယောက်တစ်ရာရှိပါတယ်လို့ပဲပြောပြော ကို ဂရုမစိုက်ဘူး ဆောင်း”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဆောင်း လိမ်နေတာကို သိတယ်လို့ပြောတာ၊ ဆောင်းမှာ သားရှိရင် ဘယ်မှာလဲ ကိုယ့်ကိုပြ”

“ဟင်”

“ကိုနဲ့ ဆောင်း စတွေ့တည်းက ဆောင်းမှာ ဘာကလေးမှ မရှိဘူး၊ ဆောင်းအိမ်ကိုလည်း ကို ရောက်ပြီးပြီ၊ ဘယ်မှာလဲ ကလေး”

“ဟို... အဲဒါက သားကို သူ့အဒေါ်က လာခေါ်သွားတာ ရှင်မှ မသိဘဲ”

“သားတဲ့လား”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ရှင် ဆောင်းကို ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့... ပြီးတော့ ချစ်လို့”

“အို”

“နောက်ဆို ကိုနဲ့ သားတွေအများကြီး ဆောင်းနားမှာ အိပ်

ရှိနေမှာပါဗျာ၊ အခုတော့ မညာတတ်ဘဲ ညာနေတဲ့ ကောင်မလေး ကို ဟောဒီလို...”

“ရှင်နော်... မဟုတ်ဘူးဆို”

“အို”

“ဆောင်းကိုလွှတ်ပါ၊ ဆောင်း အမှန်တွေ ပြောနေတာ”

“နောက်ဆို ဒီထက်ပိုမှန်တဲ့ စကားတွေ ပြောရဦးမှာပါ ဆောင်းရယ်”

“ဦးမင်းရင်... ရှင်နော်”

“ချစ်တယ် ဆောင်းရယ်”

အစတည်းက ဆောင်းပြောသမျှစကားကို ယုံကြည်လက်ခံ ပေးခဲ့သည့်လူကို အပြစ်တင်ချင်ပေမယ့် တင်လို့မဖြစ်သည့် အကြောင်းတွေ ဆောင်းမှာ ရှိခဲ့သည်။ ထိုအရာက ဝါခြားမဟုတ်။ ဦးမင်းရင် ဆောင်းအိမ်ကို ရောက်လာချိန်မှာရော၊ ဆောင်းကို တွေ့သည့်အချိန်မှာပါ ဆောင်းနားမှာ သားက အတူရှိမနေခဲ့။

အဘွား၏ အသည်းကျော်လေးဖြစ်သော ဖိုးလပြည့်က အိမ်ချိန်မှာပဲ ဆောင်းနားရောက်လာတတ်ပြီး ကျန်သည့်အချိန်မှာ အဘွားက သူ့မြေးကို လက်ကမချ။ ဖိုးလပြည့်ကလည်း သူ့အဘွားမှ အဘွားဆိုတော့ ဆောင်းနှင့်အတူ သားကို မမြင်မတွေ့နိုင်ကြပါ။

ထိုထက်ပိုသည်က ကိုစိုးကြီးညီမ မွန်းက ဖိုးလပြည့်ကို သူ့အစ်ကို ကိုယ်စား တုန်နေအောင် ချစ်သည်။ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေသည်။

ဆောင်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတော့ မွန်းက သားကို အပိုင်ယူချင်ပါကြောင်း မိုးနေ့တို့ထဲမှာ တရားဝင် တောင်းဆိုလာ ၏။ အစကတော့ မိုးနေ့ကိုယ်တိုင် သူတူကို မပေးနိုင်။ သားက မိုးနေ့ကို ဒယ်ဒီဟုခေါ်ပြီး သူ့အဖေဟု ထင်နေ၏။ ပြဿနာ အနှစ် ထွေးတွေကြားမှာ အမေက ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီးဆုံးသွားတော့ မွန်းက ဖိုးလပြည့်ကို သူနှင့်အတူ ခေါ်ထား သည်။

ဆောင်းကိုယ်တိုင် ထိုကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဦးမင်းရင်၏ အစီအစဉ်နှင့် ဆောင်းတစ်ယောက် ယောင်နောက် ဆံထုံးပါဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ဦးမင်းရင်တို့ တစ်မိသားစု နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်ခွာသွားကြမည့် အစီအစဉ်မှာ ဆောင်း နေရစ်ခဲ့ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်။

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ဆောင်းရယ်၊ ဒီမှာ အမေလည်း မရှိ တော့ဘူး၊ ဖိုးလပြည့်လေးကို အစ်ကိုသားအရင်းလေးလို စောင့် ရှောက်မှာပါ၊ ညီမလေးဘဝကို မဖျက်စီးချင်ပါနဲ့”

“သားကို ဆောင်းခေါ်သွားပါရစေ၊ အစ်ကိုရယ် သားနဲ့

ဆောင်း မခွဲနိုင်ဘူး”

ဆောင်းက ငိုလည်းငို၊ ပြောလည်းပြောနှင့် တကယ့်အရူး မလေးလို ဖြစ်နေ၏။ ကိုယ့်ညီမလေးခံစားနေရတာကို မိုးနေ့ ကိုယ်တိုင် မကြည့်ရက်ပေမယ့် ဆောင်း အနာဂါတ်ကို သားကြောင့် မပျက်စီးစေချင်။

“မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းအပေါ်မှာ ဆောင်းယောက်ျားရော၊ ယောက်ျားမတွေကပါ ဒီလောက် ကောင်းနေ ကြတာ၊ သူတို့လိုလူမျိုး နောက်ထပ် ဆောင်းဘဝမှာ တွေ့ဦးမယ် ထင်နေလို့လား”

မိုးနေ့အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာ ခေါ် လက်ဖဝါးအုပ်ပြီး ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုသည်။ ဦးမင်းရင်လောက် ဆောင်းကို ချစ်နိုင်သူ မရှိ။ ဆောင်းယောက်ျားမ တွေကလည်း ဆောင်းအပေါ်မှာ တကယ့်သမီးအရင်းနှင့်မခြား မေတ္တာထားကြသူတွေ။

“ပြန်ပါတော့ ဆောင်းရယ်၊ ဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှာ ပျော်အောင်နေ၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ဘဲ၊ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နေတာကို ဆောင်းလည်းသိပါတယ်”

ဆောင်းသိပါသည်။

သိလွန်း၍ ဆောင်းရင်တွေ ကွဲမတတ် နာကျင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးမင်းရင်က ဆောင်းကိုသာချစ်သူ၊ ဆောင်းနှင့်အတူ ပါလာမည့် မည်သည့်အစွယ်အပွားကို လက်မခံ၊ မချစ်နိုင်ခြင်းထဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တလားမသိ၊ ဆောင်းရင်မှာ အခု ဦးမင်းရင်၏ ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီ။

သူ့ရင်သွေးလေး ရှိပြီဆိုတာ သိတည်းက ဦးမင်းရင်အပါအဝင် ယောက်ျားတွေပါ ပျာနေကြသည်။ ပျော်နေကြသည်။ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေကြသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဆောင်းရင်ထဲထဲ ရင်သွေးလေးက အမွှာဖြစ်နေ၏။ မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်နေကြသူတွေကိုကြည့်ပြီး သားကြီးမိုးလပြည့်ကို ခွဲပြီးထားခဲ့ရမည် ဆောင်းရင်ထဲ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေ၏။

“ဆောင်းရေ”

“ဟိုမှာ နင့်ယောက်ျား လိုက်လာပြီ ဆောင်းပြန်တော့ နင့်ကို ဒီကပဲ ငါ နှုတ်ဆက်လိုက်မယ်၊ လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့တဲ့သူတွေထဲမှာ ငါပါမှာ မဟုတ်ဘူး ဆောင်း”

မိုးနေက သူ့နားရောက်လာသည့် ဦးမင်းရင်ကို လေယာဉ်ကွင်းကို သူလိုက်ပို့နိုင်မှာမဟုတ်ကြောင်း ပြောပြီး တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်သည့် ဦးမင်းရင်က ဆောင်းအတွက် အစစအရာရာ

စိတ်ချဖို့ အထပ်ထပ်မှာပြီး မိုးနေကို နှုတ်ဆက်၏။ သူမိန်းမထက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်တက်သွားသည်။ ဆောင်းတို့ နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီးနောက်မှာ မိုးနေထံ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ မိုးနေ ထိုစာအိတ်လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ စာရေးသူက ဦးမင်းရင် ဖြစ်နေ၏။

အမွှာမောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေသော ဆောင်းတို့ သားစုဓာတ်ပုံလေးနှင့်အတူ ဆောင်း ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ရှိနေကြောင်း ရေးသားသည့်စာဖြစ်နေ၍ စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချပြီး မိုးနေ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ အခုချိန်ကစပြီး သားစုပလည်ရဲ့ အဖေအမေနေရာမှာ သူ့ဘက်က မေတ္တာအပြည့်နှင့် ဖြည့်ဆည်းပေးရန်ဖြစ်သည်။

တကယ့်လက်တွေ့မှာကြတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စက ဆင်သလောက်မလွယ်။ ဒီတော့ သူ့အနေနှင့် မွန်းကို အစစအရာရာ အကုန်စရာ ဖြစ်လာ၏။ မိုးလပြည့်နေရာမှာ မိုးနေက ဖခင်မေတ္တာချာ မိခင်မေတ္တာပါ ပုံအောပေးသည်ဆိုပေမယ့် တကယ့်မိန်းမတစ်ယောက်လိုတော့ သားအပေါ်မှာ အစစအရာရာ အသေးစိတ်က ဆိုက်ပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်။

စီးပွားရေးအလုပ်ကတစ်ဖက်၊ ကလေးကတစ်ဖက်နှင့်

သားသားဖိုးလပြည့်က သူ့မာမိ မွန်းလက်မှာပဲ အချိန်ကုန် လူလား မြောက်လာရသလို မွန်းကိုလည်း သူ့အမေအမှတ်ဖြင့် မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံနိုင် ဖြစ်လာ၏။

“သားကို မွန်းနဲ့ပဲ ထားပါ ကိုမိုး၊ လုပ်စရာရှိတာကို စိတ် ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်၊ မွန်းဘဝမှာ သားရှိရင် ပြည့်စုံပါပြီ”

သားတာဝန်ကို မွန်းယူလိုက်သည့်အချိန်ကစပြီး မိုးရေ သူငယ်ချင်း ရပ်ရှင်ခါရိုက်တာဖြစ်လာသည်။ အေးချမ်းကြောင့် မရည်ရွယ်ဘဲ သရုပ်ဆောင်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်။ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်။ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချိန်မှာ အချစ်ဦး နုနှင့် ပြန်ဆုံပြီး နုအချစ်ကိုရော၊ နုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး နုကို ဖွင့်မပြောခဲ့ခြင်း က သူ့အမှားဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာဦးလည်းဖြစ်၊ မနုဗြတ် သိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်လည်း ဖြစ်နေတော့ သားကိစ္စကို သွားမပြောပါနဲ့ဦးလား ကိုမိုးရယ်၊ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းခြင်း ဖွင့်ပြောရင်လည်း ရပါတယ်”

မွန်းက နုဘက်က ခံစားပြီး နုကို ညှာတာစွာပြောလာတော့ မိုးနေလည်း ပျော်နေသည့် နုမျက်နှာလှလှလေးကို ငေးကြည့်ရင်း နု စိတ်ညစ်၊ စိတ်ဆင်းရဲစေမည့်စကားကို ပြောမထွက်ဖြစ်ခဲ့

တစ်နေ့ပြောမည်၊ တစ်နေ့ပြောမည်နှင့် ရက်ရွေးလာခဲ့မိသမျှ အရတော့ နု နှလုံးသားကို နာကျင်စေခဲ့သလို နုနယ်ငယ်ရွယ်သော သား၏နှလုံးသားကိုပါ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေခဲ့သည်။

“ဒယ်ဒီ”

“သား... ဖိုးလပြည့်၊ သားနားမှာ ဒယ်ဒီရှိနေတယ်လေ၊ သိဒီကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး သားရယ်”

ကယောင်ကတန်းစိတ်နှင့် သားက သူ့အဖေကို တမ်းတ သံလေးကို နားထောင်ပြီး မိုးနေရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူနှင့် အမေထံမှာ အချောအလှတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသောသားက ကယ် ချစ်စရာကောင်းသောကလေးဖြစ်သည်။ မိုးနေအသံ ကတော့ သားက သူ့ကို မျက်လုံး ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်၍ မိုးနေ ခံနာကိုကြည့်သည်။

“သားနားမှာပဲ နေပါနော်၊ သားကိုခွဲပြီး ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ ဆိုတဲ့ ဒယ်ဒီရယ်၊ ဒယ်ဒီကို သား မခွဲနိုင်ဘူး”

“အေးပါ သားရယ်၊ ဒယ်ဒီ သားနားမှာပဲ နေမှာပါ။

ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“တကယ်လား ဒယ်ဒီ”

“တကယ်ပေါ့ သားရ၊ သားသာ နေကောင်းအောင်
သားနေကောင်းတာနဲ့ ဒယ်ဒီတို့ လျှောက်လည်ကြစေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒယ်ဒီရယ်၊ သားကိုကတိအောင်
ဘယ်တော့မှ မပျက်ရဘူးနော်”

“မပျက်ပါဘူးကွ၊ သားသာ နေကောင်းအောင်နေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... သား အမြန်ဆုံးနေကောင်းအောင် ကြိုး
ပါမယ်”

ချစ်စရာကောင်းသလို သနားစရာကောင်းလှသည့်
အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မွန်းက သားမမြင်အောင် ကျိတ်ပြီးမျက်နှာ
နေသည်။ မွန်းက သူ့ချစ်သူဆုံးပြီးတည်းက လုံးဝအိမ်ထောင်
မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ့မဘဝကို သူ့အချစ်ဆုံး တူလေးဖိုးလပြည့်
အချိန်ပြည့် ဖြူပ်နှံထားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သားဖိုးလပြည့်က သူ့
ဆောင်းကိုယ်စား မွန်းကို သူ့အမေဟု ထင်နေရှာသူ။ မွန်းက
ဒါကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သဘောကျနေယုံမက သားတို့
မျက်စိရှေ့က တစ်ချက်အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့သည်။

“ကိုမိုး”

“ဟင်”

“ကိုမိုးဆီ ဆောင်း ဖုန်းဆက်သေးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... မွန်းစီကို ဖုန်းဆက်လို့လား”

“သားသားကို သူ့အမေနဲ့ စကားပြောစေချင်လို့ မွန်း
ဆက်လိုက်တာပါ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သူ ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“ဪ...”

နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသော သားမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်
ရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။
အိပ်ထဲမှာတော့ ကိုယ်စီအတွေးတွေနဲ့ပါ။ ဆောင်းမှာ နောက်ထပ်
ငါးသွေးလေးတစ်ယောက် ထပ်ရနေသလို ဆောင်း၏ အိမ်ထောင်
ရေးကလည်း သာယာပျော်ရွှင်စရာအတိုင်းသော အိမ်ထောင်ရေး
ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆောင်းဘဝမှာ သားသားဖိုးလပြည့် မပါတာကလွဲရင် အားလုံး
ဆောင်းသဘောအတိုင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းက ဖိုးလပြည့်ကို သူ့
အထဲကိုခေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းကို မိုးနေ့သီသလို မွန်းလည်း
သိသည်။ အခု ဆောင်း မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာလည်း သူ့
အဖေကို သူ့မနဲ့အတူ ခေါ်သွားဖို့ကလွဲပြီး တခြားမဖြစ်နိုင်။ အရင်
အတိုင်းတိုက်တွေတုန်းကလည်း ဆောင်းက သားဖိုးလပြည့်ကို သူ့မနဲ့

အတူ ခေါ်သွားချင်ပေမယ့် သူမခင်ပွန်းသည်ကြောင့် ဆောင်း
 ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့။ အခုရော ဆောင်းခင်ပွန်းဘက်က
 သဘောထားတွေ ပြောင်းလွဲခဲ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဆောင်း
 ကိုယ်တိုင်ပဲ သူမသားမျက်နှာကို မြင်ချင်တွေ့ချင်လို့ပဲလား။
 ဆောင်းနှင့် ဖိုးလပြည့်။ ဆောင်းနှင့် ဦးမင်းရင်အကြောင်း
 တွေးမိတိုင်း မိုးနေ့ အမြဲစိတ်ရှုပ်ခေါင်းရှုပ်ရသည်။ ဦးမင်းရင်
 ဆောင်းနှင့် သူ့အမွှာကလေးနှစ်ယောက်အပါအဝင် နောက်ရင်ညှော်
 လေးကိုပါ တုန်နေအောင်ချစ်ပေမယ့် ဆောင်းအရင်ယောက်ျားနှင့်
 မွေးထားသည့် ဖိုးလပြည့်အပေါ်မှာ ခံယူထားသည့် သူ့သဘော
 ထားက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကလေးကို အဝေးကထောက်ပံ့တာ ကျွန်တော် ဘာ
 မပြောပါဘူး ကိုမိုးနေ့၊ ဒါပေမယ့် ဆောင်းက တခြားတစ်ယောက်
 ရထားတဲ့ကလေးကို ကျွန်တော် မချစ်နိုင်ဘူး။ မေတ္တာမထားနိုင်
 မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရရင် အဲဒီကလေး
 မျက်နှာမြင်တိုင်း ဆောင်းရဲ့အရင်ယောက်ျားကိုချည်း ပြန်မြင်နေ
 မယ့်အဖြစ်မျိုး ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမုန်းဆုံးပဲ”

ဦးမင်းရင်ဘက်က သူ့သဘောထားကို အတိအလင်း
 ပြောပြီးဖြစ်သလို ဆောင်းသားလေး ဖိုးလပြည့်ကိစ္စမှာလည်း

တစ်ခုမှ သူနှင့် အပတ်သက်မခံခဲ့။ ဆောင်းမှာသာ လက်ရှိ
 ဆောင်းထောင်နှင့် မိသားစုနှင့်လည်း မခွဲနိုင်။ အရင်သားအပေါ်မှာလည်း
 ခင်တစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ခံစားနာကျင်ကြေကွဲ
 နသူအဖြစ် ဆောင်းအဖြစ်က ရင်မောစရာ ဖြစ်သည်။

နုဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ နက သူမဖုန်းကို စက်ပိတ်ထား
 သည်။ ဖိုးလပြည့်အခြေအနေက စိတ်မချသေး၍ သားအနားက
 ဖုရသလို န နားကိုလည်း မသွားနိုင်။ အခုချိန်လောက်ဆို န
 ကို ဘယ်လောက် မုန်းတီးနာကျည်းနေမလဲဆိုသည်က တွေး
 စရာပင် မလို။

နုအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ မိုးနေ့ရင်တွေ ပူလာသည်။
 အချစ်ကြီးသလို အမျက်ကြီးသည်။ နုအချစ်ကို မိုးနေ့
 ယ်တိုင် လွယ်လွယ်နှင့်ရခဲ့တာ မဟုတ်။ နု အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းနေ
 ည့်ကြားက မလျှော့သောအချစ်ခွဲနှင့် နုအချစ်ကို မရရအောင်
 စားခဲ့တာကို သူမမေ့။

မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နုရယ်။

မောင့်ကြောင့် နုနုလုံးသားကို နာကျင်ထိခိုက်စေခဲ့တာ မောင့် အပြစ်ပါ။

မိုးနေ့စိတ်ထဲမှာ ညို့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ပေမယ့် ညို့ထဲ အလုပ်ကိစ္စနှင့် နိုင်ငံခြားမှာ ရောက်နေ၍ အားကိုးချင်ပေမယ့် အားကိုးလို့မရ။ နုနုမှာ ညို့သာရှိနေရင် နုကို ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်မှုတွေနှင့် ကြိုးစားနှစ်သိမ့်ပေးမှာ သေချာသည်။ ညို့ထဲ လူတစ်ဖက်သား၏ ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် နားလည် ပေးနိုင်သူဖြစ်သည့်အပြင် နုရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေခြင်းက မိုးနေ့အတွက်ရော နုအတွက်ပါ ကံကောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အခုကိစ္စမှာလည်း ညို့ကို သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန် တွေကို မိုးနေ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟဝန်ခံချင်သည်။

ညို့ပြန်လာသည့်အချိန်အထိ သူမစောင့်နိုင်၍ ညို့နှင့် ဆက်သွယ်လို့ ရနိုင်မည့်သူတစ်ယောက်ထံ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်သည်နှင့် သူလိုချင်သည့် ညို့ဖုန်းနံပါတ်က မိုးနေ့လက်ထဲ ရောက်လာ၏။

အချိန်မဆိုင်းဘဲ ညို့ထံ ချက်ချင်း ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ညို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်ပါ... မိုးနေ့လေ”

ညို့က သူဖုန်းဆက်တာကို မအံ့သြ။ မိုးနေ့ပြောသမျှ ခံရည်လက်ရှည် နားထောင်ပေးသည်။

“စိတ်အေးအေးထား မိုးနေ့၊ နု ပြောပြလို့ ညို့အားလုံး ပြီးပြီ၊ ညို့ ပြန်လာရင် အခု မိုးနေ့ပြောတဲ့အတိုင်း နုကို ပြောပြမှာပါ”

“သင့်ခံယူ ညို့”

ညို့ထံမှ ကတိရလိုက်၍ မိုးနေ့ရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ သောက်သာရာ ရသွားသည့်အတွက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟင်း ချလိုက်သည်။

ညက မှောင်မိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ကြီးစိုးမင်းမှုနေစေ။ ဟိုးအဝေးက နေပြင်တော်သော ရွှေတိဂုံဘုရားကို စိတ်ပါလက်ပါ ဦးခိုက်ရှိခိုး ချစ်သည်။

အခန်း (၁၄)

နုသည် သူမမျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း မငိုဘူးဟု စိတ်ကိုတင်းထားသည့်ကြားမှ ဖြူနုသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ ရွဲ့ရွဲ့စိုအောင် စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို မတားမြစ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၍၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဟာ နုထင်သလို အတိုင်း ဖြစ်နေတာပါပဲလားဟုတွေးကာ ရင်နှင့်မဆုံနိုင်သော ခံစားချက်များကို ထွေးပွေလျက် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးလာခဲ့သည့် ချစ်စရာမိသားစုလေးတစ်ခု။ မိုးနေ့နှင့် မွန်း။ ပြီးတော့ ဖိုးလပြည့်ဆိုသည့် သူတို့ရင်သွေးလေးကို ညှစ်ခြင်းမေတ္တာ အကြင်နာ ကရုဏာများ လွှမ်းခြုံနေကြပုံကိုကြည့်ပြီး နုရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မချို။ မျက်လုံးအစုံ ပြာဝေလျက် ရပ်ထားသည့်ကာလ သို့ သူမကိုယ်သူမ ဘယ်လိုပုံနှင့် ပြန်ရောက်လာမှန်း မမှတ်မိသလို သူမ၏ကားက ဘယ်ကိုဦးတည်၍ ဘယ်နေရာကို သွားနေမှန်းမသိ အောင် စိတ်နဲ့ကိုယ် အလွတ်ကြီးလွတ်သွားသည့်အထိ နုရင်ထဲ

ဆေးနာက ဆိုးရွားပြင်းထန်လှသည်။

သူတို့ရှိသည့်နေရာကို နု ဘာလို့များ ရောက်အောင်လာခဲ့မိ ငါလို့မဟု အခုမှ တစ်မိမိမိတွေးပြီး နောင်တရချင်နေသည့်စိတ်က တစ်ပိုင်း။ ကိစ္စတိုင်းကို သူများအပြောနှင့် မယုံ။ ကိုယ်တိုင် ထက်တွေ့ကျကျ လုပ်လိုက်ရမှဆိုသည့် နုရဲ့ အမူအကျင့်လေးတွေ ကြောင့် မိုးနေ့နှင့် မွန်းတို့အခြေအနေကို နုကိုယ်တိုင် သိချင်မြင်ချင် စိတ်နှင့် ရောက်လာခဲ့ရတာကိုလည်း နု စိတ်တစ်ဖက်ကလည်း နု အခုလိုမြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းအပေါ်မှာ နောင်တမရချင်ပြန်။

“သမီးလေး”

နုနှုတ်ဖျားက ချစ်စရာကောင်းသည့် သမီးမျက်နှာလေးကို ခြုံမြင်ယောင်ကာ မျက်ရည်ပူတွေ သူမပါးပြင်ပေါ် ဝေါခနဲ ပြိုကျ ထာပြန်သည်။ ဘာအကြောင်းနှင့်မှ နုတို့မိသားစုဘဝလေး မပြိုကွဲ အရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာချထားပေမယ့် ကံတရားက နုဘက်မှာမရှိ။ နုအပေါ် တစ်ဖက်သတ် ရက်စက်လွန်းသည်။ သဘာမတည်ကြသူတစ်ယောက်ကြောင့် နု အမုန်းဆုံး ဘဝကို နု ရရှိပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်။

မာမိကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးလေးရယ်။ သမီးဒယ်ဒီကြောင့် အမိတို့ မိသားစုဘဝလေးကို မာမိ စွန့်လွှတ်ရတော့မယ်။ နု

အားရအောင်ငိုပြီးမှ သူမကိုယ်သူမ သတိနှင့် ပြန်ထိန်းသည်။
ဒီကိစ္စက ငိုနေယုံနှင့် မပြီးခြင်းကို နု သိသည်။ ကားကို အိမ်အပြန်
လမ်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း နုခေါင်းထဲမှာ အတွေး
တွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

နု အိမ်ကိုပြန်ရောက်ချိန်မှာ နု မျှော်လင့်မထားသူတစ်ယောက်
နုအလာကို စီးကြိုနေ၏။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ နု
အချစ်ဆုံး၊ နု အားအကိုးရဆုံး နုသူငယ်ချင်း ညို။

“ညို”

“နု”

ကားပေါ်က ပြေးဆင်းပြီး ညိုရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးငယ်
တစ်ယောက်လို နု အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်။ ညိုက နုကို
ဘာတစ်ခွန်းမှ နှစ်သိမ့်စကားမဆိုဘဲ နုကိုယ်လေးကို ကြင်နာစွာ
ထွေးဖက်ထားရင်း နုကို စိတ်ကြိုက် ငိုခွင့်ပြုထားသည်။ ဤသည်က
ညို၏ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးသော အကျင့်လေးဖြစ်သည်။ ဘယ်
သောအခါမှ နုနှင့် အတိုက်အခံပြုလေ့မရှိသလို နုခံစားသမျှ
ကိုလည်း ညိုတစ်ယောက်ပဲ အပြည့်အဝ စာနာနားလည်ပေးနိုင်သူ
ဖြစ်သည်။

ညိုက နုထက် ပို၍သွေးအေးသလို နုထက် ပို၍ တည်ငြိမ်

သူလည်းဖြစ်သည်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နုအပေါ်မှာလည်း
ညိုက အစစအရာရာ အနစ်နာခံတတ်၍ ညိုကို နုချစ်သည်။
ဒီနေ့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး နုကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဆန္ဒစောပြီး
မဆုံးဖြတ်ပါနှင့်ဆိုထားသူမှာလည်း ညိုဖြစ်သည်။

“သူ... သူ နုအပေါ်မှာ သိပ်ရက်စက်တယ် ညိုရယ်၊
သမီးလေးကို နု သိပ်သနားတာပဲ”

နုအသံက ငိုသံဖြင့် ဗလုံးပထွေးနိုင်သလို မျက်ရည်လည်း
ဆည်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

“နု သိပ်ပင်ပန်းနေပြီကွယ်၊ လာ နု၊ ညိုတို့ အိမ်ထဲရောက်မှ
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်နော်”

ညိုက နုကို ကလေးမလေးတစ်ယောက်လို တိုးတိုးညင်သာ
နှစ်သိမ့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာ၏။ နုက ရှိုက်၍ ညိုနှင့်
အတူပါလာ၏။

“ကြည့်ပါဦး... နုကိုကြည့်ရတာ သိသိသာသာကို ပိန်သွား
ဆိုက်တာကွယ်၊ အဒေါ်ကြီးပြောတော့ နု ဘာမှ မစားဘူးဆို”

ညိုအမေးကို နု မဖြေနိုင်။

“နုရင်တွေ နာနေတာပဲ သိတယ် ညိုရယ်၊ နု ငိုပဲ
ငိုချင်တယ်”

“နခံစားချက်ကို ညှိ သိပ်နားလည်ပါတယ်။ ညှိသာ နုနေရာမှာဆိုရင်လည်း နု အခုခံစားနေရသလို ညှိလည်း ခံစား နေရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နုမှာက သမီးလေး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သမီးဘဝမှာ နုမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ နုလည်း သိမှာပါ”

“နု သိပါတယ် ညှိ၊ သမီးလေးမျက်နှာကြောင့် နု ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ဘယ်လောက်မျှသိပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နုပဲသိတယ်။ သူကတော့ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာကိုမှ မထောက်၊ လုပ်ရက်တယ် ညှိရယ်”

ပြောရင်း နုငိုတော့ ညှိက သက်ပြင်းချသည်။ နုအနေ အထားက အခုချိန် ဘာပြောပြော နားဝင်မည့်အနေအထားမဟုတ် မှန်း ညှိသဘောပေါက်၍ တခြားစကားတွေနှင့် နုကို အရင်ဆုံး ချောမောနှစ်သိမ့်ရသည်။ ပြီးမှ နုကို အစားဝင်အောင်ကျွေး၊ အိပ်ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်လိုက်မှ နု နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒါတောင် နုက အိပ်နေရင်း ရှိတ်နေသေးသည်။

အပြစ်က နုအပြစ်မဟုတ်သလို မိုးနေအပြစ်လည်း မဟုတ်။ ဒါကို နုမသိ။ ညှိပဲ သိသည်။ အလုပ်တာဝန်နှင့် နိုင်ငံခြားကို သွားနေရာက အချိန်စောပြီး တာဝန်ပြီးဆုံး၍ နုရှိရာသို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ အချိန်မီလေးဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ကစဉ်

ကလျားဖြစ်နေသည့် နှစ်တ်တွေက ညှိနှင့်အတွေ့မှာ အနည်းနှင့် အများ ဆိုသလို သက်သာရာရသွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရ သည်။ လောကမှာ လွယ်မယောင်နဲ့ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့ နက်နေ တာတွေ အများကြီး ရှိသည်။ နုတို့နှစ်ယောက်၏ အပြစ်ကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“မမညှိ၊ ဒီမှာ ဘာဘီလေး နိုးလာပြီ၊ ခေါ်ခဲ့ရမလား”

“ခေါ်ခဲ့ အသိန်း”

“လာ... သမီး”

နုသမီး ဘာဘီလေးက ညှိရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာ၏။ အဖေ နှင့် အမေတို့၏ အချောအလှတို့ပေါင်းစပ်ထားသည့် ဘာဘီက အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ လှုပ်လွန်းသူလေး ဖြစ်သည်။ တခြားကလေးတွေနှင့် မတူသည့် ဘာဘီက ညှိရင်ခွင် ထဲမှာ ကော်ပတ်ရုပ်လေး ချထားသလို ငြိမ်နေပုံက ချစ်စရာ ဖြစ်သည်။

ဒီချစ်စရာသမီးလေးသာ မိတစ်ကွဲဖတစ်ကွဲ ဖြစ်နေမည် ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်မည်နည်း။

“သမီးကိုယ်လေးတွေ နွေးနေပါလား အသိန်း”

“ဟုတ်တယ် မမညှိ၊ မနေ့တည်းက ဘာဘီလေး ဖျားချင်

နေတာ မမနုကို မပြောရဲတာနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ဆေးပဲ တိုက်ထားတာ”

အသိန်းအသံက မဝံ့မရဲ။

ရှုပ်ထွေးနေသည့် နုတို့အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် သူတို့ အရှင် သခင်နှင့် သခင်မအရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားနေကြရတာ မှန်ပေမယ့် ကလေးဖျားနေတာကိုတော့ နုကို ပြောစေချင်သည်။

“ကလေးဖျားနေရင် ဖျားတဲ့အကြောင်း နုကို ပြောမှပေါ့ အသိန်းရယ်၊ ညည်းတို့နဲ့တော့ ခက်တာပဲ”

“အသိန်းလည်း ပြောတော့ ပြောပါတယ် မမညိုရယ်၊ မမနုက အသိန်းပြောတဲ့စကားကို ဘာတစ်ခုမှ မကြားသလို ဖြစ်နေလို့ပါ”

အသိန်းအသံက ခပ်တိုးတိုး။

အသိန်းအကြည့်တွေကလည်း ဧည့်ခန်းက နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်မှာ စောင်ပါးလေးခြုံပြီး အိပ်ဆေးအရှိန်နှင့် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် နုမျက်နှာကို စိတ်မကောင်းသလို လှမ်းကြည့်တာ မြင်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ပူတော့ အိမ်နောက်မချမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည့် ကံသဘာဝမို့ အသိန်းကို အပြစ်တင်မနေတော့။

“ကဲ... ကဲ... ဘယ်မှာလဲ ကလေးအတွက်ထားတဲ့ အဖျားပျောက်ဆေး၊ ငါဆီ ယူလာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမညို”

ညို့မျက်စိရှေ့က အသိန်း လှစ်ခနဲပျောက်သွားချိန်မှာ အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်ပု ညို့ရှေ့ ရောက်လာသည်။

“မညိုကို ဒေါ်ပု ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ ဒေါ်ပု၊ ပြောလေ”

“ဟိုဒင်း... ရွာမှာရှိတဲ့ ဒေါ်ပုအမေဆုံးလို့၊ ရွာကို ခဏ တော့ ပြန်ပါရစေ၊ အမေနာရေးကို ဒေါ်ပုပဲ ဦးစီးလုပ်ပေးရမှာမို့ ပါကွယ်၊ မညိုကို ပြောရတာလည်း အားနာပါတယ်၊ ဒီမှာကလည်း ဒေါ်ပုမရှိလို့ မဖြစ်တာ သိပါတယ်၊ ဟိုမှာကလည်း ဒေါ်ပုပဲ လုပ်မယ့်သူ ရှိတာဆိုတော့”

“ဒေါ်ပု သွားစရာရှိတာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွားပါ၊ ဒီမှာ အသိန်းတို့၊ ဦးစိန်တို့ ရှိတာပဲ၊ ဒေါ်ပုအလုပ်တွေ သူတို့ ခိုင်းကူမှာပေါ့၊ ဒေါ်ပု ခွင့်ဘယ်နှရက် ယူချင်လဲ”

“သိပ်အကြာကြီးမနေပါဘူးကွယ်၊ ဆယ်ရယ်၊ ဆယ့်ငါးရက် အလွန်ဆုံးပါ”

“နု အိပ်ရာကနီးရင် အားလုံး ညို့ ပြောပြလိုက်မယ်။ ဒေါ်ပု သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းထားနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမညိုရယ်၊ ဒေါ်ပုလည်း နုကိုကြည့်ပြီး

သနားတာနဲ့ ဝါးစပ်က ပြောမထွက် ဖြစ်နေတုန်း မညှိရောက်လာ တော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတယ်”

ဒေါ်ပု ပစ္စည်းသိမ်းရန် ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားမှ အနားမှာ ကလေးဆေးတွေချည်း စုထည့်ထားသည့် ဆေးဆွဲခြင်းလေးနှင့် ရပ်နေသည့် အသိန်းလက်ထဲက ဆေးခြင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဟို... မမညို”

“ဘာလဲ အသိန်း၊ ညည်းကရော ဒေါ်ပုလို ခွင့်ယူချင် ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမညိုရဲ့၊ ဒေါ်ပုအလုပ်တွေကို အသိန်း လုပ်တတ်ပါတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ၊ ကလေးကို ထိန်းမယ့်သူ မရှိလို့”

“ကလေးကိစ္စ ဘာမှမပူနဲ့၊ ဘာဘီကို ငါပဲ ထိန်းမယ်၊ ညည်းက မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို သေချာလုပ်”

“စိတ်ချပါ မမညိုရဲ့၊ အသိန်းညီမ အငြိမ်းလည်း ဒီရက်ထဲ ရောက်မှာဆိုတော့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ မမညို စိတ်မပူပါနဲ့”

အသိန်းက အာမခံချက်တွေအပြည့် ပေးနေပေမယ့် ဒီအိမ် ပိုင်ရှင်က ညိုမဟုတ်တော့ ဒါထက် ပိုမပြောဖြစ်တော့။ အသိန်း ညီမ အငြိမ်းလာမယ့်ကိစ္စ နဲ့ သိပြီးပြီလား မသိရတော့ဘူးလား

ဆိုတာ နဲ့ အိပ်ရာကနီးမှပဲ မေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘာဘီကို ညိုက ဆေးတိုက်နေချိန်မှာ အသိန်းက မီးဖိုဆောင် ဆက် အပြေးဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။

ဒေါ်ပုကိုယ်စား အသိန်းက အိမ်မှုကိစ္စတွေ တာဝန်ယူလိုက် ဆို့ဟုတွေးကာ နုကိုယ်စား ညိုရင်ထဲ တော်တော်ပေါ့သွားသည်။

အသိန်းသာ ဒေါ်ပုနေရာဝင်ပြီး တာဝန်မယူလျှင် နုမှာ ကလေး ဆန်ဖက်နှင့် ထပ်စိတ်ညစ်နေရဦးမည်။ ဘာဘီက ညိုရင်ခွင်ထဲမှာ အများရှိနှင့် ပြန်အိပ်သွား၍ သမီးကိုယ်လေးကို အသာထွေးပွေ့ ဦး သမီးအိပ်ခန်းလေးထဲမှာ အသာသိပ်ခဲ့သည်။

ဪ... နု... နု။

ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မညစ်ခဲ့သည့်မိန်းကလေးက အခုတော့ စိတ်ရည် လွယ်လွယ်ကျတတ်သူဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ညို စိတ် ကောင်း၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဆိုသည့်စကားကို ကြားဖူးပေမယ့် ညိုမျက်စိရှေ့မှာ အခုလက်တွေ့ ဖြစ်ပြနေတော့ နုရင်ထဲက အေးချက် အဘယ်မျှ ပြင်းထန်သည်ကို စာနာစိတ်နှင့် ညို ဆက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

“သား”

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့ မေမေသားလေးရယ်”

ဆောင်းက ဆေးရုံခွတင်ထက်မှာ ပက်လက်လေး မှိန်းနေပြီး ငြိမ်သက်နေသည့် သူမသား ဖိုးလပြည့်ကို မိခင်တစ်ယောက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် မချီတင်ကဲကြည့်ရင်း ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်နဲ့ သည်အထိ ငိုချလိုက်တာကို မကြည့်ရက်သလို မွန်းက ဆေးရုံကိုယ်လေးကို သူမလက်အစုံနှင့် တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလာပါသည်။

ဆောင်းရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားနေရသလို မွန်းရင်ထဲမှာလည်း ဆောင်းနှင့် ထပ်တူခံစားမှုတွေနှင့် နာကျင်ကြေကွဲနေရသလိုပီ ဆောင်းပခုံးမှာ မျက်နှာအပ်ရင်း အသံတိတ် အံကျိတ်မျှက်နှာကလည်း ရှိပါတယ်ကွယ်၊ သားလေးရဲ့ ကံကိုက...

စိုးစိုး

၂၄၃

ကျနေမိ၏။ သားသားဖိုးလပြည့်အခြေအနေက မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်မဲ့ဆီသာရှိတော့သည့် အနေအထားပါ။ လိမ္မာလွန်းသည့် တလေးလေးတစ်ယောက်။ လူ့လောကကြီးထဲ ကံဆိုးစွာ ရောက်လာပြီး လူ့လောကကြီးထဲက ကံဆိုးစွာ ပြန်သွားရတော့မည့် ဆောင်းရဲ့သားကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ကိုကိုရယ်၊ သားအခုလိုဖြစ်ရတာ ဆောင်းကြောင့်ပါ။ ဆောင်းသာ သားနားမှာ ဘေးမားရပ်ပြီး ဆောင်းဘဝကောင်းစားရေးကို မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သားလည်း အခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ သားရယ်”

“ဟော့ဒီက သားအမေ အမိုက်မကြီးကို မေမေသားလေး ထယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ကွယ်”

“စိတ်ကို ထိန်းပါ ဆောင်းရယ်”

“အခုချိန်ကြမှ ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း အပြစ်တင်နေလို့လည်း သားမှဖြစ်မလာတော့ပါဘူး၊ သားအတွက် အစ်ကိုတို့အားလုံး ဆက်နိုင်တဲ့စာက အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးကြတာ အကောင်းဆုံးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းကိုယ်ဆောင်းချည်း အပြစ်တင်မနေပါနဲ့၊ တချို့ကိစ္စတွေက ကံတရားအတိုင်း ဖြစ်ကြတာလည်း ရှိပါတယ်ကွယ်၊ သားလေးရဲ့ ကံကိုက...”

“တော်ပါတော့ မွန်းရယ်၊ လူအသုံးမကျရင် ကံကိုချည်း အပြစ်ပုံမချချင်ကြစမ်းပါနဲ့၊ ဦးမင်းရင်ကို လက်ထပ်လိုက်မိတာ ကိုက ဆောင်းရဲ့အမှားပါ၊ သူသာ ဆောင်းရဲ့သားလေးအပေါ်မှာ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ အပြစ်မမြင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင် ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဆောင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝ အခုလို အဖြစ် ဆိုးကြရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဦးမင်းရင်ကို ဆောင်းမုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

“သူနဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊ သူနဲ့ ကွာရှင်းမယ်”

“အဟင့်... ဟင့်”

ဆောင်းဘဝက တကယ်တော့ သနားစရာ။ ဆောင်းမြေ သလို ဦးမင်းရင်ဘက်က ဆောင်းအပေါ်မှာ သဘောထားမကြီးနဲ့ ခဲ့တာကို မွန်းသိသလို မိုးနေလည်း သိပါသည်။ အရင်အိမ်ထောင် နှင့် ရထားသည့်ကလေးကို နောက်အိမ်ထောင်က အသိအမှတ် မပြုနိုင်ပါ။ လက်မခံပေးနိုင်ပါဆိုတာကို ဇွတ်အတင်း ခွင့်လွှတ် ပေးလိုက်ပါ။ လက်ခံပေးလိုက်ပါဗျာဟု ဘယ်လိုပြောရမည်နည်း။ တကယ်တော့ ဦးမင်းရင်ကိုချည်း အပြစ်တင်၍မဖြစ်။ သေချာတော့ ကြည့်လျှင် မိုးနေမှာလည်း အပြစ်ရှိသည်။ ဆောင်းကို နောက်

အိမ်ထောင်ပြုခွင့်မပေးလိုက်ရင် သားနဲ့ဆောင်းလည်း ခံစားနာကျင် ကြရမည် မဟုတ်၊ အခုတော့...

အို... ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဆောင်းကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုပါလို့ ဘယ်သူကမှ တိုက် တွန်းအားပေးခဲ့တာ မဟုတ်။ ဆောင်း တွင်တွင်ငြင်းနေသည့် ဤက ဦးမင်းရင်ကိုယ်တိုင် ဆောင်းကို ဇွတ်အတွင်း ကားတင် ပြေးခဲ့လို့ ဆောင်းနှင့်သား ဝေးခဲ့ကြဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရတာ မဟုတ် ဘူး။

“သားကို ဆောင်းနဲ့အတူ နိုင်ငံခြားကို ခေါ်သွားမယ် ကိုကို၊ ဒါကိုမှ ဦးမင်းရင် လက်မခံရင် သူနဲ့ဆောင်း လမ်းခွဲမယ်”

“ဆောင်းသဘောပါ၊ လောလောဆယ် ဆောင်း အနားယူ ခိုက်ဦး၊ ကျန်တာတွေ နောက်မှ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စိစဉ် ခြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း၊ အခု ဆောင်း သိပ်ပင်ပမ်းနေပြီ၊ ထာဖြစ်ဖြစ် နားလိုက်ပါဦးနော်”

မွန်း ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းမှ ဆောင်းက သားနားမှာပဲ နီးသလို ငြိမ်သက်အနားယူနေပေမယ့် မျက်လုံးအစုံကတော့ အေးမျက်နှာပေါ်မှာသာ၊ သားမျက်နှာကို တစ်မိမိမိကြည့်မဝ

ဖြစ်နေ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ မေမေသားလေးကို ဘယ်သူမှ မေမေရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားလို့မရတော့ပါဘူး သားရယ်။

အခုချိန်ကစပြီး သားနားမှာပဲ မေမေနေတော့မယ်၊ ခိုင်စာသော ဆုံးဖြတ်ချက်က သားအပေါ်ထားရှိသော မိခင်တစ်ယောက်၏ ချစ်မေတ္တာမှ အားမာန်သတ္တိအဖြစ် မွေးဖွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အစကတည်းကသာ ဆောင်းမှာ ဒီလိုသတ္တိတွေရှိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး သားအတွက် မေမေ ရင်ဆိုင်မယ်။ ဆောင်းက သားနားက တစ်ဖဝါးမခွာ။ သားက သူ့အမေမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ ပျော်သွားတာ အားလုံး မြင်လိုက်ရသည်။ ဆောင်းလက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲပြီး သူ့နားက ဘယ်ကိုမှ အသွားမခံသည့်သားကို ကြည့်ပြီး အားလုံး ကျိတ်၍ မျက်ရည်ကျနေကြသည်။

“မေမေ”

“သားလေး...”

“သားနဲ့ အတူတူနေနော်”

“နေမှာပေါ့ သားရယ်၊ မေမေ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး”

မေ့သားလေးနားမှာလည်း မေမေ နေမှာပါ”

“သားလည်း မေမေနားမှာပဲ နေမယ်နော်”

“နေပါ သားရယ်... မေမေနားမှာပဲ မေမေသား နေပါကွယ်”

“မာမီလည်း သားနားမှာပဲ နေနော်”

“နေမှာပေါ့ သားရယ်၊ သားနားက မာမီ ဘယ်မှ မသွားနော် သားလေး”

ဖိုးလပြည့်က သူ့မာမီ မွန်းနှင့် သူ့မေမေ ဆောင်းတို့ နှစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ချစ်ခြင်း ခင်နာခြင်းတို့ဖြင့် ပြုံးနေ၏။

“ဒယ်ဒီရော သားနားမှာ နေမှာလား”

မိုးနေ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သားက မေးလာတော့ သားအနုအောင် မိုးနေ့ဖြေတာကို နားထောင်ပြီး သားက ပြုံးသည်။

“ဒယ်ဒီ ညာတာပါ၊ သားသိတယ်”

သားစကားကြောင့် မိုးနေ့ သားမျက်နှာကို မလုံမလဲကြည့်မိလို ဆောင်းနှင့် မွန်းကလည်း သားနှင့် မိုးနေ့မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေကြသည်။

“သားကို ဒယ်ဒီက ဘာညာလို့လဲ သားရဲ့”

“သားနားမှာနေမှာဆိုတာလေ ဒယ်ဒီ ဇာတ်ကားတွေ ရိုက်ရ

ဦးမှာ မဟုတ်လား၊ သားနားမှာ ဘယ်လိုလုပ် အတူနေနိုင်မှာလဲ”

“အာ... ဒါကတော့”

“တွေ့လား... သားပြောတာ မှန်သွားလို့ ဒယ်ဒီ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူး”

စကားအဆုံးမှာ သားက ရယ်လိုက်၍ အားလုံး သားနှင့် အတူလိုက်ရယ်မိကြသည်။ သားအခြေအနေက ဆောင်းရောက်ထားပြီးမှ အံ့သြစရာကောင်းအောင် တိုးတက်လာ၍ အားလုံးရင်ဆိုင်ပျော်နေကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ ဆောင်းက အပျော်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ဆောင်းပြန်ရင် သားကိုပါ ဆောင်းနဲ့ တစ်ပါတည်း ဆောင်းသွားတော့မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းအားလုံး ကိုယ့်လုပ်ပေးပါ”

“လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ဆောင်းရယ်၊ ဦးမင်းရင် အခြေအနေကတော့”

“သူ့ကို ဆောင်း အပြတ်ပြောပြီးပြီ၊ ဆောင်း ဘာမှ မဆင်ဘူး၊ ဆောင်းသားကို လက်ခံရင်ခံ၊ ဆောင်းသားကို လက်ခံနိုင်ရင် သူနဲ့ဆောင်း ကွာရှင်းရုံပဲ၊ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ သူပဲ ယူဆောင်လိုချင်တာက ဆောင်းရင်သွေးလေးတွေအားလုံး ဆောင်းကိုပဲ ပေးပါလို့ ပြောပြီးပါပြီ”

ဆောင်းက ပြတ်သားမယ့် ပြတ်သားတော့လည်း ဘယ်သူ့

လိုက်မမီ။

“သူက ဘာပြောလဲ”

“သားကို ခေါ်ခဲ့ပါ၊ သူ လက်ခံပါတယ်တဲ့၊ အရင်က ဆောင်းနဲ့ သားအပေါ်မှာ သဘောထား မကြီးနိုင်ခဲ့တာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောတယ်”

“ဦးမင်းရင်ဘက်က အခုလို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ လက်ခံပေးတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆောင်းရယ်၊ သားလည်း သူ့အမေနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေရတော့မှာဆိုတော့ သိပ်ကိုပျော်နေရှာတယ်”

“ဆောင်းက သားထက် ပိုပျော်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဆောင်းဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး၊ ဆောင်းအလိုချင် အတောင့်တဆုံး ဘဝကို ဆောင်း ပိုင်ဆိုင်ရပြီ”

ဆောင်း တကယ်ပျော်နေသလို သားပျော်နေတာကြည့်ပြီး မိုးနေရင်ထဲ ဆောင်းတို့သားအမိနှင့်အတူ ထပ်တူပျော်နိုင်ပေမယ့် နှုန်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါ။

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ကိုမိုးရယ်၊ အချိန်တန်လို့ ခွဲကြရတာလို့မှတ်ပါတယ်၊ သားပျော်နေတာကို မြင်ရတာ ဖွန်း အကျေအနပ်ဆုံးပဲ”

“ဪ... ကိုမိုးလည်း အခုထိ အိမ်မပြန်ရသေးဘူးနော်၊ မနုမြတ် သနားပါတယ်၊ သူ့ခမျာ ကိုမိုးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ၊ အိမ်ပြန်လိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ သားကြောင့် ကိုကို အလုပ်တွေလည်း ပျက်၊ လူလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ပြန်တော့လေ၊ မနုမြတ်ဆီကို နောက်မှ ဆောင်းလာခဲ့မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဆောင်းအကြောင်း မနုမြတ်ကို သေချာရှင်းပြလိုက်တော့မယ်၊ သူလည်း ဆောင်း ပြောတာ နားထောင်ပြီး အရမ်းအံ့သြမှာ သိလား”

“ညိုလည်း မိုးနေအကြောင်း နုကို ပြောထားဖို့ ကြိုးစား ပါတယ်၊ လောလောဆယ် အနေအထားအရ နုက မိုးနေကို ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘာစကားမှကို အပြောမခံ ဖြစ်နေတာ တကယ် ကို ခါးခါးသီးသီးဆိုတော့ ညိုကပဲ မိုးနေအကြောင်း ပြောပြဖို့ လက်လျှော့ပေးထားရတယ်”

“ကိုယ့်အပေါ် နုက အဲဒီလောက်တောင် မုန်းသွားပြီလား ညိုရယ်”

“အဲဒီထက်ကိုပိုတာ မိုးနေလည်း ကြားဖူးမှာပါ အချစ်

ကြီးတော့ အမျက်ကြီးတယ်ဆိုတာလေ၊ နု အခုလိုဖြစ်ရတာ မိုးနေကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ”

“ကိုလည်း နုကို ပြောမပြတတ်လောက်အောင် ချစ်ရတာပါ ညိုရယ်”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ အချစ်အကြောင်းတွေပြောမှာဆိုရင် နုနဲ့ကြမပဲ ပြောတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသည့် ညိုကြောင့် မိုးနေမှာ ခိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှ ညိုကို သဘောကျစွာ ပြုံးဖြစ်အောင် ပြုံးလိုက်မိ၏။

စိတ်ရင်းကောင်းသည့် ညို။

ကိုယ်တိုင် အချစ်မရှာပေမယ့် အချစ်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မမြင်။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ခဲ့သော နု၏ အချစ်ဆုံး နှလုံးချင်း။ ညိုနှင့် မွန်းအဖြစ်ကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပါ။ နှစ် သက်စလုံးမှာ တွယ်တာစရာမိဘများ မရှိကြတော့။ မွန်းက အဖေက အမေကွဲ မွေးချင်းများနှင့် မတည့်၍ အတူမနေသလို ညိုမှာကြပြန်တော့လည်း သူမတစ်ဦးတည်းကလွဲပြီး တခြား မွေးချင်းမရှိခဲ့သူပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး အပျိုကြီးဖြစ်ပေမယ့် အချစ် အပေါ်မှာတော့ အပြစ်မမြင်တတ်ခဲ့ကြတာခြင်းလည်း ဂူသည်။

သားဖိုးလပြည့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူပြန်ခဲ့ချိန်မှာ ဖိုးလပြည့်က အမေနှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြုံးပျော်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မြင်ရမှ သက်ပြင်း ချနိုင်သည်။ ညို့ကို သူပြန်လာမည့်အချိန် ကြိုပြောထားသော် လည်း ညို့က နုကို မိုးနေပြန်လာမည့်အချိန်ကို ပြောပြမထား။ ဒါမှ မိုးနေ့ကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ နုဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ကြိုတင် ကြံစည်ထားခွင့်မရမှာဟု ညို့က မိုးနေ့ကို ပြောထားသည်။

ညို့စိတ်ကူးကောင်းပုံတွေးပြီး ညို့ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ခြံဝင်းထဲ မိုးနေ့ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တော့ အိမ်၏ အရှင် သခင်မကို မမြင်ရသည်မှတစ်ပါး အရာအားလုံးက မိုးနေ့ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲဘဲ ကြိုဆိုကြသည်။ အိမ်နဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ ကားကိုရပ်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းခြင်း အိမ်ဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ သည်။

ဒီအချိန် နု ဘာလုပ်နေမလဲ။

သူ့အကြောင်းတွေးပြီး သူ့ကို မုန်းနေမည်ထင်သည်။ သူ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်နေတာ သတိ ထားမိသည်။ ခါတိုင်းလို သမီးကို ချောမြူဆော့ကစားနေသံ ရယ်မောနေသံ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။ လူအရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရ သည့် အိမ်အတွင်းပိုင်းကိုကြည့်၍ မိုးနေ့မျက်ခုံးထူတွေ တွန့်ခနဲ

ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ကလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ သူပြန်လာမှသာလို့ ညို့များ အိမ်ကလူတွေကို တခြားတစ်နေရာ ခေါ်ထုတ်သွားတာ များလား။ အတွေးပေါင်းစုံနှင့် မိုးနေ့ခြေလှမ်းတွေက ပြည်ပြည်ခြင်း နုရှိနေမည်ဟုထင်ရသော သူတို့မိသားစုအိပ်ခန်းရှိရာသို့ ဦးဆောင် လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း အပေါ်ထပ်မှာ ကလေးသီချင်း ဆိုပြီး သမီးကို ချောနေသံနှင့် သမီး၏ ချစ်စရာကောင်းသော ရယ်သံချိုချိုလေး မိုးနေ့ထံ လေနှင့်အတူ မျောလွင့်လာ၍ မိုးနေ့ ရင်ထဲ ရှိန်းခနဲနွေးသွား၏။

သမီးနှင့်အတူ ရှိနေမည့် သမီးအမေမျက်နှာကို မကြာခင် သူတွေ့မြင်ရတော့မည်။ သူ့အပေါ် နာကျင်မှုတွေနှင့် အထင်အမြင် လွဲပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသော နုကို မိုးနေ့က ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေအနန္တနှင့် နု သူ့အပေါ် ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်လာနိုင်သည့် အချိန်အထိ ချောမော့တောင်းပန်ရဦးမည်။

ခြေသံလုံလုံနင်းပြီး သမီးအသံကြားရာသို့ သူ လျှောက်သွား တော့ သမီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်းခွံ့နေသည်။ နု၏ မိခင် ဆန်လှသောအလှကို ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် လှပစွာတွေ့လိုက် ရသည်။ သိသာစွာ သွယ်လျသွားသည့် နုမျက်နှာလေးကို သူ

ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် မြတ်နိုးစွာ စူးစူးစိုက်စိုက် ငြိမ်ကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ... မာမိုသမီးလေး မန်မန်ဝသွားပြီ၊ အငြိမ်းက ညီလေးကို ခဏခေါ်ထားဦးနော်၊ အန်တီ အောက်ထပ် ခဏဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တဲ့ အန်တီနဲ့”

အငြိမ်းဆိုသည့် ကလေးမလေးက လူသစ်ဖြစ်၍ အမူမရှိတုန်း သမီးကိုထိန်းရန် ရောက်လာသည့် ကလေးမဖြစ်မည်ဟု မိုးနေ့ တွေးလိုက်သည်။ နု သူ့ဘက်ကို ဦးတည်လာနေ၍ နု မမြင်အောင် သူ့ကိုယ်ကြီးကို အခန်းထောင့်သို့ ဖြတ်ခနဲရွှေ့လိုက်၍ နုက မိုးနေ့ကို မမြင်။ အပေါ်ထပ်မှာ သမီးနှင့် အချိန်ကုန်နေ၍ မိုးနေ့ ကားသံကိုလည်း ကြားပုံမရ။

နု သူတို့အိပ်ခန်းနားရောက်လာမှ နုရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ပိတ်ရပ်ပြီး နုနာမည်ကို ခေါ်လိုက်တော့ နုမျက်နှာလေး ဖွေးနေ ဖြစ်သွားသည်။

“နု”

“ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ နု မျက်စိရှေ့က အမှတ်ထွက်သွားပါ၊ ရှင်မျက်နှာကို နု မမြင်ချင်ဘူး၊ ရှင်အသံကိုလည်း နု မကြားချင်ဘူး”

“နု”

“ရှင် ထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ်နော်”

“နု အထင်လွဲနေတာတွေ မောင် ရှင်းပြပါရစေဦး နုရယ်”

“ဘာ”

နုက ရှင်ကို အထင်လွဲနေတာ မဟုတ်လား၊ နုလေသံမှာ ခါးသီးခြင်းတို့နှင့် ပြည့်နှက်နေသလို နုမျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း အမုန်းတို့ဖြင့် စိမ်းလက်စူးရှနေ၍ သူရင်မောသွားသည်။ ညို့ဘာကြောင့် သူ့အကြောင်း နုကို ရှင်းပြ၍မရနိုင်မှန်း နု အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မိုးနေ့ကိုယ်တိုင် ညို့ဘက်က အခက်အခဲကို စာနာနားလည်လာ၏။

“တကယ်တော့ သားသားမှီးလပြည့်ဟာ...”

“မကြားချင်ဘူး... ဘာမှမပြောနဲ့”

“ရှင်ကို နုမုန်းတယ်”

“သိပ်မုန်းတယ်”

“သွား... သွား... နုရှေ့က အခုထွက်သွား”

“သွား...”

“နု”

“ရှင် နုအသားကို ဘာလို့ထိတာလဲ”

“ကဲဟယ်... ကဲ... ကဲ”

နက မိုးနေအပေါ် အဘယ်မျှ နာကျင်မုန်းတီးနေသည် မသိ။ မိုးနေက သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ထကိုင်လိုက်သည်နှင့် မိုးနေကိုယ်တော် သို့ မရေမတွက်နိုင်သော ထုရိုက်မှုတွေ အဆက်မပြတ် ကျရောက် လာပုံမှာ မတားမဆီးနိုင်တော့လောက်အောင်ဖြစ်သည်။ မိုးနေ ကလည်း နှစ်ဖက်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ခံစားပေါက်ကွဲနေခြင်းအတော် ဘာတစ်ခုမှ မတားမြစ်။ နု ကျေနပ်ရန် သူ့ရင်ကိုပင် ဖွင့်ထား လိုက်သည်။

သူ့ကြောင့် နုခံစားနာကျင်ရတာတွေအတွက် သူ့ဘက်က ဒီထက်မက ပေးဆပ်သင့်သည်ဟု မိုးနေဘက်က ကျေကျေနပ်နပ် ကြီး ခံယူထားချိန် နုမှာ ထင်မှတ်မထားသည့်အချိန် မိုးနေတို့ တွေ့လိုက်ရတာရော၊ မခံမရပ်နိုင်အောင် မုန်းနေသောအမုန်းနှင့် ကိုယ်အချစ်ဆုံး ချစ်ရသူထံမှ ရရှိသော သစ္စာမဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတို့ အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်း ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက် ဖူးနောက် မိုးနေကို ထုရိုက်ရင်း ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်လျှင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းခါသွား၏။

“နု”

“နု”

နက မိုးနေရင်ခွင်ထဲမှာ မလှုပ်တော့။ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်တို့ကြောင့် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပျော့ခွေသတိလစ် နေသည့် နုကိုယ်လေးကို စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်လှုပ်နှိုးနေချိန် မှာ သူတို့နှားသို့ ညို အပြေးရောက်လာ၏။

“ညို... နု သတိလစ်သွားပြီ၊ ဆရာဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေး ခါဦး”

“နုကို ခုတင်ပေါ်တင်လိုက် မိုးနေ၊ ညို အခုပဲ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ဆရာဝန်ရောက်လာသည့်အချိန်အထိ နက သတိမရ။ သားစုဆရာဝန်က လိုအပ်တာတွေ စစ်ဆေးပြီး နုကို ဆေးထိုး သွားသည်။

“အားနည်းတာနဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖြစ် သွားတာပါ။ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ကျန်တာအားလုံး အိုခေ ဖြစ်သေး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

မိုးနေကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ကိုလိုက်ပို့ရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နုရင်ထဲကအမုန်းကို ဘယ်လို ဖယ်ရှားရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားနေမိ၏။ နုနား သူပြန်ရောက်လာသည့်

အချိန်အထိ နုက သတိမရသေး။ နုနားမှာ ရှိနေသည့်ညိုက မိုးနေမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“နုအခြေအနေက မိုးနေ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ညို၊ နု အခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုယ်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ်မကောင်းလို့၊ ကိုယ် အတွေးအခေါ်ညံ့နည်းလို့”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်လည်း အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ မိုးနေရင် မိုးနေရင်ထဲက နုအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကြောင့် နုကို မထိခိုက်စေချင်တာလည်း ပါတာပဲ မဟုတ်လား”

“ညိုပြောတာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ်မှန်းနေတဲ့ နုအပေါ် ညိုအမြင်ပဲ”

“နောက်တော့ ဖြည်းဖြည်းနားလည်မှာပါ။ ဆောင်းကိုယ်လည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ မိုးလပြည့်ကိစ္စ ရှင်းသွားပြီလေ။ နု ကိုယ်စား ဆောင်းကပဲ တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းသွားမှာပါ”

ဒါကိုတော့ မိုးနေ ယုံပါသည်။

ခက်နေတာက အခုလောလောဆယ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေသည့် နု အမုန်းဖြစ်သည်။ သူ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည် ဆိုတစ်ခုခုမှာ ဘာဖြစ်မည်နည်း။

“သမီးရော ညို”

“အိပ်နေပြီလေ... ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာ အလွမ်းပြေ သွားကြည့်လိုက်ဦး၊ နုကို ညှိစောင့်နေမယ်”

ညိုကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်ရင်း သမီးအခန်းဘက် သူကူးခဲ့သည်။ သမီးက ချစ်စရာကောင်းလွန်း၍ မိုးနေမှာ သမီးမျက်နှာသားကို တစ်စုံစီမံကြည့်မဝ။ မိဘမေတ္တာဆိုတာ ဒါပဲဆိုသည့် သမီးက သူ့ရင်ကို လာရိုက်ခတ်တော့ မိခင်ဖြစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ ခတ်ရစ်တံနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသလို။ ညိုမငယ် ဆောင်းက မိခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာကို စာနာ နားလည်လိုက်မိသည်။

သမီးလေး... ဒယ်ဒီချစ်တဲ့ သမီးလေးရယ်။ သမီးမာမိကြီး ဒယ်ဒီအပေါ်မှာ လွဲနေတဲ့ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုတွေ ဒယ်ဒီ သမီးလေးကြောင့် အမြန်ဆုံး ပြေပျောက်ပါစေလို့ ဒယ်ဒီ ဆောင်းပါတယ်ကွယ်။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် သမီးပါးလေးကို ဖွဖွင့်နှမ်းရင်း သမီးအတွက် ဖြစ်ထွန်းလာသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာက မိုးနေ နုအပေါ်သို့ ပီတိအဖြစ် လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူ့ကြောင့် နုကို ချစ်ခြင်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တော့သလို နုနုလုံးသားကိုလည်း မနာလို မခံစားစေချင်တော့၍ ဆောင်းထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

သူဖြစ်နေပုံအလုံးစုံ ဆောင်းသိအောင် ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့ သူရင်တွေ ပေါ်သွားသလို ဆောင်းထဲမှ သက်ပြင်းချသံက သူ့ထဲ ပျံ့လွင့်လာ၏။

“အခုလိုကြားရတာ ဆောင်း တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ အားလုံး ဆောင်းအပြစ်ပါ၊ သားကို မွန်းနဲ့ခဏအထိ ကိုကိုဆီ ဆောင်း အခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆောင်းရယ်”

“ဆောင်းကသာ ကိုကိုကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ ကိုကိုရယ် ကိုကိုသာ ဆောင်းဘဝ၊ ဆောင်းအခက်အခဲကို မကူခဲ့ရင် ဆောင်း ဘဝ အခုလို လှပနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြန်ပြောမနေပါနဲ့ ဆောင်းရယ် ပျော်စရာအချိန်လေးတွေတွေ့ပြီး ကိုကိုတို့ဘဝတွေကို ငြိမ်းချမ်းချမ်း ကုန်ဆုံးဖြတ်သန်းကြရအောင်လား”

“ဆောင်းနားလည်ပါပြီ ကိုကို”

ဆောင်း ဖုန်းချသွားတော့မှ ညို ရောက်နေမှန်း သိတယ် သည်။

“နု သတိရပြီလား ညို”

“အင်း”

“နု ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြောခိုင်းလိုက်လို့လား ညို”

“မိုးနေ ဒီမှာ ဆက်ရှိနေရင် သူ ဒီတထွက်သွားမယ် ပြောနေတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ညိုတထွက်သွားမယ် အခုပဲ သွားခိုင်းလိုက်မယ်လို့ပြောပြီး ထွက်လာတာ”

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှင့် သူငယ်ချင်း၏ ခင်ပွန်းကြီး နောက်နေသည့် ညိုအဖြစ်က မလွယ်။ ကြားသုံးကြား စစ်တောင်း သည့်စကားထဲမှာ လင်မယားကြားက ဖြစ်တတ်သည့် အချစ်သို့ မိုး ပို၍ ညိုက မပါဝင်၊ မပတ်သက်ချင်။ ဒါကို နုလည်း သိ သည်။ သိရင်လည်း ညိုကို နုက သူမအနားမှာ အတူခိုလျက် မဟုတ် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်အသနားခံနေ၍ နုနားက ညိုမှာ အမရ။ ခွာ၍ရခဲ့လျှင်လည်း ညိုမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိသည့် အဖြစ်ကို သိနေ၍ နုအပါးက ခွာရက်မည်မထင်။

“ကိုယ် အခုပဲ သွားမှာပါညို”

“မိုးနေက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ခြံထဲကိုလေ”

“ဆောင်းလာလိမ့်မယ် ညို၊ ဆောင်းရောက်လာရင် နုနဲ့ ညိုကြားက အမုန်းတရားတွေအားလုံး ဖျက်ပြစ်နိုင်မှာပါ၊ နုကို ပြောလိုက် ကိုယ် အခုပဲသွားပြီလို့”

၂၆၂

ဆုတောင်း

ပြောပြောဆိုဆို ညို့နားက မိုးနေထွက်လာတော့ ညို့
မျက်နှာမှာ ဆောင်းရောက်လာမည်ဆိုသည့်အတွက် ကျေနပ်ခြင်း
တွေနှင့် ပြုံးကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၆)

နုမှာ အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် သူမမျက်စိရှေ့မှာ
မြင်တွေ့နေရသည့် ယောက်မဖြစ်သူ၏ လှပသောမျက်နှာလေးကို
တွေတွေလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ အခု ဆောင်းပြောနေသည့်
စကားတွေက တကယ်လား။ သူမအစ်ကို မိုးနေ အပြစ်မှ လွတ်ရာ
လွတ်ကြောင်းတွေများ ကြိမ်နီပြောနေသလားဟု တွေးနေမိပေမယ့်
လေးနက်တည်ငြိမ်သည့် ဆောင်းမျက်နှာ၊ ဆောင်းစကားများက
မိခင်တစ်ယောက်၏ ကိုယ့်ရင်သွေးအပေါ် ထားရှိသည့် ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတို့ကြောင့် လင်းလက်သိမ်မွေ့စွာ ထူးထူးခြားခြား
ဆောက်ပနေတာ မြင်နေရသည်။

“ဆောင်းပြောတာကို ယုံပါ မနုမြတ်၊ သားဟာ ဆောင်းရဲ့
သား၊ ဆောင်းရဲ့ရင်သွေး၊ အခု ဆောင်းသားကို ဆောင်းရဲ့အတူ

နိုင်ငံခြားကို အပြီးခေါ်သွားတော့မှာပါ။ အခုကိစ္စဟာ ကိုကိုမိုးအဖို့ နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ မွန်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်းတို့ပြန်တာနဲ့ သာသနာ့ဘောင်ကို အပြီးဝင်တော့မှာဆိုတော့ မနုမြတ်အနေနဲ့ ပိုပြီး သံသယကင်းသွားသွားမှာပါနော်”

“ဆောင်းပြောတာ မနုမြတ် လက်ခံရဲ့လားဟင်၊ ယုံရဲ့လား”

“မနုမြတ် လက်ခံပါတယ် ဆောင်းရယ်၊ ယုံလည်း ယုံပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်အံ့သြဖို့ ကောင်းလဲဆိုတာကို တွေးနေမိလို့ပါ”

နု တကယ်လည်း အံ့သြနေမိတာ ဝန်ခံသည်။ ဆောင်းတို့မောင်နှံနှင့် အမွှာသားလေးနှစ်ယောက်ကို နုတို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးလိုက်ရတာပဲ ရှိသည်။ နောက်ပိုင်း သူတို့ ပြန်သွားတည်းက လူချင်း မဆုံဖြစ်တော့။ အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင်တော့ ဖုန်းနှင့် လက်ခံစကားပြောတာ၊ လူချင်းမှေ့ဘုတ်ပေါ်မှာ ဆုံတာလောက်ပဲရှိသည်။ ပြင်ပမှာ လူချင်း ဤမျှမရင်းနှီး။ ပျော်စရာကောင်းသော မိသားစုလေးအဖြစ်လောက်သာ သိထားခဲ့သည်။

ဆောင်းလိုလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွင် ဤမျှ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းသော အတိတ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိနေခဲ့လိမ့်ဘူး

ဟု မထင်ခဲ့။ ဆောင်းကတော့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ သူမ မိသားစု အတွင်းရေးကို ဘာတစ်ခုမှ မချွင်းမချန် ဖော်ထုတ် ပြောကြားခဲ့သည့်ကိစ္စမှာလည်း ဦးမင်းရင်ကို အပြစ်မတင်နိုင်သလို သားသည် မိခင်ဆောင်းအပေါ်မှာလည်း အပြစ်မတင်ရက်။

သားအတွက် သူမ၏ ပြီးပြည့်စုံသောဘဝနှင့် သတ္တိရှိစွာ လဲလှယ်စိန်ခေါ်သည့် ဆောင်း၏ မိခင်မေတ္တာကိုလည်း လေးစားအထင်ကြီးခဲ့မိသည်။

“အခုတော့ ဦးမင်းရင်လည်း ဆောင်းအလိုကို လိုက်လျောပေးနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ မနုမြတ်ရယ် အဲဒီအတွက်လည်း ဆောင်း သူ့ကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် ဆောင်းဘဝမှာ အပြစ်ချင်ဆုံး၊ အလိုချင်ဆုံးဆုကို ရခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“ဆောင်းကိုယ်စား မနုမြတ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းရဲ့ မိခင်စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ်၊ ဆောင်းနေရာမှာ မနုမြတ်ဆိုလည်း အခု ဆောင်း ဆုံးဖြတ်သလို ဆုံးဖြတ်မိမှာပါ”

“အဲဒီအချိန်ကြာရင် မောင်ကလည်း နုကို ဦးမင်းရင် ဆုံးဖြတ်သလို အားလုံး နုသဘော၊ နု အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ ရခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ သားတစ်ရာရှိရင်လည်း

မောင်စီ ခေါ်လာခဲ့၊ နုကို မောင်မခွဲနိုင်ဘူးလို့ ပြောမှာပါဗျာ”

“ဟေး ဒါမှ ဆောင်းကိုကိုကွ”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ သွားပါ၊ ဘယ်သူက ရှင့်ထီ နုနားကို လာခိုင်းလို့လဲ”

သူတို့စကားပြောနေသည့်နားသို့ ဘယ်အချိန်က ရောထီ နေမှန်းမသိသော မိုးနေက နုနှင့် ဆောင်းတို့ ပြောနေသည့် စကား အဆုံးမှာ သူ့သဘောထားကို ဝင်ပြောရင်း နုနားရောက်လာ၍ နု မုန်းမုန်းနှင့် ခင်ပွန်းသည်ကို မျက်စောင်းရွယ်တော့ မိုးနေက နုပါးကို ရွတ်ဆို ငဲ့နမ်းပစ်လိုက်၍ ဆောင်းရှေ့မှာ အရှက်မရှိအောင် မိုးနေကြောင့် နု ရှက်သွား၏။

“အို... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“သိပ်ချစ်လို့”

“ဆောင်း ဘာမှမမြင်လိုက်ဘူးနော် မနုမြတ်”

“ကိုကိုနဲ့ မနုမြတ် ဆောင်းသွားပြီနော်၊ သား မျှော်နေတာ စိုးလို့”

ဆောင်းက တားချိန်ပင်မရ။ နုနှင့် မိုးနေတို့နားက လှော်ခွေ ပျောက်သွား၍ မိုးနေနှင့် နု နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ကဲ... ပြောပါဦး မောင့်ကို မုန်းနေတုန်းပဲလား”

“မေးနေစရာတောင် မလိုဘူး”

“ရှင့်ကို နု မုန်းတယ်”

“ဟင်း”

“ဆောင်းနဲ့ပြောတုန်းကတော့ ဆောင်းပြောတာ ယုံပါ တယ်ဆို၊ ဖိုးလပြည့်က မောင့်သားမဟုတ်ဘူး၊ ဆောင်းသားဆိုတာ အခုထိ နု မယုံသေးဘူးဆိုတော့ ဆောင်းကို ပြန်ခေါ်မှထင်တယ်”

“ဆောင်းကို ပြန်ခေါ်စရာမလိုပါဘူး၊ အစတည်းက ဒီကိစ္စ ရှင်းအောင်ပြောပြထားရင် ရှင့်ကြောင့် နု ဒီလောက်ခံစားနာကျင်ခဲ့ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ရှင်မကောင်းလို့ နုအဖြစ်က ဘယ်လောက် အသည်းနှာစရာကောင်းလဲ”

“အားလုံး အခုလိုဖြစ်ရတာ ရှင့်ကြောင့်... နု အသည်း နာရသလို ရှင့်အသည်းကို နု ခွဲပြမယ်သိလား”

ပြောရင်း နု မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နာနေသည်။ ဆောင်းရောက်လာ၍ သားသားဖိုးလပြည့်ကိစ္စ ထင် ချက်မထားသည့် အပြောင်းအလွဲတွေနှင့် ဖြေသိမ့်နိုင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း ဆောင်းသာ ဖိုးလပြည့်မိခင်မဟုတ်ခဲ့လျှင် နု အဖြစ်က တွေးဝံ့စရာပင် မရှိ။

နု အသည်းနာသလို မိုးနေအသည်းကို ခွဲပစ်ချင်နေသည်

စိတ်ရိုင်းလောက် နတ်မှာ ရှိနေ၏။ ဒါကို မိုးနေကလည်း သိသည်။ နတ်ကို သူနားလည်သည်။ နတ် သူ့အသည်းကိုခွဲလျှင် ဘယ် လိုပဲခွဲခွဲ အခွဲခံရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားဖြစ်သည့်အတိုင်း လှပသောချစ်ဇနီးမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက် ကြည့် လိုက်သည်။

“နတ် မောင်အသည်းကို ခွဲမယ်ဆို မောင်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံမှာပါ န”

“တော်ပါ... အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ န တကယ် မလုပ် မှန်းသိလို့ ရှင်က နရှေ့မှာ သတ္တိတွေ ကောင်းပြနေတာ န မသိဘူးထင်လို့လား”

နက ဒေါသနှင့် ပေါက်ကွဲစွာ အော်နေပေမဲ့ နမျက်နှာမှာ သူ အင်မတန်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခဲ့သည့် နာကျင်ခြင်း အမှန် တို့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ နရင်ထဲမှာ ခံစားနာကျင်ရသမျှ အတော့ ပြေလွင့်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပေမယ့် နကို ခံစားစေခဲ့သူကို န မကျေနပ်။

“သွား... ရှင် နနားမှာ မနေနဲ့”

“အခုမှ မောင်ကို နှင်ချင်တိုင်း နှင်လို့မရတော့ဘူး န န ဘယ်လောက်နှင်နှင် မောင်ကတော့ နအနားမှာပဲ ဟောဒီလို--

ဟောဒီလို...”

“ရှင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လူကို လွှတ်စမ်းပါ”

နမှာ ရုတ်တရက်ကြီး သူမကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူလိုက်သော မိုးနေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်လန့်တကြားလေးကြည့်ရင်း မိုးနေရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်း ပေမယ့် မိုးနေက မလွှတ်။

“လူကိုလည်း မလွှတ်ဘူး၊ နကိုလည်း မလွှတ်ဘူး... နောက်ပြီး အိမ်မှာ တခြားဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး၊ အားလုံးကို ညှို့ ခေါ်သွားပြီ”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“မယုံရင် နကို မောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြမယ်... လာ”

“အို... န မလိုက်ဘူး”

“လွှတ်”

မိုးနေက န ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ ရပ်ရှင်ထဲမှာ န မြင်တွေ့နေကြ တကယ့်လူဆိုးလူမိုက်ရိုက်အပြည့်နှင့် နကိုယ်လေး ကို လွှားခနဲ ပေါ့ပါးစွာ ပွေ့ယူချီမလိုက်၍ နမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နှင့် မိုးနေရင်အစုံကို သူမ လက်သီးဆုပ်

၂၇၀

ဆုအဖွဲ့လီ

လေးဖြင့် တအုန်းအုန်း ထုနှက်ရုန်းကန်လျက် ချစ်သူခေါ်ဆောင်ရာ
သို့ အတူလိုက်ပါသွားရပါတော့သည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ
ဆုအဖွဲ့လီ

BURMESE
CLASSIC
.com